

หนังสือไทยชุด “ความรู้เพิ่มสมอง”

(ธรรมวิทยาการ)

อ่านศึกษา เพื่อสอบเข้าสู่มหา'ลัย
สงครามแห่งความเป็นชีวิตจริง

ความดี คืออะไร ?

“ทำดีอย่างไร จึงจะได้ดี”

ทำดีได้ชั่ว-ทำชั่วได้ดี มีไหม ?

เรื่องเป็นไฉน ?

และ วิธีป้องกันเหตุเฉพาหน้า

แผนมืต จากผู้หญิงบางประเภท

ขยายโดย...สตัตยะ (จ. วจีสัตย์)

ฝ่ายศึกษา คิดค้น พฤติกรรมและพฤติกรรมต่าง ๆ

ในโลกแห่งความเป็นจริง

เรื่องที่ ๑ ปรับปรุงใหม่ พิมพ์ครั้งที่ 2

ฉบับที่ 11

17 บาท

รวมค่าแรง-ค่าภาษี

ส่วนค่าสมองไม่ต้องคำนึงครับ

“ความดี” คืออะไร? ทำได้อย่างไร จึงจะได้ดี

ทำได้ชั่ว-ทำชั่วได้ดี มีไหม? เรื่องเป็นไหน?

“แผนมืด” จากผู้หญิงบางประเภท และบทสมทบข้อมูลเพิ่ม
เติม “ความดี” คืออะไร?

ผลแห่งพลังงานสละเวลาคิดค้น สรรหาเพื่อสังคมมนุษย์
ทุกระดับชั้นและ เพื่อฝากไว้-ทิ้งไว้แก่นักการศึกษาปัญญาชน
ที่เป็นมนุษยชาติ มีจิตในระดับสูง เท่าที่พอจะมีเหลืออยู่ในสังคม
ประเทศสืบไป

พิมพ์เมื่อ 2529 2,000 เล่ม

(สงวนลิขสิทธิ์ ของ อารยาพรณ วิสัตย์)

แบบปกโดย...จ. วิสัตย์ - ภาพลายเส้นกำกับ

โดย สัตตยะ ลงมือโดย...ก้อง ราชไกร

สารบัญ

เรื่องในเล่ม	หน้า
1. อ่านคำอธิบายใต้ภาพแต่ละภาพ เกี่ยวกับคนทำดี แต่ได้ไม่ดีหรือได้บาปตอบแทน มากกว่า 9 ภาพ และอื่น ๆ อีก 1 ภาพ	1
2. ความดี คืออะไร? ทำดีอย่างไรจึงจะได้ดี ทำดีได้ชั่ว-ทำชั่วได้ดี มีไหม? เรื่องเป็นไหน?	47
3. วิธีป้องกันเหตุเฉพาะหน้า “ภัยมืด” จากผู้หญิง บางประเภท	96
4. บทสมทบเพิ่มข้อมูล คำว่า ความดี คืออะไร?	132
5. เล็ก ๆ น้อย ๆ ขยายเล่าสู่กันฟังท้ายเล่ม	139

- ในทุกสังคม-ทุกวงการ และทุกแห่งหนในประเทศ ในโลก...

ใคร ๆ ก็ชอบคนดี-ชอบความดี มากกว่าความไม่ดี มิใช่หรือ?

หรือไม่ใช่?

แต่ถ้าใช่ ถ้าเช่นนั้น...“ความดี” คืออะไร? อะไรคือ “ความดี” ความดีอยู่ตรงไหนในตัวคนหรือในจิตคนแต่ละคน...

- ใครนะที่ชอบกล่าวว่า.....“ชีวิตคือการต่อสู้ศัตรูเป็น ยากำลัง”

ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวเสียใหม่ว่า...“ชีวิต คือสภาพที่น่า สงสาร” เสียมากกว่ากระมัง ก็จงกวาดสายตาพิจารณาดูให้ทั่วซิ ไม่ว่าเขาว่าเราไม่ว่าคนยากจน หรือมั่งมีล้านฟ้า...ตลอดจนคนทั้ง หลายทั้งปวงที่กำลังมศึกษาหาความรู้ในแบบบังคับใช้อะไรบางอย่างกันอยู่...วลา

สัจตยะ

(จ. วชิรศักดิ์)

● นับตั้งแต่มีประเทศไทยเกิดขึ้นในแผนที่โลก ข้อหลักธรรม
คำว่า...สุขเราสุขเขา-ดีเราดีเขา-เจริญเราเจริญเขา เจริญคน
เดียวไม่ดี อัมคนเดียว สบายคนเดียว เอลัดเอาเปรียบมากเกินไป
ไปคนเดียว พวกเดียวไม่ดี

ฟังง่าย ๆ สบาย ๆ ให้มีศีลธรรมสากลอย่างนี้ เคยมีมาสอน
มาพูด มาเป็นหลักนำ มาเป็นทศนะสำหรับชนทั่วไปบ้างไหม ?

ไม่เลย ไม่เคยมี ก็ถ้าหากไม่มีหลักธรรมข้อนี้ หรือไม่มี
หลักนำในทางสังคมมนุษย์ข้อนี้เป็นหลักใหญ่ เก่งนำไปใหญ่เสีย
แล้ว ก็แล้วเราท่านจะมองหาความดี ความมีกตိธรรม มโนธรรม
จากหมู่มนุษย์ตลอดจนสมณะเพศนักบวช ทั้งไม่ว่าบวชจริงหรือ
บวชไม่จริงได้ง่าย ๆ สักท่านสองท่าน คนสองคนในหมู่มนุษย์
มากมายได้ง่าย ๆ ที่ไหน ?

และ เราจะเรียน จะสอน จะสอบไปทำไม เพื่ออะไรกัน
เล่า ถ้าขาดหลักธรรมหลักนำหลักสอนคำดังกล่าวข้างต้นไปเสีย
อย่างแล้ว... ฯลฯ

สัจตยะ (จ. วชิรศักดิ์)

● ในสายตา ในความคิด หรือในความรู้สึกของหนุ่มๆ
ที่ชอบลุ่มหลงผักใฝ่อยู่กับความมืดมัว มัวเมาทั้งหลาย

ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ที่มีแต่อำนาจ แต่ไร้มนุษยธรรมและ
ไม่ว่ามนุษย์ที่ไร้ทั้งอำนาจ ไร้ทั้งมนุษยธรรมทั่วไป เขาจะมอง
อยู่ว่า ผู้ที่ชอบคิดค้นพยายามให้ความรู้ ความสว่างแก่มนุษย์
โลกด้วยกันเป็นคนที่ไม่ดี ซึ่งสู้พวกมนุษย์ที่ไม่มีความรู้ความ
สว่างดี ๆ ให้ผู้อื่นไม่ได้เสมอไป ทั้งนี้เว้นแต่มนุษย์ที่มีมโน-
ธรรมประจำใจดีด้วยกันเท่านั้น ที่จะเข้าใจดีอย่างมาก แต่ก็ดู
ช่างมีน้อยนิดเกินไปในสังคมประเทศไทยเสียจริง ๆ

สติตยะ (จ. วจีสัตย์)

บทนำ-คำปราชญ์

การที่ใคร ๆ ทั้งหลายทั้งปวง แม้ว่าจะไม่เคยได้รู้จักมัก
คุ้นไม่เคยได้ พบเห็นหน้าข้าตาสนิทสนม เป็นส่วนตัวมาก่อนเลย
ว่า ข้าพเจ้าเป็นใคร มีชีวิตสภาพความเป็นมาอย่างไร เป็นคน
มั่งมีหรือมีสภาพเป็นอยู่ยากจนต่ำศักดิ์ต่ำต้อยอย่างไร ตลอดจน
พื้นเพที่มาของการเรียนการศึกษาจากอดีต เฉพาะในขอบเขต
ศึกษาเล่าเรียนเขียน อ่านสมัย เมื่อมี อายุเยาว์วัยอยู่แต่ของรัฐได้
ชั้นไหนอะไรเหล่านั้นมาก่อน...ก็ตาม

แต่ก็ปรากฏว่า มีไม่น้อยที่ใครต่อใครทั้งหลายที่ได้ชื่อ
ว่าอยู่ในข่ายของคำว่า นักการศึกษา กันกว่า บัญญัติชน-
อารยะชน ที่พอจะมีอยู่บ้างกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งของสังคม
ประเทศที่เปรียบเสมือนเป็นดาวประดับดิน และทั้งประดับฟ้า
ต่างก็ได้ แสดงออก ของจิตใจ ความเป็นผู้ มีสมอง สัญชาติ ญาณ
อุดหนุนข้อหนังสือที่ได้พยายามคิดค้นเขียนแต่งโดยข้าพเจ้าไป
พิสุจน์อ่านด้วยตัวเอง โดยไม่จำเป็นต้องรอกอยให้คนใหญ่คนโต
คนสำคัญใน บ้านเมืองคนไหน คนใดคนหนึ่งมาแนะ มาจงให้เสีย
เวลาเวลาที่ข้าพเจ้าได้คิดค้นเขียนแต่งออกมาก่อน แล้วหลายเล่ม

ทว่าได้ทั้ง ระยะเวลา การออกมาได้แต่ ละเล่ม ห่างกัน มากน้อย
 ทั้ ๆ ที่เขา^๕ทงหลายเหล่านั้ก็ ไม่เคยมานั่งคิด เดินคิด นอนคิด
 หรือเคยรู้ว้าข้าพเจ้าเป็นใคร สำคัญอย่างไรมาก่อนด้วยกันทั้งนั้น

ครับ! ถูกแล้ว นักบ้าคิดบ้าเขียน ก็คือ นักบ้าคิดบ้า
 เขียน และบางทีก็ยังถูกมองหรือได้ยินได้ฟังคำพูดของใครต่อ
 ใครที่ขอบพูดกล่าวว่า นักเขียนหรือนักประพันธ์ก็คือพวกคน
 ใ้ส่แห่งใ้ส่กรอบ ซึ่งมักจะเป็นความคิดความรู้สึกของพวกมนุษย์
 ที่เขาเรียกว่า...อะไรดีล่ะครับ อย่าให้ข้าพเจ้ากล่าวถึงตรงน่เลยดี
 กว่านะครับ ลกหน้ากระตาสไปเสียเปล่า ๆ เพราะโดยปกติมนุษย์
 เหล่านั้^{๕๔}ชอบมองอย่างนั้น พูดกันอย่างนั้นอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็น
 มนุษย์บ้านนอก บ้านกรุง โดยที่หาทราบจุดมุ่งหมายเจตนา رمย์
 ที่ทำอะไร ๆ ออกมาเพื่อสังคมประเทศของคนที่ก่อนมาทางเป็น
 นักบ้าคิด บ้าเขียนประเภทอย่างข้าพเจ้าอีกผู้หนึ่งแต่อย่างไรไม่
 แม้แต่น้อยนิด

และถ้าจะถามว่า นักบ้าคิด บ้าเขียน คือใครกันน่
 ล่ะครับ?

ขอตอบว่า นักบ้าคิด บ้าเขียน ก็คือ บุคคลคนหนึ่ง

ที่ฟ้าดินไม่ได้สร้างให้เกิดมาเป็น นักรบที่ยิ่งใหญ่ในทางสงคราม
 ไม่ใช่ นักร้องรูปหล่อเสียงเพราะเสนาะหู ไม่ใช่ นักพูด นักฟัน
 ทั้งบนเวทีและนอกเวที ไม่ใช่ ตาราภาพยนตร์ ไม่ใช่ กำนันผู้ใหญ่
 บ้านข้าหลวงนายอำเภอ ไม่ใช่ นายก หรือ รัฐมนตรี ไม่ใช่
 นักเรียน นักศึกษา เกือบทั่ว ประเทศที่ได้เรียนจำเรียนสอบเอา
 วิชาความรู้ในส่วน เฉพาะกำหนดบังคับใช้ภาคการศึกษาบังคับ
 ตามโคลงสร้างเงื่อนไขของรัฐ ซึ่งก็มีเงาของผู้ที่ได้ทั้งทาง ปู่ทาง
 อยู่ก่อนก้าวขึ้นไปได้ดิบได้ดีมากน้อย มีงานดี ๆ ตำแหน่งดี ๆ
 ทั้งมักลืมหืมตาได้โดยง่าย และนักบ้าคิด บ้าเขียนก็ไม่ใช้
 ครู-อาจารย์ตัวแทนเกือบ ทั้งหมดที่เขามารับ ทำหน้าที่สอนเป็น
 สื่อกลางถ่ายทอดศิลปวิทยาในแขนงต่าง ๆ หลังจากได้ผ่านการ
 ศึกษาเล่าเรียนเขียนอ่านความรู้ไม่ว่าจะที่ถูกต้องมากถูกต้องน้อย
 เพียงมากเพียงน้อยที่ขัดต่อความจริงทาง ชีวิตทางสังคมไปมาก
 ของผู้ที่ฝากความรู้ไว้มาเก่าก่อนอีกเช่นกันที่ซุกอยู่ในห้องเรียน
 ในมหาวิทยาลัยทั่วไป ที่สังคมได้พบปะเห็นหน้าตาอยู่เสมอ ๆ

และนักบ้าคิด บ้าเขียน หรือถ้าจะเรียกให้น่าฟังขึ้นมา
 น้อย คือ อันพวกนักคิดกันเขียนแต่งหนังสือแต่ในทางที่ให้

ข้อคิด หลักคิด หรือแนวความคิดความรู้ที่ตีมากขึ้นน้อยต่าง ๆ เท่าที่จะพยายามให้ได้แก่สังคมประเทศนั้น เกือบจะไม่ใช้ใครทั้งหมดยิ่ง ยืน เดิน ขวักไขว้ไปมาอยู่บนถนนหนทาง อยู่ในรถในเรือ อยู่ในตึกบนตึกอาคารสูง ๆ เกือบทั่วประเทศทั้งไม่ใช่พวกเศรษฐี-มหาเศรษฐี คนมั่งมีศรีสุข ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจการค้าระดับใหญ่ระดับย่อย ไม่ใช่ชนักบวชเกือบจะทั้งหมดเท่าที่มีอยู่อีกเหมือนกัน ตลอดจนไม่ใช่พระนักปฏิบัติธรรม ที่เคร่งในธรรมภาวนาอยู่ในป่า ในวัดร้าง ที่ใกล้ป่าช้าผังศพ และหรือ?..... ฯลฯ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าท่านผู้ซื้อหนังสือของข้าพเจ้าไปอ่านในลักษณะรู้จักในการเทียบเคียงกับความรู้อะไรต่างๆ ที่ผ่านสายตากันมาแล้วมากบ้างน้อยบ้างในแต่ละท่าน ต่างก็ไม่ทราบ ว่า ข้าพเจ้าเป็นใครสำคัญมากน้อยอย่างไรด้วยกันทั้งนั้น แต่ทว่าคงจะเป็นตัวจิตวิญญาณที่ค่อนข้างทางเป็นนักการศึกษาเกินกว่า ความเป็นอริยชน-ปัญญาชน ที่มีจิตความนึกคิด มีความดีในทางจิตใจ ที่ทัดเทียมกับข้าพเจ้าหรือดีกว่า เหนือกว่า สูงกว่าข้าพเจ้าในบางสิ่งบางอย่างท่านทั้งหลายเหล่านั้น ก็ย่อมจักไม่

ทอดทิ้งผลแห่งงานในแบบอย่างข้าพเจ้าขึ้นไปได้อย่างไร เขาจะ
มองข้ามมองเลยหรือเหยียบย่ำไปได้อย่างไร ไม่เช่นนั้นก็จะผิด
วิสัยการเพิ่มพูน เพิ่มเติมแลกเปลี่ยนแนวความคิด ความรู้
ความเข้าใจระหว่างกันไปได้อย่างไร

ท้ายนี้ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้คงจะให้
คุณประโยชน์ ให้ความหมาย ให้ความดีต่อกันในหลายๆ สิ่งหลาย
ประการแก่ท่านที่สนใจใส่ใจกว่าทุกเล่มที่ผ่านมา และพร้อม
กันนี้ หากท่านได้พบข้อคิดข้อเขียนหรือข้อความที่ใดตรงไหน
หน้าไหนผิดพลาด ตลอดจนการพิสูจน์อักษรขาดตกบกพร่อง
หลงทำไม่ทั่วถึง ก็ขอได้รับการอภัยจากท่านซึ่งอาจต้องมีเจือปน
อยู่บ้างโดยไม่ตั้งใจจะให้มี แต่ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องแก้ไข
ปรับปรุง หากจะมีโอกาสสติปัญญากระทำออกได้ต่อไปอีก.

สัตตยะ

(จ. วชิรศัถย์)

● คำสอน หรือคำพูดที่ว่า “ทำดีได้ดี” อันคำ ๆ นั้นจริง ๆ แล้วจะเป็นคำสอนที่มุ่งสอนในทางพระ ทางธรรม ทางไปสวรรค์ นิพพาน ที่ต้องพยายามดับกิเลส ดับโลภ โกรธ หลง ทุกอย่าง ๆ สิ้นเชิงเสียมากกว่า

ในความหมายของคำว่า “ทำดีได้ดี” ในทางที่ว่านี้ หมายความว่า ต้องมุ่งกระทำดีแต่ในทางรักษาศีลภาวนาเพื่อให้กายใจบริสุทธิ์ผุดผ่องให้มากที่สุด สูงที่สุดเท่าที่จะสูงได้มากเท่าใด บรรลุถึงซึ่งนิพพานได้เร็วเท่าใด ก็จะเป็นผู้ประเสริฐเลิศยิ่งเท่านั้น ก็เป็นเรื่องที่มุ่งปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติธรรม เพื่อบรรลุธรรมแต่ทางเดียว โดยที่จะเรียกร้องหวังผลความดีอะไรตอบแทนหาได้ไม่ หากยังหวังผลความดีอะไรตอบแทนอยู่ ก็จะเป็นความดีไม่ได้เลย หากแต่จะต้องถูกมองเป็นผู้มีกิเลสหนักมาก ในกาม ในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ต้องรบกับวิถีโลก ๆ ทั้งโลกภายในตัวเอง และโลกนอกตัวอีกต่อไปไม่จบสิ้น

ที่นี้ เมื่อนักบวชที่ดี ครูอาจารย์ตัวแทนที่ทำหน้าที่สอน อยู่ในห้องเรียนทั่วประเทศก็ตีรวมหมายถึงฝ่ายฆราวาสที่สอน อยู่ในห้องเรียนของรัฐด้วย ได้ดึงเอาหลักคำสอนคำเดียว สุต

เดียวกันนั้นเข้ามาพุดมาสอนกับกระแสร่ำทางโลก ๆ เรื่องของเรื่อง
จึงเข้ากันไปด้วยกันไม่ค่อยได้ มันจะคอยขัดกันอะไรกันอยู่ล่ะไป
สำหรับในสงครามแห่งความเป็นชีวิตจริงที่หากติกากฎเกณฑ์
ทางสังคมไม่ได้

เพราะอะไร ? ก็เพราะว่า ในทางสังคมมนุษย์ หรือใน
กระแสร่ำของโลก ๆ เมื่อเขาคิดว่า เขาทำดีอะไร ๆ ออกมาไม่ว่า
จะเป็นเรื่องทางไหน ๆ เรื่องอะไร ไม่ว่าจะทำดีมากน้อยแค่ไหน
เพียงใด เขาก็หลายต่างก็จะต้องหวังผลความดีตอบแทนอันได้
แก่ทรัพย์สินแก่แหวนเงินทอง บ้าน ที่ดิน รถเก๋งงาม ๆ รวม
ทั้งทางเพศตรงข้ามด้วยเสมอไป แต่ถ้าทำดีอะไรก็ตามที แต่ว่า
ไม่เกิดผลของความดีขึ้นมาง่าย ๆ แม้บางทีจะรอความหวังว่า
ความดีจะมีมาตอบแทนสักที แต่จนแล้วจนเล่าก็ไม่ได้รับอะไร
ขึ้นมาต่อไปอีก ไม่เห็นสอดคล้องกับคำสอนนั้น ๆ เสมอไป ก็ทำ
ให้มนุษย์หันเหเปลี่ยนใจลงมือกระทำในทางไม่ดีขึ้นมาแทนที่
การทำดีมากขึ้น เนื่องจากทำให้เขาเห็นผลในทางวัตถุทรัพย์สิน
เงินทองได้รวดเร็วมากเป็นการกลับวิธีเสียใหม่ เพราะถือว่าการ
มีทรัพย์สินเงินทองเท่านั้น คือแก้วสารพัดนึกไม่มีอะไรมาเทียบ

ได้ เมื่อจได้เป็นจี้ ปล้นได้เป็นปล้น ข่าได้เป็นข่า โกงได้เป็น
 โกง กินได้เป็นกิน ทูจริตได้เป็นทูจริต ต้มได้เป็นต้ม พันได้เป็น
 พัน หลอกได้เป็นหลอก อย่างไม่มีรือไว้กันทีเดียว ไม่ว่าจะเป็น
 วงการที่มีศีลธรรม หรือฝ่าย ประชาชนด้วยกันก็ แล้วแต่-ตลอดจน
 อื่น ๆ อีกมากมาย

รวมความว่า ในทางสังคมมนุษย์นั้นต่างจะจดจำมอง
 อยู่ที่ว่าตัวของผลได้ผลแห่งประโยชน์ เป็นลมหายใจเข้าออกอยู่
 แทบตลอดเวลาที่มีชีวิตอยู่ แม้ว่าบางที่จะทำผิดมากกว่าทำถูก
 โกงกันมากกว่าไม่โกง เขาก็พอใจที่จะทำอยู่ต่อไป ---

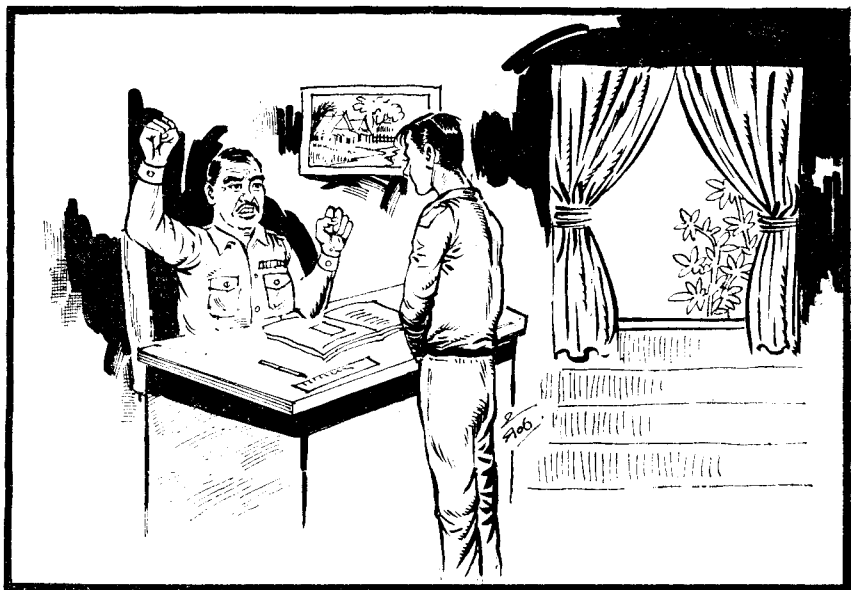
--- จะทำดีไม่ดี ควรไม่ควร เป็นธรรมไม่เป็นธรรม
 เป็นบาปไม่เป็นบาป หรือไม่อย่างไร กระแสร์ทางโลกนั้นเขามัก
 ไม่สนใจใส่ใจที่จะคิดคำนึงอะไรนัก ใช่หรือไม่?

อีกประการหนึ่งที่ชอบประกาศออกมาอยู่ปาว ๆ ว่า
 ประเทศไทยปกครองแบบประชาธิปไตยนั้น ๆ ประชาธิปไตย
 แบบไหนก็มองไม่ออกเหมือนกัน จริง ๆ แล้วมันเป็นแต่เพียงคำ
 พูดยลลย ๆ หรือเป็นแต่เพียงทฤษฎีหลอกล่อไปวัน ๆ แต่ในทาง
 ปฏิบัติเพื่อให้ถูกต้องเป็นสัจจะจริงนั้นก็หาแทบไม่มีเลย

อยากจะยกตัว เช่น บางคนบางกลุ่ม แม้จะมีความผิดจริง ๆ เป็นผู้ต้องหาอย่างฉกรรจ์จริง ๆ บางทีก็ไม่ต้องถูกผลักเข้าคุกตาราง โดยเฉพาะอย่างผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ รวมทั้งเงินใหญ่ทั้งหลาย ถึงจะมีผิดแรง ๆ จัง ๆ ก็เหมือนไม่ค่อยมีผิดอะไรมากนักก็ยังไหว ในเมื่อมีทรัพย์สินมากซะอย่าง

ตรงกันข้าม ถ้าใครคนใด พวกใดไร้เงินไร้ศักดิ์ศรีแบบที่เขารเรียกว่าราษฎรเต็มขั้น ถึงไม่ได้ทำผิดอะไรเลยสักนิด อยู่ ๆ เขาก็เอาความผิดมายัดเยียดให้เป็นคนมีความผิดก็ยังได้ และก็มิให้ประสบพบเห็นบ่อย ๆ มากไป

จากข้อเท็จจริง ในทางกระแสร์ธรรมของโลก ๆ ต่าง ๆ เหล่านี้ ขอให้ท่านกรุณาพิสูจน์ดูภาพสเก็ตจากหน้าต่อไปจำนวน 10 ภาพแรก ว่าเป็นอย่างไร ? พร้อมให้คำอธิบายอยู่ได้ภาพพอเข้าใจได้ ก่อนที่ท่านจะเปิดไปอ่านเรื่อง “**ความดี**” คืออะไร ? ทำดีอย่างไรจึงจะได้ดี-ทำดีได้ชั่ว-ทำชั่วได้ดีมีไหม ? เรื่องเป็นไหน ? เป็นลำดับไปและตามด้วยวิธีป้องกันเหตุเฉพาะหน้า “**แผนมิด**” จากผู้หญิงบางประเภทต่อเนื่องกันไปครับ.

ภาพนี้ หมายถึงข้าราชการชั้นผู้น้อยคนหนึ่งประเภทที่ ชอบคิดดี ทำดี ด้วยการที่ไม่พยายามคล้อยตามเจ้านาย ตลอด จนบรรดาพรรคพวกข้าราชการด้วยกันที่ส่วนมากเขาชอบพากัน ทุจริตกินโกงทั้งเงินราษฎรเงินหลวง

เรียกว่าทำตัววางกระแสนะบบอย่างนี้มานานนาน ผล ที่เขาได้รับต่อมา คือ คิดดี ทำดี สุจริต สอดดีของเขา กลับได้ รับผลชั่วหรือผลบาปตอบแทนโดยต้องถูกเจ้านายเรียกตัวมาเล่น งาน และได้หาเรื่องกลั่นแกล้งย่ำให้เขาไปประจำอยู่ที่ไกลความ เจริญทางวัตถุแสงสี ณ จังหวัดไกลโพ้นแห่งแล้งกันตานต่อไป

หมายเหตุ เรื่องการกิดดี ทำดี สุจริตตัวอย่างข้าราชการชั้นผู้น้อยผู้หนึ่งที่ได้กระทำออกของการมีจิตใจสูง ค่อนมาทางเป็นผู้เสียสละ ไม่เห็นแก่กินแก่ได้ในทางมิชอบนั้น ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีคนหนึ่งนี้ทำให้ฝ่ายที่ชอบทุจริตกินโกงอย่างอุตุลุดบานเบิกเสมอมานั้น เขาพากันมองว่าเป็นความดีแบบประสาของมนุษย์ ต่อข้ออย่างโง่เง่า อันจะทำให้ไม่พบกับความเจริญร่ำรวย มั่งคั่งกินดี อยู่ดีมาใส่บำรุงบำเรอตัวเอง ตลอดจนครอบครัวตัวเองไม่ได้เลย

จริงอยู่ ในเรื่องความคิดในการทำดีออกมอย่างข้าราชการตัวอย่างที่ดีที่กล่าวมานั้น ถ้าบรรดาข้าราชการทั่วไปเกิดเห็นดีเห็นชอบไปกับเขาด้วย ผลดีต่าง ๆ ก็จะตกมาสู่ฝ่ายประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้จริง แต่ว่าในทางตรงข้าม หากได้เกิดผลดีแก่ฝ่ายราชการที่ชอบทุจริตกินโกงแต่อย่างใดไม่ หมายความว่า จะไม่ทำให้ฝ่ายราชการ มีความร่ำรวยอย่างฉิบหนืดตาขึ้นมาไม่ได้ อย่างง่ายคายไปเสีย

เมื่อเรื่องของเรื่องเป็นดังนี้ ผลจึงมักปรากฏออกมาทั้ง

ตัวอย่างในภาพ^๕ และหลายรูปแบบด้วยกันขนาดบางแห่ง บาง
พื้นที่ถึงกับจางมำกันอะไรกันอยู่เนืองๆ เพราะเรื่องขัดประโยชน์
ในทางเหล่านี^{๕๖๕}งนแล

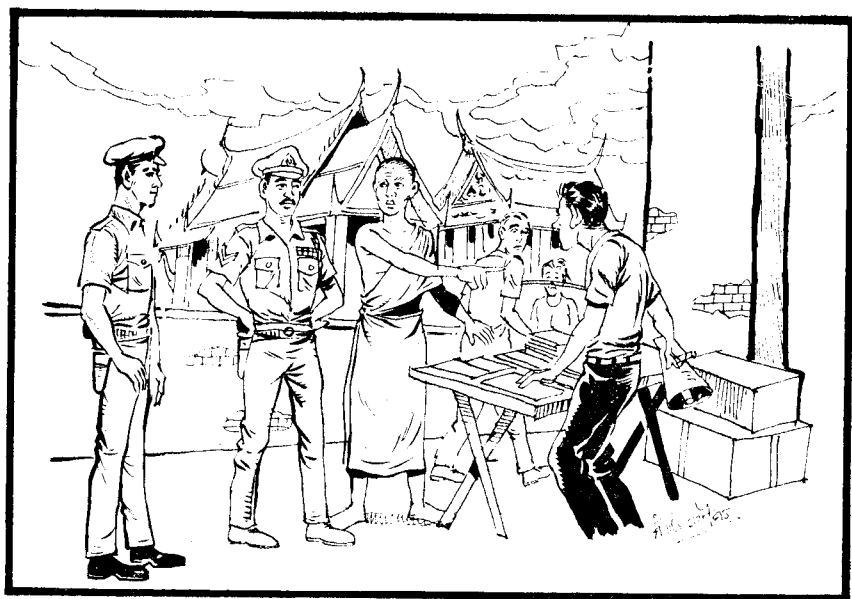
(โถโธจะกิน จะเอา จะทุจริตคิตมิชอบอะไร ก็ว่ากันได้
เอากันได้หอกนะ แต่เมื่อตั้งหลักดีพอควรแล้ว ก็ควรยุติลงเสีย
บ้างก็จะน่ารักมาก น่านับถือบูชามากอยู่ไม่น้อยไม่ใช่จะไปเรื่อย
ไม่รู้จักหยุดจักพอเกินเลยธรรมชาติฟ้าดินกำหนดมาต่อไปนาน
ไปอีกไม่ว่าใครๆ ก็คงจะกลายเป็น เป็นอะไรละ เอาเป็นว่าไม่
ขออธิบายต่อดีกว่านะครับ.)

๑ มนุษย์โลก “ควรอยู่ด้วยกฎแห่งการแก้ไข” เช่น
แก้ไขสิ่งไม่ดีให้ดีขึ้น สิ่งไม่ถูกต้อง ให้ถูกต้องขึ้น ไม่ใช่อยู่
ด้วยกฎแห่งกรรม หรือปล่อยไปตามเวรตามกรรม.....

เว้นแต่เมื่อแก้ไขอย่างเต็มที่แล้วก็สุดแล้ว ปรากฏว่า
แก้ไขไม่ได้จริง ๆ ค่อยพูด-สอน-หรือค่อยกล่าวไปอีกอย่าง
หนึ่ง.....

สัตว์ตยะ (จ. วชิรศักดิ์)

ภาพนี้ หมายถึงคนทำดี โดยชายคนหนึ่งได้ช่วยเหลือตัวเอง เพราะไม่ได้มีสมบัติอะไรจะนั่งกินนอนกินเดินกินเหมือนมนุษย์ บางพวกกับเขาได้ ด้วยการรับหนังสือวิชาความรู้ที่ดีต่าง ๆ ไม่ ถึงกับมากมายอะไรจนเกินขอบเขตนัก ทั้งเข้ากลมกลืนกับสภาพแวดล้อมได้ในเขตของวัดแห่งหนึ่งที่มีความกว้างเปล่ามากมายที่ ใกล้ชิดติดคมนาคม ซึ่งมีประชาชน และนักบวชผ่านไปมาอยู่ บ้าง ทั้งไม่ใช่เป็นวัดขนาดว่าต้องเคร่งครัดอย่างกับวัดนัก

ปฏิบัติธรรมโดยตรงแยกตัวออกจากหมู่มนุษย์ เลิกแล้วก็เก็บกลับหมด ไม่ได้เข้ามาเบียดเบียนขนาดจะเข้ามาปลุกร้านปลุกกระทืบเป็นที่อยู่หลับนอนคือ ๆ สักหน่อยจะได้เล่นข้อหาบุกรุกกันได้อะไรแบบนี้

แต่ว่าผลที่ได้รับคือ ทำดี แต่ได้ไม่ดี หรือได้บาปปรากฏว่า มีนักบวชประเภทแอบแฝงศาสนาเข้ามาห่มจีวรทำเป็นพระองค์หนึ่งชอบไปแจ้งไปจู่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ตำรวจเองก็ไม่ค่อยรู้ปัญหาสังคม ปัญญาชีวิต ความเป็นไปแง่มุมข้อมูลความรู้อะไรต่างๆ ดีพอว่าอย่างไรไม่ควรไม่ควร อย่างไรควรจับนำตัวไปโรงพักเพื่อให้ไปเซ็นต๋อชื่อยอมรับรองกับตัวเองว่า วันต่อไปจะไม่ทำอะไรเข้ามาขายในเขตวัดอีกต่อไป พร้อมกับชอบส่มทับว่า ถ้าไม่เชื่อฟังฝ่าฝืนก็จะโดนข้อหาบุกรุกถูกดำเนินคดีต่อไป...

ไม่ทราบเหมือนกันว่า มีกฎหมายในมาตราไหน หน้าไหน เล่มไหน เขียนไว้ว่า ใคร ๆ ที่เอาอะไรมาขายในเขตวัดกลางวัน แสง ๆ ทัวไป ไม่ได้ฟังประตูดัตที่ไหน ห้องไหนของใคร ๆ โดยไม่เคยรู้จักกันจะเป็นการบุกรุกไว้ด้วยหรือไม่ และว่าไว้อย่างไร หรือเปล่า ลักษณะไหน ขำพเจ้าเห็นว่า พวกนี้ชอบใช้ศาลเตี้ย

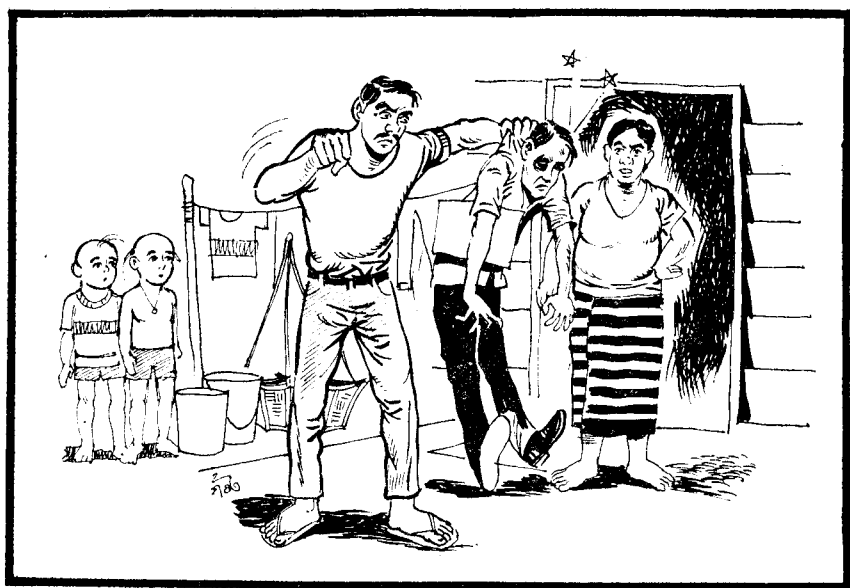
หรือชอบใช้อำนาจบาตใหญ่ไม่เป็นธรรมดาอยู่เนื่อง ๆ กับคนที่มีกำลังน้อย ทรัพย์สินน้อย พวกน้อย รวากับมองว่าเป็นมนุษย์คนละชาติศาสนาอะไรแบบนั้นไปเสีย เป็นต้น.

หมายเหตุ ในเรื่องการทำดี เกี่ยวกับอาชีพสุจริตบริสุทธิ์อย่างนี้ เนื่องจากการทำดีอยู่ในที่ ๆ มีมนุษย์แสดงตนเป็นเจ้าของครอบครองสถานที่วัดไปเสียทั้งหมดขึ้นมาทั้ง ๆ ที่ผู้แสดงตัวในชุดที่มีศีลสรแบบหนึ่งห่อหุ้มกายอยู่นั้น ๆ ก็หาได้ล่วงเงินทองของตัวเองล้วน ๆ ออกมาสร้างวัด ซื้อที่ดินในเขตวัดออกมาสร้างมาซื้อไว้เองสักหน่อยเลย แต่กระนั้นท่านก็ยังแสดงตนได้มากมายถึงปานนั้นเชียหรือ

อย่างไรก็ตาม เมื่อเห็นว่า จะเกิดมีมนุษย์คนใด พวกใด มาใช้สถานที่เกาะกะ ลุ่มลุ่มอะไรเลยเถิดมากเกินไปมีส่วนทำให้พระสงฆ์เดือดร้อนจริง ๆ หากเป็นลักษณะอย่างนั้น ผู้เขียนเรื่องนี้ก็เห็นควรด้วยที่ไม่ควรจะให้ใคร ๆ เข้ามาทำอย่างนั้นเกินกว่าความจำเป็นมากไป ก็ควรจัดธุระไปตามที่เห็นควรจริง ๆ ในกรณีเช่นที่ว่านี้ก็ถือว่าไม่แปลกอะไร.

แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ควร เขี่ยเหมาโละ ผู้อื่นที่ไม่ถึงกับ
ทำให้ใคร ๆเดือดร้อนอะไรไปด้วย ก็จะได้มากทำให้เห็นว่าจัดการ
เป็นปกครองเป็น จะได้ไม่ขัดกับคำสอนที่ว่า ทำดีได้ดี มากเกิน
ไป แม้จะได้ดีเพียงน้อยนิดก็ควรอนุโลมเขาไปเสีย...อย่าทำอะไร
ให้เข้าตำราเสียน้อยเสียยาก เสียมากเสียง่ายมากนักครับ ทุก
อย่างย่อมเป็นเครื่องจักรฟันเฟืองตัวเล็กตัวน้อยตัวใหญ่มากใหญ่
น้อยร่วมประเทศชาติด้วยกันทั้งนั้น ทั้งนี้ไม่นับถึงมนุษย์เป็น
พิภพทั้งหลาย นอกนั้นก็ย่อมไปด้วยกันทั้งนั้นแหละครับ.

ภาพนี้ หมายถึงคนทำดี โดยการมีน้ำใจยอมให้กู้ยืมเงินทุนจำนวนหนึ่ง ที่รู้จักกันมาบ้างได้มาขอความช่วยเหลือจากเขาเพื่อนำไปเป็นทุนค้าขาย โดยที่ฝ่ายให้กู้ยืมก็ไม่ถึงกับต้องเอาหลักทรัพย์ อย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อบู๊บกั้น การคดโกง แต่อย่างไรก็ตาม แค่คิดค่าป่วยการให้มีผลรายได้ช่วยกันและกันบ้าง แต่พอเหมาะสม

ระยะแรก ๆ นั้นฝ่ายกู้ยืมก็ทำเป็นดีนำคบบหาสมาคมกัน
ได้อยู่หรอก และในเวลาต่อมาก็ออกปากขอกู้ยืมจำนวนมากกว่า
เดิม โดยอ้างว่าญาติข้างเคียงที่มีนิสัยดีทำมาหากินดีเขาอยากจะ
ได้เงินไปลงทุนบ้างอะไรบ้าง และขอให้คิดเงินปันผลเท่า ๆ กับ
เขาพrangรับรองถึงความปลอดภัยอย่างคิบดีน่าเชื่อถือมาก

เมื่อเจ้าของทรัพย์สินที่มีพื้นฐานจิตใจดี ก่อนข้างเชื่อคำพูด
คนง่ายอยู่แล้ว และคงจะผ่านโลกมาไม่เท่าไรหรอกในตอนนั้น ๆ
เขาจึงยอมตกลงให้ไปในวันสองวัน ต่อมาตามจำนวนที่ฝ่ายหนึ่ง
ออกปากขอความช่วยเหลือกันและกันมาใหม่

แต่ว่าคราวนี้ ไม่ปรากฏว่า ฝ่ายขอกู้ยืมทำที่เป็นนทต่อ
ให้ผู้อื่นนั้นกลับเจียบหายไปไม่ว่าจะเป็น 2-3 เดือน ผ่านไป ก็
ไม่นำเงินปันผลหรือที่เรียกว่าค่าป่วยการเล็ก ๆ น้อย ๆ มาส่ง
เหมือนแล้ว ๆ มา

จนวันหนึ่ง เมื่อเจ้าของเงินมาติดตามถามไถ่ถึงความ
เป็นไปว่าเหตุใดจึงเจียบไป เรื่องเป็นอย่างไรจึงไม่ส่งอย่างเคย มี
อะไรก็พูดกันได้นี้ อะไรแบบนั้นกับฝ่ายผู้มาขอความช่วยเหลือ
จากเขา ก็ได้รับคำตอบทำนองว่า แล้วจะเอาไปส่งให้เจียน ๆ

หนอย่นาคอนัน การค้าขายมันไม่ค่อยดีขอเวลาอีกหนอย่นแล้วกัน
เห็นใจกันหนอย่นเถอะ!!

ผู้เป็นเจ้าของทรัพย์ก็ไม่ว่าจะว่าอย่างไร พุทธิ ๆ อีกคำ
สองคำก็จำต้องถอนตัวกลับอย่างไม่เป็นท่า

แต่กาลกลับเป็นเช่นเดิมอีก คือไม่ว่าอีกเดือน 2-3 เดือน
ผ่านมา ฝ่ายกัณฐก็ยังไม่โผล่มาหาเขาแต่อย่างใด

ต่อมาเมื่อเจ้าของทรัพย์ มาติดตามถามบ่อยขึ้นมาน้อย
ผลที่เขาได้รับตอบแทนคือ ทำดี แต่ได้ชั่ว หรือได้บาป โดยที่
ฝ่ายชายซึ่งเป็นฝ่ายกัณฐและมีร่างกายใหญ่ล่ำสันกว่ามากได้สนอง
คุณความดีด้วยการตะคอกอย่างไม่ปราณีอะไรกัน แถมยังถูกฝ่าย
หญิง (ภรรยาของฝ่ายชาย) หุ่นมะขามข้อเดียวได้ออกมายืนมือ
เท้าสะเอวกราดตำอย่างสาหัสเสียเทเสียเอาเสียอีก ปรากฏว่าเจ้า
ของทรัพย์ผู้เฒ่าเฒ่ามองคนแต่ในทางดี และก็คงจะดีอย่าง
ที่ฝ่ายกัณฐพุทธิไว้ก่อนต้องมีอันเจ็บตัวเจ็บใจอย่างหนัก และใน
เวลาต่อมาเขาก็ต้อง ถึงกับแฉ่งความให้เจ้าหน้าที่มาดำเนินคดี
ฐานทำร้ายร่างกาย และเรื่องไปอย่างไรต่อไปก็ไม่ทราบได้.

หมายเหตุ การทำดีต่อผู้อื่น ในลักษณะดังกล่าวมานี้ ในความคิด หรือในสายตาของชาวโลกทั่วไปเขาชอบพูดกันว่า นั่นมันไม่ใช่ความดี แต่มันเป็นเรื่องของคนโง่ ๆ ของเขาเอง คงไม่มีใครเขามาคิดมามองว่า มันเป็นเรื่องของคนดี และทำดีต่อผู้อื่นที่น่ายกย่องอะไรแม้แต่น้อยเลย.

หมายเหตุ

จากตัวอย่างของเรื่องนี้ ขอให้จำกันไว้ รู้กันไว้ นะครับ คนดีคนซื่อ ๆ นะ โดนกันมามากแล้ว ขนาดบางทีเอากันถึงเป็นถึงตายก็ยังมีการจะใจดีเอื้อเฟื้อแก่ใคร ๆ ที่ทำทีมีความเดือดร้อนอะไร ถ้าจะหยิบยื่นช่วยเหลือให้ได้ก็ให้เขาไปเลย เขาจะโกงหรือไม่โกง ถือว่าแล้วแต่เขาอะไรอย่างนี้ได้ก็ว่ากันไป แต่ถ้าช่วยไม่ได้ ก็อย่าได้หลวมตัวใจอ่อนใจดีทำลงไป จะได้ไม่เกิดโทษ หรือที่เขาเรียกว่า ทำคุณแต่กลับได้โทษได้บาปภายหลังได้เท่าไร ก็นับว่าเป็นการดีแก่ตัวเองมากเท่านั้น.

ภาพนี้ หมายถึงคนคิดดี-ทำดี โดยการมีชายผู้หนึ่งได้
 แสดงน้ำใจช่วยบอกผู้หญิงที่มีกระเป๋าหิ้วบรรจุทรัพย์สินที่เฟื่องเบิก
 มาจากธนาคารมหาศาล ๆ จำนวนมาก ซึ่งขึ้นมานบนรถเมล์โดยสาร
 ที่ยืนอยู่ข้างหน้าเขาให้รู้ตัวว่า “ขอโทษครับ” คุณกำลังมีใครคิด
 ตามจะเอาทรัพย์สินขอให้คุณระวังให้ดีกว่าครับ ด้วยเสี่ยงไม่ให้ทั้ง
 อะไรมากเลย ค่ะนะว่าไม่ให้กลุ่มวายร้ายได้ขึ้น แต่มันกลับได้ขึ้นเข้า
 เสีย

ผลที่ได้รับ คือ ทำดี กลับ ได้ชั่ว หรือได้ตัวบาปตอบแทน พอรถเมล์วิ่งผ่านมาถึงป้ายข้างหน้าหอเจ้าหนุ่มที่ทำตัวเป็นสุภาพชนผู้หวังดีต่อผู้อื่นเดินลงจากรถ เรายังไม่ทันแตะพื้นฟุตปาธ ปรากฏเจ้ากลุ่มมิชชันนารีจำนวน 3-4 คน ที่ไม่พอใจอย่างมาก จึงรีบก้าวตามออกมาช่วยกันตะตอย (อัด) อย่างเมามัน โดยที่ตรงบริเวณนั้นไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจเลยแม้แต่คนเดียว จนชายหนุ่มที่ทำดีคนนั้นต้องเจ็บตัวล้มลุกคลุกคลานจนเกือบจะประคองตัวไม่ไหว แต่ก็มีผู้อื่นช่วยส่งโรงพยาบาลในเวลาต่อมา

ส่วนผู้หญิงที่ถูกบอกให้ชั่ว ก็ได้รับหนีไปอีกทางหนึ่งโดยเร็ว และด้วยจิตใจไม่ปกตินัก.

หมายเหตุ เรื่องนี้ กลุ่มว้ายร้ายถือว่าเองเสียการทำดีต่อผู้อื่น แต่ว่าเองไม่ได้ดีกับข้านี้หว่า เองจึงสมควรเจ็บตัวฟรี ๆ เพื่อสั่งสอนเสียบ้าง ต่อไปจะได้เข็ดหลาบ มันก็คิดของมันอย่างนั้นครับ.

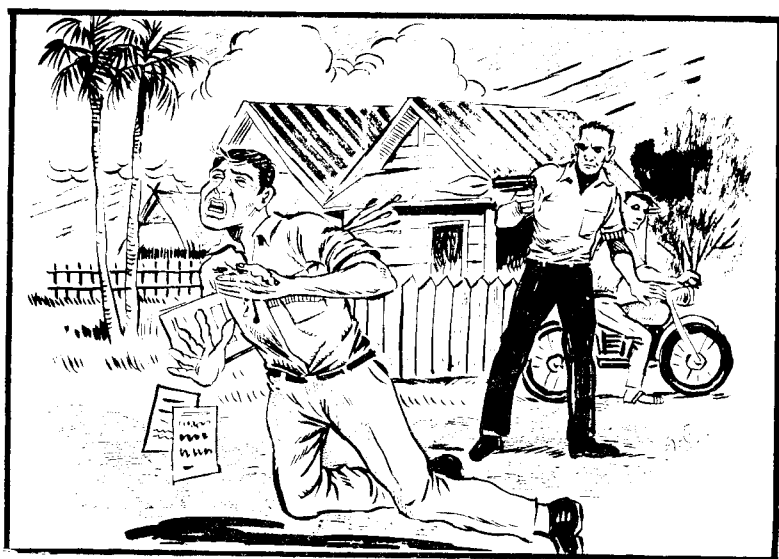
ภาพนี้ หมายถึงคนคึกคัก ทำดี โดยการช่วยเป็นสายบอก
ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับบ่อนการพนันใหญ่บ่อนหนึ่ง ที่ไม่ได้
เส้นสายท้องถิ่น หรือบางที่อาจมีการเล่น แต่คงจะน้อยมากไป

ผลที่เขาได้รับในเวลาได้ ๆ ก็แน่นต่อมาเพียงไม่กี่วัน คือ
“ทำดีแต่ได้ชั่ว” หรือได้ตัวบาปตอบแทนด้วยการถูกนักเลง
อันทพาลประจำถิ่นลูกน้องนายบ่อนใหญ่คนหนึ่งได้แอบดักตีหัว
จนเกือบจะตายไปเลย

หมายเหตุ เพราะการกิดดี ทำดีแบบนี้ ผลดีย่อมเกิดกับฝ่ายที่มาจับ แต่ในขณะที่เดียวกันผลไม่ดีมันมาขัดประโยชน์กับกลุ่มคนที่มีความประพฤติปฏิบัติมีดีชอบอีกฝ่ายหนึ่งที่พวกเขาไม่ชอบในการกิดดี ทำดีอะไรกับเขาด้วย ผลจึงปรากฏออกมาดังที่เห็นจากภาพนี้ได้เสมอ ๆ ดังนั้นแล.

๑ จากผลแห่งงานกิดกันเขียนแต่งหนังสือของข้าพเจ้าที่สำเร็จภาระกิจออกมาได้ในแต่ละเล่มไม่ว่าวันขึ้นพรุ่งนี้ ท่านใดใครจะนำหลักการหรือหลักนำที่ดีแท้จริงในทางสังคมโลก ไปพูดไปใช้ ไปแนะนำสอนแก่ประชาชนอีกสัก 500 ปี 1,000 ปี หรือจะนานไปกว่านั้นไปอีกเท่าใด ก็แล้วแต่ท่านถือว่าเป็นเรื่องสังคมมนุษย์ จะสอนกันยังงัย ปกครองกันยังงัย นำทางกันยังงัย ก็ว่ากันไป ข้าพเจ้าถือว่าได้ช่วยไว้แล้ว ในทางแนวคิดกันใหม่ ๆ ทั้งเอาไว้ให้เท่าที่จะช่วยกันได้เท่าใดก็เท่านั้นครับ.....

ภาพนี้ หมายถึงบุคคลที่กิดดี ทำดี โดยการที่เขา หรือ บุคคลคนหนึ่งที่ได้คิดหาวิธีที่จะทำการช่วยเหลือชาวไร่ ชาวนา ที่ส่วนมากที่สุดมีความเป็นอยู่ที่ ข้างมาทาง ง่อนแง่นยากจน เพื่อให้มีสภาพฐานะอยู่ที่ ดี กินดี มีความสุขขึ้น คือ เขาไม่ยอมเห็น ชาวไร่ ชาวนา กระจุกตุนหลังใหญ่ หลักใหญ่ของประเทศต้อง มาถูกบีบ ถูกกดขี่จากพ่อค่านายทุนที่มาเป็นผู้กำหนดในการมา ความซื้อข้าวเปลือกและพืชไร่ ที่เป็นผลแล้วในราคาที่ตกต่ำมาก

เกินไปอยู่ฝ่ายเดียวโดยตลอดมานมนาน ในขณะที่ต้องซื้อข้าวสาร
ของตัวเองที่ผ่านการสีแล้ว และต้องซื้อสินค้าของใช้ ไม่สอยอื่นๆ
ทั้งจำเป็นมากจำเป็นน้อยในราคาที่สูงมาก แพงมากยิ่งขึ้นไม่
หยุดหย่อน ทำให้รายจ่ายห่างไกลกับรายได้ ไม่ใกล้เคียงกันและ
กันอะไรเหล่านี้

แต่ปรากฏว่า ในเวลาเลยมาไม่ช้านัก บุคคลผู้ทำดี คิตติ
กลับได้รับผลไม่ดี (ผลบาป) ตอบแทนด้วยการมาถูกมือปืน
มอร์เตอร์ไซด์ รับจ้าง หน้าเหี้ยม ตีติดตาม มาดักเก็บ อย่างใจเย็น
และอย่างเลือดเย็นเก็บเขาเสีย แล้วเจ้าพวกมือปืนรับจ้างก็ควม
มอร์เตอร์ไซด์ทยาน ออกหลบหนีไปอย่างรวดเร็ว ลอยนวลเจิบ
ต๋อไป โดยเจ้าหน้าที่บ้านเมืองไม่อาจสืบจับตัวได้

หมายเหตุ ในเรื่องการทำดี คิตติ ในเรื่องใหญ่ๆ อย่าง
นี้ อาจจะช่วยบอกให้รู้เสียหน่อยว่า ควรจะเป็นฐานะหน้าที่ของ
ฝ่ายบริหารบ้านเมือง หรือของรัฐ ที่เขาควรจะมีมือ ลงสมอง
ลงความรู้ จัดการทำเสียเองมากกว่าจริง ๆ จัง ๆ ไม่ใช่คอยมา
กลุ้มลุ่ม ลุ่มกันกินโต๊ะกับพ่อค่านายทุนเพลินมากเกินไปรีดชาว-
ไร่ชาวนาอะไรอยู่ เมื่อใดนั้นแหละ เรื่องใหญ่ ๆ อย่างนี้จึงจะ

สำเร็จได้ไม่ยากอะไรนัก นั่นหมายถึงว่า ฝ่ายรัฐเขามีความคิด
ความรู้ มีสติและมีจิตใจดีพอสูงพอในการที่จะยื่นมือช่วยดึงชาว-
ไร่ชาวนาให้ขึ้นมาได้จริง ๆ

ลำพังแต่เป็นประชาชน ชาวบ้านธรรมดาเกินไปแล้ว
แม้มีความรู้มีสมองก็อย่างไร แต่ถ้ากำลังรวมพลังรวมอำนาจ
รวมธรรมร่วมไม่เพียงพอละก็อย่าได้ครัดคิดทำดีอะไรอย่างนี้ ก็
จะทำให้ชีวิตพินัยพาลดีขึ้นน้อยนะ.

๑ ทุกคนในสังคม ไม่ว่าชั้นไหนถึงชั้นไหน หากพยายามหลบ
หลีกที่จะรับรู้ รับผิดชอบร่วมกันอะไรบางอย่างในทางสังคมไปมาก
เพียงใด ทุกคนในสังคมก็วยิ่งถูกรัด ถูกมัดสู่ความลำบากคับ
แคบในทางชีวิต และทางเศรษฐกิจมากขึ้นเท่านั้น.....

สัตตยะ (จ. วชิรชัย)

ภาพนี้ หมายถึง คนทำดีโดยการทำการค้าขายที่ว่าทำดี แต่ไม่ถึงกับเป็นความดีแบบพิเศษ เป็นเพียงความดีเพื่อปากท้อง หาเงินทองเพื่อความอยู่รอดอยู่เจริญมากขึ้นในทางวัตถุของแต่ละคน

ทั้ง ๆ ที่มนุษย์สองคน ระหว่าง ชักซ้ายมือ กับขวามือก็เรียกว่าตั้งใจที่จะทำดีตั้งใจค้าขายด้วยกันทั้งสองคล้าย ๆ กันนั้นแหละ แต่ว่ามาต่างกันตรงที่ด้านซ้ายมือมีโอกาสได้ที่ค้าขาย

ทำเลแ่งมุมสิ่งแวดล้อมดีกว่ากันมาก มีผู้คนผ่านไปมาคับคั่งอยู่ตลอดทั้งวัน แถมมีการพูดโฆษณาประชาสัมพันธ์ชักจูงให้ใครๆ มาสนใจได้ดีกว่าปกติเข้าไปอีกก็เลยยังมีโอกาสได้ดี ได้ทรัพย์สินเงินทองกำลักรไคร่ล่องตัวมากขึ้นไปใหญ่

ส่วนด้านขวามือได้ทำเลที่ค้าขายไม่ดี มีคนผ่านไปมาไหลลงเหลงมากนาน ๆ จึงจะมีใคร ๆ แวะเข้ามาสนใจซื้อหาสักคนบ้างก็เพียงเข้ามาดู ๆ มอง ๆ หรือถามราคาแหย่ ๆ เล่น แต่ก็มักไม่ได้ซื้ออะไรจริง ๆ จึงเป็นอันว่าด้านขวามือนั้นมีโอกาสดีดียากมาก เนื่องจากสิ่งแวดล้อมไม่ดีแ่งมุมทำเลไม่ดีอย่างมากเหมือนหมดทางเลือกตั้งกล่าวแล้วนั้นแล.

เห็นไม้? นั่นกองพะเนินอยู่บนโต๊ะ มันเงิน
เงิน-เงิน ทั้งนั้นนี่ครับ? โอ้โฮ! น่าอิจฉาจริงๆ

ภาพนี้ หมายความว่า เพื่อนรุ่นน้องที่เคยเข้าบ้าน เคย-
กิน เคยเที่ยวด้วยกันมาอีก คนหนึ่ง กับข้าพเจ้ามาก่อน ดู
เขาช่างเป็นมนุษย์ที่รวยวันรวยคืนอย่างแรงลัศจรรย์ได้อย่าง
มาก โดยที่เขาไม่มีความจำเป็น ต้องมามัวเมาต่อการคอย
เสี่ยงโชคทั้งของรัฐบาลหรือใต้ดินเหมือนกับใคร ๆ ที่ลุ่มหลง

มัวเมากันอยู่ไปทั่วทุกหัวระแหง ทุกตรอกซอกมุมในประเทศ
แต่อย่างใด

เพราะว่า เขาสามารถออกจากบ้านตระเวนหาเงิน
คนเดียว กับมีลูกน้องที่ไม่มีความสามารถปัญญาพิเศษอย่าง
เขาอะไรติดสอยห้อยตามในฐานะคนรับใช้ หรือให้มาเป็น
ลูกจ้างเพียง 1 คน ได้ วันละ 8,000 ถึง 10,000 กว่าบาทขึ้นไป
เป็นอย่างต่ำ หลังจากหักค่าใช้จ่ายวันต่อวันทั้งหมดออกหมด
แล้ว ด้วยการบริหารขายหนังสือวิชา ภาษาอังกฤษสลับคำ
ไทย ที่มีอธิบายอะไรเป็นอะไรในระดับพื้นฐานระหว่าง ม.ศ. 1
ม.ศ. 3 หรือมัธยมต้นกับมัธยมปลายเพียงเล่มเดียว อย่างเดียว
เท่านั้น

ท่านลองคิดเล่น ๆ ซิว่า เดือนหนึ่ง ปีหนึ่ง เพื่อน
รุ่นเยาว์กว่าข้าพเจ้ามาก หรือบุคคลผู้หนึ่ง เขามีความสามารถ
มีวิธีการหาเงินมาเก็บตุนไว้ในครอบครองได้มากมาย ทั้ง ๆ
ที่เขาเป็นมนุษย์ร่างเล็กเตี้ยไม่ได้ขนาดมาตรฐานของผู้ชายทั่ว
ไป ในขณะที่ประชาชนคนไทยส่วนใหญ่พากันคร่ำครวญอยู่แต่
ว่าพวกเขาอาจจนเศรษฐกิจแย่ไปตาม ๆ กัน

ถ้าจะถามว่าบุคคลผู้นี้เขาทำดีใช้หรือไม่เขาจึงได้ดิบได้ดี
ความเจริญรวดเร็วในทางการเงินแบบเกินตัวมากถึงเพียงนี้

คำตอบข้อแรกก็คือ บุคคลผู้นี้เพียงแต่เห็นว่า นักเรียน
ทั่วโลก และทั่วประเทศไทยเรา ตลอดจนนักบวชพระภิกษุ-
สามเณรในโลกปัจจุบันนี้ต่างจะต้องเล่าเรียนภาษาอังกฤษซึ่งถูก
กำหนดให้เป็นภาษาสากลที่ทั่วโลกจำเป็นต้องใช้เป็นภาษากลาง
ทั่วไป เท่าที่ใครจะมีหวัมปัญญาเรียนรู้กันไปได้

และโดยที่บุคคลผู้นี้ ได้มุ่งเล่าเรียนศึกษามาเอาดีทางภา-
ษาอังกฤษมากกว่าความรู้ด้านอื่น ๆ มาก่อนมากเป็นพิเศษ รวม
ทั้งผ่านการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในบางระดับของโรงเรียน
กวดวิชาสอนนักบวชพระ-เณรมาก่อนไม่กี่ปี

ในระยะหลัง ๆ ต่อมา บุคคลผู้นี้จึงวางมือเลิกอาชีพจาก
การเป็นครูสอน โดยที่เขาหายังรู้ว่าพวกนักเรียนมีความจำเป็น
หรือมีความเห่อจะต้องซื้อวิชาภาษาอังกฤษใช้กันมาก เขาจึง
ขุ่มซ่อนดัดแปลงเรียบเรียงภาษาอังกฤษระดับต้น ๆ พื้นฐาน
จากเล่มอื่น ๆ ที่ผู้อื่นได้ทำพิมพ์ขายออกมาก่อนแล้ว ให้มาเป็น
ของตัวเองขึ้นมาเสียใหม่ พร้อมกับกรอกชื่อ สกุล ของเขาเอง

ตามด้วยวุฒิพิธีในฐานะผู้เชี่ยวชาญแขนงหนึ่ง ๆ แล้วทำการ
ลงทุนรอนสั้งพิมพ์แบบเครดิตบ้าง จ่ายบ้างในระยะแรก ๆ โดย
ที่เขาไม่จำเป็นต้องไปเสนอขายในราคาถูก ๆ กับสำนักพิมพ์ใด
มาเป็นผู้พิมพ์วางตลาดขายรายแทนเขาแต่อย่างใด

เสร็จแล้วจึงออกตระเวนติดต่อผู้อำนวยการ หรือระดับ
อาจารย์ใหญ่ ร.ร.-รัฐบาลใหญ่น้อยประจำ จังหวัด อำเภอ
ระดับต้น ๆ จนถึงมัธยมปลายทั่วประเทศ

พูดง่าย ๆ ว่า เพื่อนข้าพเจ้าคนนี้ได้มีแผนวิธีการเข้าไป
ตีรังผึ้งภายในของโรง ร.ร. ทุกแห่งที่ถือว่าสำคัญ ขอให้ผู้
จัดการใหญ่ ร.ร. ทุกแห่งยอมตกลงโอ.เค.ให้เขาได้พูดบรรยาย
ให้ทราบสรรพคุณให้พวกนักเรียนที่สนใจทางภาษาอังกฤษได้มา
นั่งรวมฟังเขาบรรยายทีละมาก ๆ พร้อมกัน และโดยที่เขาต้อง
พูดบรรยายใส่ไมล์โคโฟนด้วย แต่ ร.ร. ส่วนใหญ่ก็อนุญาตให้
เขาทำได้โดยเสรีประชาธิปไตยในขอบข่ายที่ให้ผ่านได้ดีมาก

พอหลังจากที่เขาได้บรรยายผ่านเสร็จสรรพโดยใช้เวลา
พอประมาณแล้ว ต่อจากนั้นเขาก็รับทรัพย์ไม่หวาดไหว หยิบ
ขายไม่ทันลูกเดียว ทั้งลูกพี่ลูกน้องที่ตระเวนรถคู่ใจไปด้วยกัน

เพราะนักเรียนระดับเล็ก ๆ และวัยรุ่นทั้งชายหญิงแต่ละแห่งมากมายมองเขาเหมือนกับเทวดามาโปรดพวกเขาอะไรแบบนี้

และวิธีการออกตระเวนขายแบบนี้ ก็มีเขาเพียงคนเดียวในประเทศไทยเท่านั้น ที่เหนือชั้นกว่าใครในจำพวกนักเดินตลาดขายด้วยกันทั้งหมดในทางหนังสือ เรียกว่าสามารถหาเงินระดับเขียนเหยียบเมมที่เดียว แคมเปญทางตรงก็ไม่ต้องจ่ายแกร์รู้อีกด้วยแม้แต่ก็เดียว

ในกรณีของบุคคลเพื่อนข้าพเจ้าผู้นี้ อย่างที่ตั้งคำถามมาว่า เขาเป็นคนทำดีใช่ไหม เพราะถ้าเขาไม่ใช่เป็นการทำดีแล้วเขาจะได้รับทรัพย์สินวันละมากมายก่ายกอง เป็นการย่นทางลัดทางรวยได้รวดเร็วยิ่งกัปิตบิกบินได้อย่างไรตลอดเวลาที่ ร.ร. เปิดภาคเรียนทั่วไป และยังไม่นับในกรณีที่มิ จ.ม. ส่งมาซื้ออยู่เสมอรวมทั้งร้านค้าที่วางจำหน่ายได้มาก ๆ ในจุดดี ๆ ของเขาด้วย

คำตอบในเรื่องนี้ ถ้ามองให้ลึก ๆ ลงไปหน่อยเราก็พอจะให้คำตอบออกมาได้ว่า ยังไม่อาจจะเรียกได้ว่าบุคคลผู้นี้ได้ทำดีอะไรในกรณีอย่างไร หากทว่าเพียงแต่ว่า บุคคลผู้นี้มีความฉลาดในการหาเงินได้มาก ๆ ได้อย่างรวดเร็วราวลมพัด กว้างที่จะมองเป็นความดี ความดีเป็นอีกเรื่องหนึ่งแล้วจะได้กล่าวต่อไป

และในลักษณะเดียวกัน บรรดาเด็ก ๆ ทั้งหลายตลอดจน พระภิกษุ-สามเณร ที่ได้เข้า ร.ร. กวดวิชาแล้วมาเอาดีเรียนด้าน ภาษาอังกฤษตาม ๆ โลกเขาไปด้วยอยู่ทั่วประเทศ ที่ได้มอกเต็มใจช่วยกันซื้อหนังสือภาษาอังกฤษสลับคำไทยระดับพื้นฐานของ เขาอย่างง่ายดาย โดยไม่คิดไม่ห่วงกลัวว่า ผู้มาโฆษณาขาย จะรวย มากหรือไม่อย่างไร รวยแล้วจะนำความรวยไปทำอะไรต่อในทาง เพื่อสังคมอื่น ๆ อะไรหรือไม่เป็นการพิเศษ อะไรอย่างนี้บ้างไม่ ควรมีส่วนรับรู้รับผิดชอบร่วมกันในทางสังคมอย่างไร รู้จักว่า การสร้างให้เกิดความเป็นชาตินิยม ที่ดีที่ถูกต้อง ควรต้องทำ อย่างไร ตลอดจนการสร้างเศรษฐกิจระหว่างกันให้ดีขึ้น ๆ เพื่อ ให้เป็นฐานขึ้นไม่ให้แพ้ชนต่างชาติต่างตัวต้องประสานความดี กันอย่างไร และเลยไปจนการที่บุคคลใดมี โอกาสเจริญร่ำรวย ก่อนใครเป็นหลักเป็นฐานได้ก่อนใคร ควรจะต้องยื่นมือยื่น ใจช่วยเหลือคนที่ยากจนกว่ามาก ๆ ให้ดีมากที่สุดด้วยในวิธีที่ถูก หลักการอย่างไร โดยมีใช้ปล่อยแบบตัวใครตัวมัน พวกใครพวก มันอย่างที่เป็นมาเป็นอยู่อย่างไร อย่างนี้เป็นต้น จึงจะทำให้ มองเห็นว่า นี่คือนโยบายที่เรียกว่าเป็นความดีต่อกัน ระหว่าง กันได้ในทางสังคมประเทศ

แต่ตลอดเวลาแห่งการมีชีวิตอยู่ ถ้าใครไม่มีลักษณะเช่น
ว่านี้ออกแวออกมาให้รู้ให้เห็นกันและกันได้ แม้ใครจะหากินหา
เงินรวยได้ไม่ได้รวยมากรายน้อยอย่างไร ก็ยังเรียกไม่ได้ว่าจะ
เป็นความดีอะไรตรงไหน

อนึ่ง ถ้าเรื่องการซื้อเฉพาะในสิ่งที่มนุษย์ทั่วไปเห็นว่า
สิ่งนั้น ๆ จะต้องตั้งใจ ตรงความต้องการ ตรงอารมย์แบบ
เฉพาะธุระ ตรงเฉพาะตัวของฉันเท่านั้น ฉันจึงจะซื้อด้วยความ
เต็มใจเสมอไปอะไรอย่างนั้น

แต่ว่าในขณะที่เดียวกัน หรือในบางขณะ ถ้าคนทั้งหลาย
ยังสามารถที่จะซื้อความรู้ที่อยู่นอกหลักสูตร นอกกระบบกลไก
การศึกษา อันเป็นส่วนหนึ่ง ๆ ที่จะได้เป็นกระแสในการ
ผลักดันช่วยให้ระบบไม่ค่อยดีมีธรรมชาติต่าง ๆ นา ๆ ของสังคม
ไทยที่ยังต้องความคิด ต้องพัฒนาอีกมาก รวมทั้งสังคมฝ่ายรัฐ-
ราชการให้เป็นระบบรูปแบบที่ดีขึ้น ใสสะอาดขึ้น เพื่อความสุข
ความเจริญไปด้วยกันอะไรอย่างนั้นได้อีกด้วยละก็...

นี่แหละ หากใคร ๆ แสดงออก กระทำออกส่อแววที่ดี
ต่อกันให้เห็นกันได้อย่างนี้ อีกทางหนึ่งนอกเหนือจากที่กล่าวมา

แล้ว ก็นี่ละครับ เขาเรียกว่า ความดี หรือการทำดี มีจิตเป็นมโนธรรมอยู่ในส่วนลึกแห่งจิตใจ ของแต่ละคนให้เห็นให้รู้กันได้ ในลักษณะดังนี้.....ไม่ใช่อย่างเพื่อนของ ข้าพเจ้ามันเป็นคนละอย่างกันไม่เหมือนกันครับผม และก็ยังมีได้หมายความว่าบรรดาเด็ก ๆ นักเรียนทั้งหลาย และนักบวชที่สนใจเอาดีทางภาษาอังกฤษทั้งหลายจะทำความดีอะไรออกมาแต่อย่างใดคล้าย ๆ กันเช่นนั้น

ถ้าจะถามว่า เพราะอะไร? เพราะที่เขาทิ้งหลายเต็มใจพากันซื้อตัง ๆ นั้น พวกเขาเกิดและมองแต่เพียงว่า อันว่าหนังสืออังกฤษนั้นมัน คงจะช่วย ทำให้พวกเขาได้มีอาชีพในการหาเงินได้ง่ายขึ้น จากการเข้า ทำงานทำการในวันหน้าที่เกี่ยวกับต้องใช้ภาษาอังกฤษในอนาคตของเขาในชีวิต เฉพาะของเขาเท่านั้นเองแต่ละคน ก็เห็นจะไม่ได้คิดนึกอะไรพิเศษมากไปกว่านี้

ฉนั้น ในกรณีอย่างทีกล่าวนานี้ จึงนับเป็นความดีหรือทำดีต่อกันยังไม่ได้ ยังมองไม่ถนัดในลักษณะของแง่มุมอย่างนั้น แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ใช่เป็นความเลวอะไรอีกเช่นกัน เพียงแต่เป็นลักษณะกลาง ๆ เฉย ๆ เท่านั้นเองเสียมากกว่า

เพราะอะไรอีกหรือ ? เหตุและผลคืออะไร ? คำตอบก็คือการที่เราจะมองเห็นว่า ใครเป็นมนุษย์ที่ดี หรือความดีคืออะไร ? ออกมาให้เห็นกันได้เน้น เช่น สมมุติว่า จะเป็นตัวข้าพเจ้าเองก็ดี หรือจะเป็นใครอื่นก็ดี ได้นำหนังสือออกตระเวนจำหน่ายด้วยเหมือนกัน แต่ว่าเป็นหนังสือที่บรรจุความรู้ต่าง ๆ ประเภทนอกหลักสูตร นอกกระบบกลไกการศึกษาดังกล่าวมาแล้ว ที่ได้เขียนแต่งที่เต็มไปด้วยข้อคิด แนวความคิด หรือแนวคิดแนวสร้างสรรค์เพื่อให้คนในประเทศได้ มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ความดี คืออะไร ? ความไม่ดี คืออะไร ความชั่ว คืออะไร ความไม่ชั่ว คืออะไร ? เพื่อว่าแต่ละคนจะได้มีส่วนมีทักษะที่จะได้รับฝึกชอบ รับแก้ไขอะไร ๆ ที่มันไม่ถูกไม่ดีต่าง ๆ ให้ดีขึ้นถูกต้องขึ้นในทางสังคมประเทศชาติ เพื่อผลแห่งความดี ความสุข สุขเราสุขเขาไปด้วยกันอย่างโรยารัชนีที่แสดงออกแสดงจิตใจด้วยการอุตหนุนกันและกันในลักษณะที่ควรมากกว่าไม่ควรได้อีกด้วย ถ้าทำกันได้อย่างนี้ด้วย จึงจะเห็นจึงจะอยู่ในข่ายที่ได้ชื่อว่า...นั่นแหละ คือความดี หรือ “ความดี” คืออะไร ? และความดีในลักษณะที่ว่ามานี้ ข้าพเจ้าอยากจะให้น้าหนักเหนือกว่าการทำดีอะไรในแบบอื่น ๆ อีกหลายอย่างโดยประการฉะนี้แล.

ภาพนี้ หมายถึงบุคคลกลุ่มหนึ่ง ที่ได้ทำดี ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติธรรม โดยพยายามคิดปลีกกายใจหนีออกจากสังคมชาวโลก ๆ หนีจากกามโลภี๋ย หนีเกิดแก่เจ็บตาย โลก โกรธ หลง กล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มมนุษย์ที่ดูคล้าย ๆ กับเบ๊อหน่วย ในทางโลกเต็มที จึงพากันหาทางออกโดยการแปรเปลี่ยนเพศ เป็นนักรบวช หรือผู้ออกบวช (สมณะ) ถือศีล ถือเคร่งครัดใน ธรรม โดยฉันอาหารมือเข้าเพียงมือเดียวเท่าที่ออกบิณฑบาต ในยามเช้าตรู่จากญาติโยม หรือจากชาวบ้านร้านดินมาได้

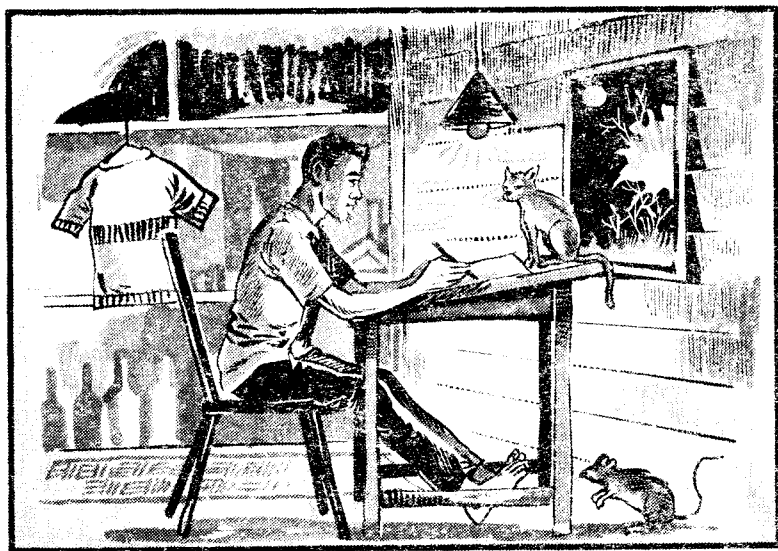
จากนั้น กิจธุระส่วนมากของท่าน ต่างก็ใช้ให้หมดไปกับการนั่งหลับตา ขัดสมาธิทำวิปัสสนากัมมัฏฐาน เป็นกิจวัตรไป จนกว่าจะบรรลุลหุตพ้นสู่ความเป็นพระอริยบุคคล หรือสู่ความเป็นพระอรหันต์ไปได้ อดทนเพียรพยายามไปได้ โดยไม่สนใจผลประโยชน์ แก้วแหวนเงินทอง ลาภยศใดๆ อีกต่อไป

การทำดี ปฏิบัติดี ในลักษณะดังกล่าวนี้เรียกว่าทำดีอย่างพระ ทำดีที่คิดหวังเอาความดีตอบแทนแบบโลก ๆ ไม่ได้ ถ้ายังคิดหวังเอาความดีหรือเอาผลประโยชน์ใด ๆ ตอบแทนอยู่ ละก็ทางพระเจ้าไม่เรียกว่าเป็นความดี แต่จะถูกมองถูกเรียกเป็นกิเลสอยู่ไปทันที

เพราะฉะนั้น ผลที่ได้รับจากการปฏิบัติ เช่นนี้คือ จะได้รับความปลอดภัย ปลอดภัยไปรุ่งความสะอาดบริสุทธิ์ ห่างไกลมนหิน กับชีวิตของตนเองอย่างมาก ทำให้มีความปลอดภัยตลอดแห่งการมีชีวิตอยู่ แม้แต่เสื่อสิ่งชั่วร้ายชั่วช้าขอสรพิษร้าย ๆ นา ๆ ที่มีชุกชุมในป่าดงพงพี ต่างก็พอใจหลีกหนี หลีกทางให้ และถ้าผู้ปฏิบัติอย่างดีได้จริงอย่างนี้ต่างก็จะได้รับมรรคผลนิพพานตอบแทนในบั้นปลายเป็นจุดหมายที่สุดแห่งความดี

เหตุเพราะการกระทำออก ปฏิบัติออกดังกล่าวนี้นอกจากจะหาจุดไปทำอะไรให้เป็น การขัดผลประโยชน์กับวิถีทาง

โลก ๆ ไม่มี รวมทั้งผู้ประพฤติกบิบัติธรรมในลักษณะเช่นนี้ได้
 หมั่นแผ่เมตตาจิตแก่สัตว์โลกร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ทั้ง
 หลายทั้งปวงอยู่เสมอ ๆ ทั้งนี้เว้นแต่ถ้าผู้ใด องค์ไหนได้สมาธิ
 ได้ญาณแก่กล้าฝังใสมาก ขนาดมีตาเป็นทิพย์หลับตาลืมตามอง
 เห็นอะไร ๆ ได้หมด แม้แต่จะมองตัวเลขสลากกินแบ่งของ
 รัฐบาลว่าเลข 3 ตัว 2 ตัว แต่จะงวดจะออกเลขอะไรได้อย่าง
 สมาย แล้วมาคิดโปรตสัตว์ด้วยการบอกเลข บอกห่วยให้ใครเขา
 มาถูกมาร่ำรวยกันโครม ๆ จนมีชื่อเสียงลือลั่นกระฉ่อนอื้อฉาว
 มากนักก็แล้วกัน เพราะมันอาจทำให้ตนเองไม่สู้จะปลอดภัยได้
 เหมือนกัน ถ้าหากจะต้องขนาดถึงกับทำให้เจ้ามีอรัญกินได้ดิน
 ใหญ่ๆ เขามีอันต้องหมดตัวล้มตึงลงมาละก็ แต่ถ้าจะพอประมาณ
 ไม่เลยเถิดเกินไป องค์ไหนที่เก่งมากแน่มากอยากช่วยสัตว์โลก
 ที่ยังหลงมัวอยู่ในโลก ก็คงไม่อะไร ไม่เป็นไรนะครับ
 ท่าน เพราะตัวอย่างเกี่ยวกับพระที่เก่งแล้วมาโปรตสัตว์ด้วยการ
 ให้เลขให้ห่วยให้ประชาชนถูกได้ถูกตีร่ำรวยไปตาม ๆ กัน ทำเอา
 เจ้ามือได้ดินเอียงไปเอียงมานั้น พระบางองค์ที่ถูกตักเก็บมาแล้ว
 ก็เคยมี บางองค์ก็แทบหนีไม่รอดก็มีหลายทิศหลายทาง นับว่า
 ออกจะไม่ใช่การดี ไม่เป็นการเหมาะสมแก่พระผู้ออกบวช
 แท้จริง อะไรน่ะครับ ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่างนั้นดังนั้นแล.

ภาพสุดท้ายนี้หรือครับ มองไปมองมาก็คงจะเป็นภาพ
เชิงล้อเลียนภาพหนึ่งของตัวข้าพเจ้าเองนะครับนี้ คงจะเป็นใคร
อื่นไม่ได้

ถูกแล้วครับ มันคือภาพสเก็ตล้อเลียนภาพหนึ่งจากฝีมือ
ช่างเขียนเพื่อนเก่าแก่ของข้าพเจ้าคนหนึ่ง ซึ่งมาแอบสเก็ตดิ้ง
แต่เมื่อไรก็ไม่ทราบภายในห้องค่อนข้างโกโรโกโมสภาพแวดล้อม
ไม่มีสมบัติฟัสถานอะไรที่มีราคามีค่าไว้อวดใคร ๆ ได้ รวมทั้งไม่รู้

เป็นที่สบายตาแก่คนที่มิระบียบเรียบร้อยที่มาพบเห็นเพื่อนไป
ใครมาเท่าใดนัก เพราะความเป็นคนร่ารวยของข้าพเจ้าเอง ไม่
ใช่อะไรหรอกครับ

อ้อ...! เกือบจะลืมบอกไปนิต คือในห้องส่วนตัวอันโอ
ว่าสวยงามของ ข้าพเจ้ามีกะ ต้องมีแมวกับหนู เข้ามาอยู่คลุกคลี
ใกล้ชิดเป็นมิตรที่ดีของข้าพเจ้าอยู่ด้วยเสมอ ๆ นับว่ามันมีส่วน
ให้ข้าพเจ้าพอกลายเหงาได้บ้างหรอกนะ

คิดว่า ข้าพเจ้าควรจะวกเข้าหาจุดของเรื่องเสียวนึ่ง มุม
หนึ่งของข้าพเจ้าเองสักเล็กน้อยดีกว่านะครับ...

กล่าวคือ...ไ้ตัวข้าพเจ้านั้นคงจะมีความแปลก...ความบ้า
อยู่ไม่น้อยทีเดียวละครับ วัน ๆ คื่น ๆ ที่ผ่านไป ๆ และผ่านไป
นอกจาก ข้าพเจ้า จะต้อง ประกอบอาชีพอิสระบางอย่างเลี้ยง ตน
เอง และเลี้ยงครอบครัวน้อย ๆ ครอบครัวหนึ่งของข้าพเจ้าเอง
แล้ว ข้าพเจ้าก็จะใช้เวลาที่เหลืออยู่บ้างไม่ว่าจะเป็นตอนในยาม
เช้าตรู่ ดวงตะวันเริ่มทอแสงแตะพื้นโลกอ่อน ๆ อากาศสดชื่น
พอเย็นสบาย กับเวลาก่อนหลับนอนกลางคืน ส่วนมากให้หมด
ไปกับนั่งคิดค้น สรรหาเรียบเรียงความรู้ ความเข้าใจอะไรที่ดี ๆ

ใหม่ ๆ พัฒนาอยู่เสมอในการลงมือชี้ต ๆ เขียน ๆ แต่งหนังสือ เพื่อหลายสิ่งหลายอย่าง ไม่เจาะจงว่าจะต้องทำออกมาเพื่อใคร สมองอารมณ์ใคร่ก็เลสตั้หา ความชอบ ไม่ชอบของใคร โดยเฉพาะ

หรือเพื่อเขา เพื่อเรา เพื่อเราเพื่อเขาไม่ใช่เพื่อข้าพเจ้า เพื่อคนใดคนหนึ่ง หรือกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งอีกเหมือนกัน อันเป็นลักษณะเพื่อให้เกิดเป็นธรรม-ธรรม-วิทยาการ (ธรรม-สากล) ไม่ใช่ธรรมะแบบเฉพาะตัว เป็นไปอย่างเฉพาะตัว เห็นและรู้อย่างเฉพาะตัว รวยจน อิ่ม หิวอย่างเฉพาะตัวอะไรลักษณะนั้น แบบที่นักบวช นักเทศก์ นักสอน นักเรียน นักศึกษาแบบเหมือนนกแก้ว นกขุนทอง เขาพากันเล่าเรียนศึกษากันอยู่มาช้านานนั้น ๆ เออ...ก็สบายดีนี่ที่ชอบเป็นนกแก้วนกเขา

อันที่จริง ข้าพเจ้าเองเคยหยุดวางมือมาระยะยาวนานโขเหมือนกัน ไม่คิดไม่เขียนเอาเฉย ๆ เหตุเพราะเกิดความท้อแท้ใจที่จะมาต่อสู้กับความหยาบ ความมืดมัวชั่วทางความคิดของชาวไทยที่ก่อกำเนิดมาเป็นชนชาติเดียวกัน บรรพบุรุษเดียวกัน ฟ้าเดียวกันด้วยกันยากมากเอาการ.....

ข้อแท้ที่จะสู้กับน้ำคำแห่งความคิดมากมายเกินไป

ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวเช่นนั้น คงจะไม่ต่วนมองว่า ข้าพเจ้า
แก่งกล่าว แก่งมาทำนิตินะอะไรกันนะครับ

เพราะในเมื่อสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นอยู่ ประสบอยู่ ได้ยินได้ฟัง
อยู่เสมอ ๆ มันเป็นอย่างที่ว่ามันจริง ๆ และข้าพเจ้าต้องขอโทษ
มา ณ. ที่นี้ด้วย ที่กล่าวตามนี้ ก็มีได้หมายความว่า ข้าพเจ้าจะดี
กว่าใคร ๆ เหนือกว่าใคร ๆ เสมอไปก็หาไม่ได้ ผู้ที่ใคร ๆ เขาดี
กว่า เหนือกว่าข้าพเจ้าในบางสิ่งบางอย่าง มีอีกมากไป ไม่ใช่
ไม่มี เพียงแต่เขายังไม่ค่อยได้ปรากฏตัวออกมาเท่านั้น

ที่ข้าพเจ้าจะได้กล่าวถึงปัญหาที่ว่า หรือหากจะมีใคร ๆ
ถามข้าพเจ้าสักคำว่า

เหตุใด การคิดค้นลงมือคลำเครื่องในการเขียนแต่งกระทำ
ออกผลแห่งงานอย่างข้าพเจ้าจึงไม่เห็นว่าจะได้ดิบได้ดี เกิดความ
เจริญร่ำรวยอะไรกับเขาขึ้นมาได้ทั้ง ๆ ที่เป็นผลแห่งงานที่ต้อง
ใช้ความเพียรพยายามใช้สติปัญญาสมองอย่างมากทั้งไม่เห็นแก่
เที่ยวแก่สนุกไม่เห็นแก่นอนอู้อีกทางหนึ่งในบรรดามนุษย์ที่เกิด
มาที่จะไม่ยอมให้ตายเปล่า โดยที่จะไม่ทิ้งคุณค่าของตนเองไว้แก่

สังคมประเทศอย่างใดอย่างหนึ่งไว้บ้าง จะไม่เป็นการขัดคำสั่งอน
ตังเดิมที่ว่าทำดี-ย่อมได้ดี กับเขาด้วยอีกคนหนึ่งละหรือ ?

สำหรับคำตอบคำนี้ ขอให้ข้าพเจ้ายกไปให้คำตอบใน
เรื่อง “ความดี” คืออะไร ? ในเล่มหน้าต่อไปจะดีกว่า เนื่องจาก
จำเป็นต้องอธิบาย ค่อนข้างยาวมากในภาคสมทบ ว่ากันให้หมด
เปลือกไปเลย

ครับ หน้าที่ของคนที่ชอบคิดดี ทำดีขั้นสูง ๆ ในทาง
สังคมมนุษย์ สังคมโลกนั้นไม่ว่าข้าพเจ้าหรือใคร ๆ ถ้าอยากจะ
ทำ หรือมีจิตสำนึกก็จะทำก็ต้องทำไปเอง และก็ต้องไม่พยายาม
คิดหวังความดีใด ๆ จากใคร ๆ เป็นสิ่งตอบแทน ไม่ว่าจะเป็น
วัตถุสิ่งของ แก้วแหวนเงินทอง และแม้แต่คำยกยอสรรเสริญใดๆ
ก็ไม่มี ความจำเป็นด้วยเช่นกัน เพราะการคิดดี ทำดีอะไร ๆ อัน
เป็นกรณีพิเศษออกมานั้น มันเป็นเรื่องทางจิตใจของแต่ละคน
และใคร ๆ เขาก็จะรับรู้เห็นอะไรด้วยกับเราด้วยไม่ค่อยได้ นอกเสีย
จากเจ้าตัวผู้คิดดี ทำดีจะรู้ของเขาเอง อันเป็นเสมือนเงาติดตาม
ตัวเองไปเท่านั้น... และคล้าย ๆ กับว่าฟ้าดินได้กำหนดบังคับ
ให้เป็นไปอย่างนั้นด้วยก็อาจจะกล่าวได้... ฯลฯ

ธรรม-วิทยาการ เพื่อธรรมของชาวโลก
และนักบวชทั้งปวงที่ไม่อาจไปอรหันต์—นิพพานได้

ความดี คืออะไร ?

ทำดีอย่างไร จึงจะได้ดี

ทำดีได้ชั่ว-ทำชั่วได้ดี มีไหม ?

เรื่องเป็นไฉน ?

ขยายโดย.....สัตตยะ (จ. วชิรสังข์)

อันสืบเนื่องมาจากคำสอนดั้งเดิมที่ว่า บุคคลหว่านพืช
เช่นใด-ย่อมได้รับผลเช่นนั้น

หรืออีกคำที่ว่า...ทำดีได้ดี-ทำชั่วได้ชั่ว ในลักษณะ
ความหมายทำนองเดียวกันนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยเขียนให้ความ
หมายไว้ก่อนจากเล่มย้อนหลังที่ได้พยายามกิดค้นเขียนด้วยสมอง
เท่าที่จะได้ช่วยกิดค้นพยายามหาหลักความจริงไม่อิงนิยาย หรือ
แบบปรัมปราศดและตีแผ่ตำนานมั่วเก่าที่หาตัวยาตี ๆ แทบ

ไม่พบเพราะจิตซีดจืดจางไปนานแล้ว เนื่องจากไม่ค่อยเข้ากับ
กาลสมัย เพื่อนำมาคลี่คลายในทางสังคมโลก-สังคมมนุษย์ให้ได้
มากที่สุด แต่ว่าเล่มย้อนหลังดังกล่าวดิฉันขายความน้อยนิดสั้น
มากไป มากต่อมากท่านที่มีโอกาสได้อ่านผ่านสายตามาก่อน เข้า
ใจว่าจะยังไม่ให้ความกระจ่างเท่าที่ควร

ดังนั้น เกี่ยวกับปัญหาคล้ายกับเส้นผมบังตา บังทะเล
บังจิต บังใจอันมากมายที่ต้องทำให้มนุษย์เดินสะดวก เดินชน
หรือเดินปะทะตกหลุมตกบ่ออะไรอย่างนี้ ทำให้ข้าพเจ้ามาคิดว่า
ข้าพเจ้าสมควรจะช่วยวิเคราะห์แยกแยะขยายความเรื่องราวให้
ท่านผู้อ่านที่สนใจได้รับความรู้ความเข้าใจเพิ่มเติมให้ทันยุคทัน
สมัยอย่างเพียงพอขึ้นเสียใหม่ดังต่อไปนี้ คือ

1. ทำดีได้ดั่งก็มี
2. ทำดีได้ชั่วก็มี
3. ทำชั่วได้ชั่ว หรือได้บาป ก็มี และ
4. ทำชั่วหรือทำบาปได้ดี ก็มี

ในการให้คำตอบอย่างที่ตอบทั้ง 4 ข้อ 4 แบบ ซึ่ง
ข้าพเจ้าจะได้พยายามขยายทำความเข้าใจให้เป็นลักษณะ ของ

ธรรม-วิทยาการ หรือ ธรรมสากลที่มองเห็นได้ พิสูจน์ได้ รวมทั้งสามารถแก้ไขได้ด้วยหลักแห่งความเป็นจริงกันต่อไป เพื่อจะได้ร่วมกันแก้ไข เว้นแต่ว่าจะไม่ช่วยกันแก้ไขในปัญหาที่สมควรจะได้แก้ไข นั่นก็ว่ากันไปอีกอย่างหนึ่ง หลายอย่างหลายกรณีที่สำคัญต้องขึ้นอยู่กับฝ่ายรัฐด้วย ลำพังประชาชนจะไปอะไรกับเขาได้ แล้วแต่จะถูกแรงดึงแรงเหวี่ยงไปยังไง เขาก็ไปอย่างนั้น ด้วยโดยไม่ค่อยจะมีความคิดความรู้อะไรนัก

ในการให้คำตอบ 4 แบบ ดังข้างต้นนี้ ถูกละครับยอมจะทำให้ท่านทราบยังไม่ได้ว่า ที่ว่า “ทำดีได้ดี” จะต้องทำดีอย่างไรเกี่ยวกับอะไร ทำดีกับใครจึงจะได้รับผลดีตอบแทนสมจริงกับหลักคำสอนดั้งเดิม

ข้อต่อมาที่ว่า “ทำดี-แต่ได้ชั่ว หรือได้บาป” ก็เช่นกัน คือ...ทำดีอย่างไรเกี่ยวกับอะไร ? และทำดีกับใคร ผลลัพธ์จึงเป็นมุมกลับขัดหลักธรรมชาติ หรือขัดหลักคำสอนดั้งเดิมไปเสียได้

ข้อต่อมาอีกที่ว่า...“ทำชั่วได้ชั่ว” ก็มี ได้รับผลชั่วจริง ๆ อย่างมีอาจหลบเร้นหลักนี้ได้เลย เขาทำชั่วเกี่ยวกับ

อะไร ? ทำอย่างไร ? จึงได้รับข่าวจริงๆ ไม่เร็วก็ช้า หรือไม่ก็
ปัจจุบันทันด่วนเลย ถูกต้องอย่างคำสอนเดิม ๆ

ส่วนข้อสุดท้ายที่ว่า...“**ทำชั่วได้ดี**” นั้น เขาทำชั่วเกี่ยว
กับอะไร ? ทำอย่างไร ? เขาจึงได้รับผลตอบแทนกลับกลายเป็น
ผลดีได้อย่างนั้น จะไม่ขัดแย้งกับคำพระ คำสอนแต่เดิมมานั้น
หรือ ?

เอาละครับ ต่อจากนี้ข้าพเจ้าจะลอง ๆ ช่วยยกตัวอย่าง
ให้เห็นรูปลักษณะหรือให้เห็นเป็นรูปธรรมข้อที่ 1 เสียเลย (ขอ
ใช้คำว่าลอง ๆ ดีกว่านะครับ อย่าเพิ่งด่วนเห็นดีเห็นแจ้งไปกับ
ข้าพเจ้าจนกว่าท่านจะได้พิจารณาอ่านจนจบลงด้วยดีลงเสียก่อน)

คือ-การที่มนุษย์ทั่วไปทุกระดับชั้น ทุกระดับการจะกระทำ
ความดี เพื่อหวังผลความดีตอบแทนกลับมาค้วย หมายความว่า
ไม่ถึงกับจะทำขนาดว่าจะตั้งตนเหมือนกับนิทานชาดก อย่าง
เรื่องพระเวสสันดร ที่ผู้บวชหรือนักบวชภายหลังนำเอามาเทศน์
เอามาสอนชักชวนให้ชาวบ้านจงทำใจเป็น นักเสียสละบริจาคแต่
บุญทานให้มาก ๆ อย่างองค์พระเวสสันดรเข้าไว้อะไรทำนองนั้น
แต่ยังสงสัยอยู่ว่าผู้นำเอาเรื่อง พระเวสสันดรมาสอนชาวบ้านนั้น
เขาทำใจเพียงสักครั้งหนึ่งอย่างพระเวสสันดรได้หรือเปล่าหนอ ?

กล่าวคือ ไม่ใช่ทำไปแล้วไม่ว่าจะทำมากน้อยเท่าใดก็ตามแต่ ไม่หายต่อมบุญเปล่า เห็น้อยเปล่า เปลืองสมองเปล่า หมดทุนหมดทรัพย์ไปเปล่า เหมือนอย่างที่เรา ๆ เขาพูดว่า คนบิณฑองหลังพระ กันพระ คือทำความดีไปอย่างไร เท่าใด ก็ไม่มีใครมองเห็นความดี หรือแม้จะมีใคร ๆ เห็นความดี แต่ก็แสลงทำเป็นไม่เห็นอะไรอย่างนั้นไปเสียก็ยอมได้ เพราะถ้ามาทำเป็นเห็นเป็นมองหรือมีส่วนยกยอหรือส่งเสริมการทำความดีของใคร ๆ ออกมาก็คงจะเกรงว่าเดี๋ยวตนเองจะตัวดำไปกว่า ทำต่อไปกว่าเขาคงคิดเป็นอย่างนั้นก็ได้เนะครับ เรื่องของคนนี้

อย่างไรก็ดี การทำความดีเพื่อหวังผลดีตอบแทนด้วยตัวกล่าวนั้น ๆ นั้นหมายถึงว่า เราจะต้องพบคนดี หรือต้องกระทำความดีหยิบยื่นความดีกับคนที่เขาก็เป็นคนดีเช่นเดียวกับเรา ดูๆเดียวกับเรา หรือไม่ก็ต้องมีความรู้สึกนึกคิดใกล้เคียงกับเรา และตลอดจนมีอุดมคติอุดมธรรมเช่นเดียวกับเรา

เช่น เมื่อเราทำความดีหยิบยื่นความดีมีคุณค่าบางสิ่งบางอย่างให้เขา แนะนำประชาสัมพันธ์ให้เขาเพื่อให้เห็นความดีเห็นส่วนสำคัญ เห็นคุณค่า แบบเพียงบางโอกาส บางครั้งบาง

คราวมีจังหวัดจะโคนที่พึงกระทำรู้เหตุนั้นกะเทศะ ไม่ใช่ทำดีอย่างเลวดี-เกินดี ฝ่ายตรงข้ามก็แสดงออกทำความดีให้เรา-หยาบย่นความดีให้เราที่เป็นการเหมาะสม ๆ ควรแก่กัน เราพูดดีพูดเพราะมีความสุภาพเรียบร้อยดีกับเขาอย่างพอควรให้เหมาะสมกับสถานานุกรูบ เขาก็ตอบโต้ดี มีความเป็นสุภาพเช่นเดียวกับเรา พอเหมาะสมกันดีกับเรา เรามีความซื่อตรงกับเขา เขาก็มีความซื่อตรงกับเรา ต่างไม่พยายามใช้เล่ห์กลหักหลังทะลบลบทะเล้ง ไม่คิดคดทรยศอะไรกัน

หรือถ้าเรามีโอกาสได้เข้าทำงานประจำในหน้าที่อะไรสักอย่างหนึ่งไม่ว่าจะเป็นวงงานของรัฐ ไม่ว่าของฝ่ายเอกชน เช่น ถ้าเราตั้งอกตั้งใจที่จะเป็นคนที่ดี ตั้งใจปฏิบัติงานดี มีความซื่อตรงสุจริตดี ไม่พยายามจะกิน จะโกง หรือจะทุจริตคดโกงชอบใจ ๆ เหมือนกับมนุษย์อื่น ๆ ที่เขาพากันชอบกิน โกง ทุจริต พอใจที่จะกระทำเป็นสรรณะประจำตนประจำชาติกันอยู่แล้ว และแม้ว่าจะมีช่องทาง หรือแม้จะมีใคร ๆ มายั่วยุให้กิน ให้เขมือบให้งาบเพื่อผลประโยชน์อันมากมายของอีกฝ่ายหนึ่งก็ตาม แต่ก็อย่าพยายามเอา ไม่พยายามกินโกง จะเอาจะกินก็แต่เฉพาะผลอันพึงมีพึงได้ทีสอาดบริสุทธิ์แต่ทางเดียวเป็นสำคัญ

อย่างนี้ ถ้าหากเราจะคิดกระทำความดี บริสุทธิ์ที่อยู่ข้างเดียว คนเดียว หรือเพียงคนเดียวคนเดียว แต่ส่วนใหญ่ที่สุดเขาไม่คิดกระทำความดีด้วย บริสุทธิ์กับเราด้วย ไม่เอาหรือไม่เห็นดีด้วยกับเราแน่นอน อะไรที่อะไรย่อมจะไม่เกิดเป็นผลดี เป็นความดีอะไรกับตัวเราเองนัก

เพราะอะไร ? เพราะที่สำคัญ ที่แน่ ๆ เราจะต้องได้เจ้านายที่ดี ได้พวกหรือมิตรสหายที่ดี ชอบความเป็นธรรม มีจิตเป็นมโนธรรมจูงใจเดียวกับเรา หรือใกล้เคียงกับเราด้วย เราจึงจะได้รับผลความดีเป็นสิ่งที่ตอบแทนขึ้นไปตามขั้นตอน ตามจังหวะและโอกาสอันควรขึ้นไปเรื่อย ๆ ได้ จนอาจถึงขั้นสุดท้ายอันพึงมีพึงได้ในชีวิต

แต่...ปัญหาที่ว่า การที่เราจะได้พบคนดี-พบเจ้านายที่ดี มีคิต มีมโนธรรมในจิตใจเช่นเดียวกับเราคล้าย ๆ กับเรา มันพบเจอไม่ง่าย ๆ นี่นะซิ

เพราะอะไรอีกล่ะ ? เพราะในเมื่อกลไกบ้านหลอมอะไรมากมายต่าง ๆ ของรัฐ ของสังคม มันละเทะเพะพอนมานานแล้ว ซึ่งใคร ๆ ก็พอจะรู้ ๆ เห็น ๆ กันอยู่แล้วจนเวียน

ทั้งไม่ได้รับการผ่าตัด แก้ไขเอาเชื้อมะเร็ง เชื้อเน่า เชื้อเสีย ๆ ทั้งไปอย่างถูกต้องและจริงจังชนิดถอนรากถอนโคน ให้หมดเชื้อสิ้นซาก

การที่เราจะกระทำความดี กิจดี ปฏิบัติดีอะไรต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง-ยิ่งขึ้นที่มีอุตมกตติ อุตมธรรม หรืออุตมการณ์สูง ๆ มากน้อยนั้น จึงมักจะเป็นเรื่องรู้อยู่เฉพาะที่ตัวเรา งามอยู่ที่จิตใจของเราเอง ส่วนใครต่อใครทั้งหลายเขามักจะไม่มารับรู้ รับเห็น รับรอง หรือจะให้การสนับสนุนเห็นดีเห็นชอบอะไรด้วยง่าย ๆ

ตรงนี้ซิ จะได้รับผลแห่งความดีสะท้อนกลับมาสู่ตัวเรา และสู่ผู้อื่นทั้งหลายพร้อม ๆ กันไปในสังคมที่ควรจะเป็นไปในลักษณะแบบสุขเรา-สุขเขา-ดีเรา-ดีเขา-เจริญเรา-เจริญเขาได้อย่างไร? และไป ๆ ผู้ที่กิดกระทำความดีอะไร ๆ อยู่ ก็จะต้องเกิดความท้อใจเลิกลากระทำความดีลงเสียขณะใดขณะหนึ่งจนเป็นหมั่นแพะหมื่อไปเสีย ในขณะที่เดียวกับมนุษย์ที่ชอบทำดีแบบฉกฉวยช่วงชิงเก่งผิดถูกควรไม่ควรไม่รู้มันละ หรือทำดีแบบเป็นนักประจบสอพลอเก่ง กระล่อนปลิ้นปล้อนเก่ง ตักหน้า

ตกหลังเก่งก็มักจะเป็นมนุษย์ที่เป็นฝ่ายช่วงชิงเอาความดีที่ดีจริง ๆ ของผู้อื่นไปกินไปครองไม่สู้จะยากนัก เช่น คนที่มีกำลังมากทุนมาก เหลี่ยมมากเป็นต้น และในสังคมประเทศไทยก็เป็นอย่างที่ว่าเสียด้วย (ใช่ไหมครับหรือไม่ใช่) งั้นก็แล้วไป

ข้อที่ 2 การทำความดีในลักษณะต่อ ๆ มา เช่น สมมุติว่า เราจะคิดทำดีในทางการค้า การขายที่เป็นงานแบบอิสระ ซึ่งไม่ประสงฆ์ขึ้นอยู่กับใครมากนักไม่ว่าจะขายเรื่องอาหารการกินอะไรต่าง ๆ หรือค้าขายอะไรอื่น ๆ ต่าง ๆ ก็แล้วแต่ที่เราคิดจะเห็นว่าจะได้ หรือจะต้องมีหวังได้ดี ไม่ว่าเราจะมีงบประมาณน้อยเท่าใด ไม่ว่าจะเป็นสภาพเป็นแผงหรือเป็นห้างร้าน ถ้าเรามีจังหวะโอกาสได้สถานที่ ในแง่มุม ในทำเลดี ๆ มีสภาพแวดล้อมดี ๆ มีผู้คนสะดวกถ่ายเทไปมามากพอควรอยู่เสมอ ๆ ตลอดเดือน ตลอดปี ตลอดไป

หากเราได้สถานที่ ๆ เหมาะพอควรอย่างที่ว่านี้ แน่แน่นอนละครับ โอกาสที่เราจะได้ดี ได้รับความเจริญร่ำรวยยิ่งขึ้นเป็นลำดับ ก็เป็นอันหวังได้มากกว่าไม่ได้ และนั่นต้องหมายความว่า เราจะต้องมีฝีมือในเกณฑ์ดี บริการดี พูดกล่าวดีอะไร

เป็นอะไรพอสมควร พร้อม ๆ กับการที่เราจะต้องไม่ประพฤติดัวลิ้มชั่วทำเสื่อมเสียอะไรต่าง ๆ เช่น ไม่ลุ่มหลงสุรานารี ไม่ลุ่มหลงการพนันชั้นต่อต่าง ๆ ประกอบไปด้วยเกินขอบเขตเลยเถิดไปมากนัก

แต่ถ้าในแบบตรงข้าม ถ้าเราได้ที่ค้าขายไม่ดี สภาพแวดล้อมไม่ดี ผู้คนก็มีน้อยเกินไป ถ้าอย่างนี้ก็รับรองไม่ได้ว่าเราจะมีโอกาสจะได้ดีหรือไม่? แค่นั้น? และแม้ว่าเราจะยอมทุ่มเทกระทำความดี ยอมเหนื่อยอ่อนกันแทบตาย ลงท้ายเราก็อาจประสบกับความเหนื่อยเปล่าไม่ได้ดีอะไรขึ้นมา พอดีพอร้าย เงินทุนที่มีอยู่ก็จะต้องมีอันหมดตัวง่าย ๆ อีกด้วย ผลที่สุดก็เข้าทำนอง-ทำดี แต่ได้ชั่ว คือได้ไม่ดีนั่นเอง ลักษณะอะไรอย่างนี้ต้องคิดพิจารณาให้เข้าใจด้วย (ทั้งนี้ยกเว้นการทำดี คิดดี หรือกิจการที่เขาวิธีการใช้สมอง ใช้แผนสูง อย่างนี้แม้เขาจะอยู่ในที่ลำบากหรือถึงจะอยู่ในทำเลไม่ดีอะไรนัก เขาก็อาจได้ดีได้ไม่เสียอะไร ทั้งไม่แปลกอะไรเพราะสมองพิเศษของเขา)

ถ้าไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับการกระทำดีอย่างที่กล่าวนานี้ เช่น สมมุติว่าเราจะทำความดีต่อบุคคลอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นกลุ่ม

ญาติพี่น้องต่าง ๆ บ้านใกล้เรือนเคียงพรรคพวก มิตรสหายที่คบกันมา สนิทชิดชอบกันมามากบ้างน้อยบ้าง เมื่อเกิดมีฝ่ายหนึ่งมีความทุกข์ร้อนเดือดร้อนอะไรอยู่ แล้วออกปากขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับเงิน ๆ ทอง ๆ โดยที่ฝ่ายเดือดร้อนเขาเชื่อว่าฝ่ายเราจะต้องมีเงินทองให้เขาแก้ขัดแก้ร้อนได้ และฝ่ายเราก็อมตกลงให้หยิบยืม หรือยอมให้กู้ยืมให้ไปทำทุนบ้าง อื่น ๆ บ้างอย่าง อดสงสารกัน อะไร กันไม่ได้ ชนิดไม่ได้เรียกไม่ได้ยัดอะไร เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อกันการคดโกงอย่างใดอย่างหนึ่งเอาไว้ หากเป็นการไว้เนื้อเชื่อใจกันและกัน ไม่ว่ามากหรือพอประมาณที่ให้เขากู้หรือยืมไป หรือจะเป็นเรื่องเกอูกูลถึงขนาดโดยให้กินให้พักพาอาศัยหลับนอนไม่ว่าจะเป็นเพียงชั่วคราว หรืออาจเป็นระยะยาวหน่อยอย่างใด เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายหนึ่งยังมีความเดือดร้อนจริง หรืออาจเดือดร้อนไม่จริงเท่าใดก็ตามแต่

ในกรณีที่โดยกตัญญูในการทำอย่างนี้ที่กล่าวมานี้ ถ้าเผื่อว่าท่านได้พบคนดี มีความซื่อตรงดี โดยไม่คิดบิดพลิ้วทำลายจิตใจกัน ก็เป็นอันหวังได้ว่าท่านย่อมจะได้รับผลดี หรือได้ดีจากการที่ท่านได้กระทำดีออกต่อผู้อื่นนั้น ๆ ตอบแทนกลับมาสู่

ท่านด้วยดี ถึงแม้ว่าท่านจะได้รับผลตอบแทนแบบเสมอตัวไม่ขาดไม่เกิด ไม่มีดอกเบียเป็นค่าบ่วยการอะไรกัน ก็ถือว่าเป็นการได้ดีกลับคืนมากถมเถไปแล้ว เรียกว่าได้เงินทองของเราคืน โดยที่หากไม่เกิดเรื่องเกิดราวให้ยุ่งยากจนหัวปั่น และในเวลาที่ไม่ซำยี้ดยาวนานวันเกินกำหนดมากนัก

แต่ในมุขกลับ ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งเกิดเล่นไม่ซื่อขึ้นมา ไม่ยอมปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาต่อกัน ทำลายมิตรภาพ ทำลายจิตใจกัน หรือตลอดจนมีการแอบลักขโมย หรือยกเค้าเอาทรัพย์สินเงินทองจำนวนใดจำนวนหนึ่งของเราไปจนเกือบหมด ที่เราหามาได้โดยยากลำบากและสุจริตเมื่อได้โอกาส หรือกระทำความเสียหายชั่วร้ายหนักหนาลงไปอีก

ก็อย่างนี้แหละเขาเรียกว่าอะไร ? เขาเรียกว่าทำดี แต่กลับไม่ได้ดี หรือกลับได้รับผลชั่วตอบแทนเราซะไหมล่ะ ?

หมายความว่า มันเอาความไม่ดี มันเอาความชั่วมาตอบแทนเราเต็มกวงเกง ทำให้เราต้องเดือดร้อนตัวเองซะไหมล่ะ ?

นี่เป็นการยกตัวอย่างของรูปแบบหรือรูปธรรมที่ไม่เป็น
ธรรมะหว่างกันของสังคมให้เห็นเพียงเท่านั้น เราก็คงจะเห็นว่า
มันตรงปะกับหัวข้อที่ว่า “**ทำดีได้ชั่ว**” และอย่างสมบูรณ์แบบ
จริง ๆ

ถูกแล้ว แม้จริง ๆ นั้น เราไม่ได้ทำผิดทำชั่วอะไรเลย
เราทำได้ ดีดี ประพฤติกับอีกฝ่ายหนึ่งทั้งนั้น แต่ในทาง
พฤติกรรมที่เราได้รับนั้น จะเรียกว่าอะไรเล่า ในสังคมเมืองไทย
มักจะต้องพบการ ตอบแทน อย่างประเทพหลัง มากกว่าด้านผลดี
มากนัก

ท่านใดที่ไม่อยากเชื่อ และยังไม่เคยประสบพบผ่านชีวิต
มาก่อนเท่าใดนัก จะทดลองพิสูจน์ดูบ้างก็ได้ละ การทำเป็นคน
ใจดีให้ใคร ๆ มาพักหลับนอนจนถึงในบ้านในช่อง การให้เงิน
ทองแก่ใครหยิบยืม-กู้ยืม หรือซื้อหุ้นร่วมหุ้นลงแชร์เล่นแชร์
อะไรที่หวังจะให้เงินต่อเงิน เงินทำเงินให้เกิดผลงอกเงยขึ้นมา
ที่เห็นว่าเป็นวิถีทางสบายหน่อย โดยไม่มีสิ่งใดสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่
ประกันอย่างดีไว้ก่อน แม้แต่การยอมให้พรรคพวกหรือวงศ์ญาติ
ที่ห่าง ๆ ของเราเองก็ดี ที่ทำที่เป็นเดือดร้อนอย่างนั้นอย่างนี้

พึงระวังไว้ก่อนให้มากหน่อยก็กินะ เมื่อไหร่ก็เหมือนนี้ร้อยคนก็
คงจะพบคนดีเพียงไม่เกินคนสองคนเท่านั้นที่เราจะปลอดภัยได้
และนั่นหมายความว่าเราจะต้องเป็นฝ่ายทำดี พุทธคือเขาตลอด
ด้วย ถ้าพุทธฝึกใจฝึกอารมณ์เมื่อใด แม้จะปะปนอยู่ในความ
ปรารถนาดีก็แล้วแต่ก็ไม่แน่ว่าจะเหลือสักคนหรือไม่ในจำนวน
100 คน

ปัญหาเรื่องทำดี แต่ได้รับผลชั่วนี้ ยังมีตัวอย่างที่จะ
หยิบยกมากล่าวพิสูจน์ให้เห็นได้อีกมาก แม้แต่ในแวดวงของ
งานข้าราชการงานเมืองอย่างทีกล่าวนมาแล้วก็ดี โดยขยี้ต่ออีก
นิดว่า ในขณะที่ใคร ๆ เขาชอบทุจริตกิน-โกงคอร์รัปชันกัน
อะไรกันจนเป็นประเพณีไปตามระบบแก้ไขไม่หายมานานเนตาม ๆ
กัน สมมุติถ้าท่านเป็นคนซื่อตรงสุจริตดี พอได้รับแต่เงินเดือน
ตามอัตราขั้นเป็นหลักเรียกว่า ท่านตั้งใจทำดีต่อสังคมมนุษย์ต่อ
บ้านเมืองนั้นแหละ แต่ท่านก็จะอยู่กับพวกที่เขาชอบเอาชอบ
กินในทางมิชอบเขาอยากน้อยนะท่านจะถูกเพ่งเล็งถูกกลั่นแกล้ง
ต่าง ๆ นานา เพื่อให้ท่านพิจารณาตัวเองลาออกไปเสีย หรือมิ
ฉะนั้นท่านก็จะต้องถูกโยกย้ายไปอยู่ที่อื่นอย่างใดอย่างหนึ่งอย่าง
ไม่น่าเชื่อ ก็ท่านนั้น นี่กลั่นเป็นเรื่องทำดี แต่ได้ชั่วตอบแทน

ทั้งนั้น จะเห็นได้ว่าในทางสังคมมนุษย์สังคมโลกนั้น โดยอาศัย ข้อเท็จจริงเช่นนี้ หากได้ตรงหรือสอดคล้องกับหลักคำสอนแต่เดิมมาเสมอไปใช่ใหมครับ หรือไม่ใช้ก็แล้วไป.....

ข้อที่ 3 ที่ว่าทำชั่วได้ชั่วก็มี มีแน่ ๆ สำหรับการให้คำตอบข้อนี้ดูจะไม่มีอะไรลึกลับ หรือมีเส้นผมบังตา บังตามากนัก เพราะตอบง่ายกว่าอย่างคำตอบแรก ๆ สักหน่อย

เช่น ใครที่ชอบอ่านกอยจ้องแต่ลักขโมย-ปล้นจี้-โจรกรรม-ข่มขืนทั้งฆ่าหรือไม่ฆ่า ลักลอบวางเพลิงไล่ที่ ผิดผิดผิดเมีย แม้จะเห็นเป็นตัวเป็นตนโทนโทด้วยกันอยู่ ทุกจริต ยักยอกคดโกง หรือพูดจาใช้ปากไม่ตื่อวคตูดก่ง วางกลุ้มแสดงกิริยาทำทางเป็นอันธพาลนักเลงหัวไม้เกะกะเกรแบบคับในซอยนอกซอย ชอบข่มเหงรังแกคนที่ไม่อยากสู้ เพราะเห็นว่าจะไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาจนไม่รู้ว่าเป็นใคร เป็นคนดีหรือไม่ดีอย่างไร หรือบางคนถือว่าตนเองมีโอกาสร่ำรวยขึ้นมามาก จะโดยร่ำรวยมาด้วยอะไร ทางไหนก็แล้วแต่ ต่อมาได้กระทำตนเป็นเจ้าพ่อมีอิทธิพลอิทธิเดช ปาฏิหารย์ขึ้นมาแล้วเหี้ยววางแผนซุบที่ดิน ที่ไร่ ที่นา ทั้งโดยชอบ และโดยมิชอบ

แบบเชิงบังคับผู้อื่นทั้งในเมืองนอกเมืองใกล้ไกลอะไรต่าง ๆ และตลอดจนใช้วิธีการสกปรกอะไรอื่น ๆ อีกมากอย่างหักเหลี่ยม หักหลังไม่ซื่อต่อกันในทางการค้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียผลประโยชน์ ยิ่งใหญ่ทางการค้า ชนิดโลก ๆ ๆ ๆ ไม่รู้จักหยุด ไม่รู้จักพอ สติลลิมตัวกันไปยกใหญ่

ในการกระทำไม่ดี กระทำชั่วต่อกันอะไรต่าง ๆ นา ๆ บางส่วนเหล่านี้ ไป ๆ มีข้ามินาน ก็อาจต้องเจ็บตัว ลำบากตัว หรือมากขนาดที่จะต้องถูกใคร ๆ อีกฝ่ายหนึ่งสั่งเก็บส่งไปอยู่กับ พระยายม-ยมพบาลไปเสีย ซึ่งก็มักจะมีให้เห็น มีให้อ่าน มีให้ รู้เสมอ ๆ จาก น.ส.พ. กระแสร์ข่าวรายวันบ่อย ๆ ทั้งไม่เป็น ขาวอีกมาก

หรือบ้างก็ถูกเจ้าหน้าที่ของบ้านเมืองแกะลอยสืบเสาะ จนจับตัวได้พร้อมหลักฐานมัดตัวได้เรียบร้อยไม่ผิดตัว

ต่อจากนั้นเขาก็จะได้รับผลแห่งการทำชั่วของตัวเอง คือ ต้องเดินคอตกลงคุกตระวางไป หรือบ้างก็อาจถูกตัดสินโดยผ่าน ขึ้นตอน จากศาลสถิตยยุติธรรมอย่างหนักหน่วงลงไปอีกก็ได้ แล้วแต่รูปคดีขนาดไหนเป็นเกณฑ์ แต่ถ้าใครยังหลบหลั่นลอย นวนอยู่ได้ ยังไม่ถูกจับกุมก็ถือว่ายังไม่ได้รับผลชั่ว

หมายความว่า ย่อมจะยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นสำหรับเขา
ตลอดไป เพียงแต่จิตใจสำนึกสัญญาชาติญาณของเขาต้องคอย
หวาดระแวงภัยหน้อยเท่านั้น ต้องร้อนหนาวร้อนหลังไม่คอย
ปกติเหมือนคนดี ๆ หน้อยเท่านั้น

และโดยปกตินุชย์พวกนี้ มักไม่รู้ไม่คิดไม่เข้าใจหรอก
ว่า ผลแห่งความชั่วทั่วมบ-เวรเป็นอย่างไร ต่อเมื่อวันใดถูกลง
โทษจริง ๆ เขาจึงค่อยนึกรู้ตอนนั้น แต่นั่นก็สายเกินไปเสียแล้ว
ทุกรายไป

นี่คือ เหตุและผลตรงกับหัวข้อที่ว่า “ทำชั่วได้ชั่ว” ก็
ย่อมมีจริง ๆ มีแน่ โดยจะปฏิเสธหลักหน้อยอย่างไรก็หาไม่ได้ไม่เร็ว
ก็ช้า หรือบางทีก็พบได้อย่างปัจจุบันทันทีเลย ก็มีถมไป

ใครที่เขาเคยเฉลอใจ เหลอตัวควบคุมสติไม่อยู่ในลักษณะ
ต่าง ๆ กันมาก่อน ทำชั่วกันมาก่อนแล้วเขาทั้งหลาย ต่างก็ได้
รับกันไปแล้วมากต่อมากก็มีมามากมายกายกองสุมจะนับกันได้
นับแต่มีโลกมีชีวิตเวียนว่ายตายเกิดสืบต่อ ๆ กันมาอันยาวนาน
หรือแม้ใคร ๆ จะทำความชั่วอะไร อื่น ๆ อีกมากอย่าง
ผิดทั้งทางธรรมทางโลก เมื่อถูกผู้อื่นจับได้ หรือเจ้าหน้าที่บ้าน-

เมืองจับได้ เขาก็จะได้รับผลชั่วตอบแทนเขาทั้งนั้น ส่วนจะมากน้อยหนักเบาอย่างไรแค่ไหน นั้นเป็นอีกกรณีหนึ่ง เว้นแต่บางคนถ้ามีเงินมาก หรือมีสถานบรรดาศักดิ์ใหญ่ ๆ หรือมีอิทธิพลใหญ่ ๆ และได้ใช้อำนาจเงินยัดไป หรืออำนาจเส้นสายอะไรอื่น ๆ ที่เขามีอยู่ก็งกหนักเป็นเบาได้ หรือแม้อาจไม่ต้องรับโทษอะไรเลยก็ยังได้ ซึ่งก็มีเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่มี

ข้อ 4 หรือข้อสุดท้ายที่ว่า ทำชั่วได้ทีก็มี มันอย่างไรกันแน่ มันจะเป็นไปได้หรือไม่ตกลงมากไปหน่อยหรือ ? จะไม่ขัดแย้งกับคติคำพระที่สอนมานมนานอีกละหรือ ?

จะขัดหรือไม่ขัดก็ลอง ๆ พิจารณาต่อไปซิครับ ก็อย่างเรื่องต้มเหล้าต้มเบียร์ขายก็ดี ตั้งบ่อนการพนันระดับชาติก็ดี ระดับเสียใหญ่ ๆ ชาวบ้านใหญ่ ๆ ก็ดี ซึ่งมีอะไรบ้างหวังว่าท่านผู้อ่านก็คงจะทราบได้อยู่แล้ว

หรือทั้งโรงงานฆ่าสัตว์ตัดชีวิตขาย เช่น หมู เป็ด ไก่ วัว ควาย วันละมาก ๆ ทุกวันไปเป็นประจำก็ดี ตั้งช่อง ตั้งโรงน้ำชา ตั้งโรงอาบอบนวด ขายตัว ขายกามารมณ์เลอะ ๆ เทอะ ๆ เประปะปนตลอดมาก็ดี

สิ่งต่าง ๆ เพียงบางส่วนเหล่านี้ ผู้กระทำการทำดี หรือทำชั่ว แต่ถ้าท่านเห็นว่าเป็นการทำชั่วหรือทำบาปมากกว่า ทำดี เนื่องจากเป็นสิ่งที่เต็มไปด้วยการมอมเมาให้ประชาชน มัวเมาพลอยย่ำแย่ไปกับมันด้วย เพราะความหลงความเขลา แต่ ว่าทำไมกลุ่มคนที่กระทำชั่วเหล่านี้จึงพากันได้ดีไปตาม ๆ กันล่ะ ครั้น เช่น ได้ความเจริญร่ำรวยไปตาม ๆ กัน มีเก่งงาม ๆ โก้ ๆ ไปตาม ๆ กัน อิ่มหน้มพิ่มันไปตาม ๆ กัน มีบ้านใหญ่ ๆ สวย ๆ ไปตาม ๆ กัน และมีเกียรติมีหน้ามีตาในสังคมไปตาม ๆ กัน ใช่ ไหมครับในเมื่อมีความร่ำรวยดีชะอย่าง ก็สบายไปหลาย ๆ อย่าง เพราะการมีเงินทองมากจากการประกอบอาชีพที่ต่าง ๆ กันที่ว่ามานี้

การทำชั่ว แต่กลับได้รับผลดีอย่างนี้ เขาเหล่านั้นจะพากันมีความทุกข์ในใจบ้างหรือเปล่า แบบที่เรียกว่าสวรรค์ในอกนรกในใจแค่นั้น ข้าพเจ้าเองก็ไม่อาจมองเห็นใจของใครได้สำหรับข้อนี้ แต่ถ้าหากมีความทุกข์ มีนรกมาสะสมลุมเป็นไฟอยู่ในใจจริง ๆ ทำไมเขาเหล่านั้นจึงไม่พยายามวางมือยุติลงเสียเล่าอย่างบางประเทศเขาก็ไม่มีกันทำไมไม่เห็นเกิดปัญหาอะไรเลย หากกลับเป็นการดีขึ้นอย่างใหญ่หลวงเสียอีก

เมื่อรวมความคร่ำ ๆ ออกมาตามสูตรเหล่านี้ ก็คงจะทำให้ท่านเข้าใจเพิ่มเติมขึ้นมาอีกมากละว่า ในแต่ละเรื่องแต่ละอย่างย่อมเอาหลัก ประกันแน่นอนอะไรไม่ได้ในสังคมมนุษย์เสมอไปและตลอดไป เพราะในสังคมมนุษย์ย่อมพอใจที่จะกระทำอะไรทุกอย่างให้ได้มาซึ่งการมีเงิน การมีใช้ มีกิน การมีฐานะให้ได้มาซึ่งความมั่งคั่งร่ำรวยเป็นสำคัญเข้าไว้อย่างเดียว เรื่องผิดถูกชั่วดีควรไม่ควรมาน้อยอย่างไร บาปบุญคุณโทษอะไรจะถูกผลึกไว้ข้างหลัง ว่ากันทีหลังหากเขาทั้งหลายพยายามนึกถึงแต่เรื่องคุณธรรมความดี ความบริสุทธิ์ ความมั่งคั่งร่ำรวยที่จะต้องแข่งกัน หรือความสุขในแบบโลก ๆ แบบโลกีย์र्मย์โลก ๆ ที่จะต้องมีหน้ามีตาโอ้อวดอะไรกันจะมีกับเขาได้อย่างไร

อันเรื่องของคุณธรรมความดี เรื่องประพฤติกุศลธรรม ปฏิบัติธรรมสู่สวรรค์นิพานนั้น มันเป็นเรื่องของผู้บวชพระ บวชเณรชีโน้น ไม่ใช่เป็นเรื่องของทางโลกหรือของสังคมมนุษย์ในสังคมมนุษย์ ต่างมีความคิด แนวคิดทัศนะอย่างนี้กันทั้งนั้น ทัวบ้าน ทัวเมือง ทัวประเทศ และทัวโลกเสียด้วยซิ

สรุปความอีกครั้ง คือ...สังคมมนุษย์ย่อมอยู่ด้วย เป็นไป

ด้วยความพอใจ สลับกับความไม่พอใจอยู่ด้วยอารมณ์ชอบสลับกับอารมณ์ไม่ชอบ ทั้งมีสาระและไม่มีสาระ ทั้งเป็นพิษภัยต่อกัน แล้วแต่จิตใจของใครของมันในลักษณะที่ดู ๆ จะไม่ได้ขึ้นผูกโยงอยู่กับเทพเจ้า หรือกับเทวดาฟ้าดินที่ไหน เพราะธรรมชาติฟ้าดิน คุณจะให้สิทธิเสรีภาพแก่มนุษย์ว่าจะคิดอย่างไร ทำอย่างไรอย่างเต็มที่จริง ๆ ธรรมชาติฟ้าดินไม่เกี่ยวด้วย แล้วจะต้องสรุปผลถึงความดี-ความชั่วกันท้ายสุดไม่ว่าก่อนตายหรือหลังการตายอีกครั้ง ครึ่งสุดท้ายของแต่ละชีวิต และจะถูกส่งไปไหนต่อไปก็เป็นอีกตอนหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะยกตัวอย่างให้เห็นต่อไปอีกสักนิด ถึงจะมีบางคนคิดดีกระทำความดีอะไรออกมาไม่ว่าเป็นเพียงในวงเล็ก ๆ แคบ ๆ ระหว่างบุคคลในครอบครัวระหว่างบุคคลเฉพาะในวงการ

หรือแม้จะมีบางคนจะคิดดี กระทำดีระดับวงกว้างออกมาเพื่อชีวิต เพื่อสังคมประเทศ เพื่ออยากให้เห็นมนุษย์ทั่วไปได้รับความสุขความเจริญให้เกิดความเป็นธรรมอะไรต่าง ๆ ในสังคมอย่างทั่วถึงเท่าที่จะให้ทั่วได้

หรือ แม้ จะ ช่วยเหลือเพื่อให้ปัญหาทางเศรษฐกิจของ

ประเทศผู้เฟื่องฟูขึ้นมากกว่าที่จะให้มันทรุดลงไปเรื่อย ๆ โดยไม่
อยากเห็นใคร กลุ่มใครร่ำรวยมากล้นจนเกินไป และก็ไม่มีใคร
เห็นใครทุกข์ยาก ยากจน ๆ เกินไปอะไรอย่างนี้

เรื่องทำนองนี้ บางทีก็มีใครต่อใครที่มีจิตใจชอบความ
เป็นธรรมเห็นดีเห็นชอบสนับสนุนด้วยก็มี และในขณะเดียวกัน
ก็ย่อมมีใครต่อใครที่ไม่เห็นชอบ ไม่เห็นดีอะไรด้วยก็มาก และ
มากกว่าอย่างแรกหลายเท่าตัว โดยเฉพาะผู้ที่ได้ยึดครองเศรษฐกิจ
มากล้นทั้งหลาย ดีไม่ดีก็ยังสั่งให้ใคร ๆ โตะตอามาขวางลำ
เป็นไอ้เข้า-ไอ้กระตังเป็นหอกเป็นดาบชะอีกด้วยนะ ไม่ใช่ไม่
ชอบเฉย ๆ เท่านั้น เรื่องของสังคมโลกนั้นมันช่างน่าดูน่าชม
และช่างร้ายกาจจริง ๆ

จะยิ่งเห็นชัดว่า ในทางสังคมมนุษย์ในกลุ่มประเทศที่
ด้อยพัฒนาล้าหลังในทางแนวความคิดทุกแห่ง ของ โลกผลลัพธ์
มันจะแสดงผลออกมาตอบสนองทั้ง 4 ทาง 4 ข้อตั้งข้างต้นนั้น
เสมอไป จะกล่าวเพียงแค่ 2 ข้อ อย่างกำสอนเดิม ๆ มาอย่าง
ตายตัวหาได้ไม่ หรือท่านผู้อ่านเห็นเป็นอย่างไรครับ

ข้อได้โปรดทำความเข้าใจกันต่อไปว่า สังคมมนุษย์

ระบบเสรีประชาธิปไตยแบบปloom ๆ ไม่เต็มครึ่งในครึ่งของใบ
อย่างเมืองไทยเรานี้ย่อมอยู่กันด้วย เป็นไปด้วย ความโลภ โกรธ
หลงอย่างไม่มีหลักเกณฑ์ขอบเขตของกันและกัน ไม่ได้อยู่ด้วย
ความดี หรือความไม่ดี แล้วจึงจะได้ดี ไม่ใช่และไม่เชิงทั้งสอง
อย่าง หากแต่อยู่กันด้วยในลักษณะที่ว่าบุคคลใด กลุ่มใดมีกำลัง
มากกว่า ทุนใหญ่กว่า มีเล่ห์เหลี่ยม เล่ห์กลมากกว่าจะเป็นผู้ได้
รับตัวความดีมารวมมากักตุนไว้เป็นของตัวเองมากที่สุดเท่าที่จะ
มากได้ (หมายถึงการสาวการดึงเอาแก้วแหวนเงินทองทรัพย์สิน
อะไรต่าง ๆ มาเป็นของตน ซึ่งเป็นตัวที่เรียกว่าตัวดี หรือได้ดิบ
ได้ดีในทางโลก ๆ ที่หยิบฉวยจับต้องได้ เต็มไปด้วยวัตถุสิ่งของ
เป็นเงินเป็นอาหารได้ทุกอย่างอะไรแบบนี้)

อยู่กันด้วยตัวผลประโยชน์ ด้วยอำิสสินจ้างรางวัล อยู่
ด้วยอำนาจแห่งเงิน และใครที่มีอิทธิพลที่ใหญ่กว่าเหนือกว่า
อื่นใดเป็นหลักชักนำเข้รกรเข้าป่าอยู่ตลอดมาและตลอดไปแหละ
ครับ

อีกนัยหนึ่ง ในข้อที่ว่า บุคคลหว่านพืชเช่นใด ย่อม
ได้รับผลเช่นนั้น ที่กล่าวแล้วแต่ต้น

หรือในเรื่องการสอนที่ว่า การทำดีได้ดี-ทำชั่วได้ชั่ว คำ ๆ นี้ สำหรับในอาณาจักรพระสงฆ์ที่เข้ามาบวชเรียน ตลอดจนชาวบ้านที่ได้รับการส่งสอนอบรม ทั้งได้ศึกษาเล่าเรียน หนังสือเกี่ยวกับทางพระทางธรรมอะไรมาบ้าง ในระบบที่ถูกกำหนดให้เป็นไปตามเงื่อนไขของกลไกรัฐ กลไกของผู้มีสมบัตินั้น มักจำเป็นจะต้องสอนพวคนเวียนเหมือน ๆ กันว่า การทำความดีนั้น มันเป็นเรื่องของจิตใจ เป็นเรื่องความสบายใจทะเลาะ ถ้าใครทำความดีโดยยังชอบคิดหวังเอาความดี เอาความร่ำรวย เอายศศักดิ์ เอาแก้วแหวนเงินทอง เอาบ้านเอาที่ดิน เอารถเก๋งสวย ๆ งาม ๆ ตลอดจนหวังเอาเดือนเอาดาวเอาอะไรต่ออะไรอีกสารพัด เขาก็ไม่เรียกว่า เป็นการทำดี หรือเป็นคนทำดี เพราะว่าความดีอะไรต่าง ๆ ที่เราได้กระทำลงไปจะต้องอยู่ตรงที่ว่าไม่คิดหวังอะไรเลย เพราะการคิดหวังหรือการอยากได้สิ่งตอบแทนความดีอย่างที่ว่ามานี้ มันเป็นเรื่องของมนุษย์ที่ยังมีจิตใจที่เต็มไปด้วยกิเลส โลภ หลง อยู่ทั้งนั้น ไม่บริสุทธิ์ทั้งนั้นหรือไม่ เช่นนั้นก็วนเวียนพาล่าสอนลงอยู่ที่ตัวกรรม ๆ เป็นสำคัญแต่ทางเดียว แบบกำปั้นทุบตีทุบดินค่อนข้างขบไปทีก่อนง่ายดี สบายดี

ครับ! ก็เห็นจะต้องตอบเสริมว่า ก็เป็นคำสอน คำพูด ที่ถูกเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่ถูก ว่าแต่ที่ถูกเหนือความถูกต้องขึ้นไป ถ้าจะตอบว่า ก็เจ้าตัวความสบายใจ สุขใจ หรือการมีน้ำใจ ระหว่างกันนั้น เราก็พอใจที่จะรับเอาไว้แนบอกของเราด้วย ไม่ใช่ปฏิเสธผลกำไรนั้นออกไป ในเมื่อเป็นของดี ของงามอยู่ด้วย เหมือนกัน

หมายความว่า ไม่ใช่เพียงแต่รับแต่ความสบายใจ สุขใจ ภูมิใจจากการคิดดีทำดีอย่างลม ๆ แว้ง ๆ โดยที่หากจะไม่มีกิน ไม่มีสมบัติอะไรจะอยู่ร่วมโลกร่วมสังคมกับใคร ๆ เขาได้ และถ้าหากประสบเช่นนั้นอยู่เสมอ ก็แล้วใครเล่าที่เขาอยากจะทำดี ทำดีอย่างทรหดอดทนได้ต่อไปอีกง่าย ๆ

ยิ่งไปกว่านั้นแล้ว ในทางโลก ๆ ทางสังคมมนุษย์เขาจะไม่มารับรองว่าคนไหนจะเป็นคนดีได้อย่างไรแค่นั้นด้วย ถ้าคนใดจะเป็นคนดี ทำดี แต่ถ้าหากว่าจะไม่มีแก้วแหวนเงินทอง ไม่ค่อยมีทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีเก้งงาม ๆ สักคันสองคันขับขี่ไปมาให้มนุษย์ทั้งปวงเขาได้เห็นเสียแล้ว อย่างนี้ถึงจะมีใครๆ คิดดี ทำดี อยู่อย่างไร ก็จักไม่มีใคร ๆ เขามาเห็นความดี ไม่มีใคร ๆ เขามา

ชมเชย ยกย่องยกย่องว่าเป็นคนดีคนสำคัญมีเกียรติอะไรในทางสังคมโลกอะไรด้วย แต่ขณะเดียวกัน การคิดดี ทำดีอะไรออกมาให้เป็นที่ยอมรับอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้ที่คิดดี กระทำดีออกมาเพื่อกันและกันนั้น ๆ เขาทั้งหลายก็ควรจะได้รับสิ่งตอบแทนจากสวรรค์-ฟ้าดิน หรือจากมนุษยด้วยกันไม่มากก็น้อยพอเหมาะพอควรแก่การคิดดี ทำดีออกมาพร้อม ๆ กันไปทั้งไม่ว่าโลกนี้และโลกหน้า ชาตินี้ชาติหน้าถ้าจะต้องไปเกิดอีกต่อไปตราบที่เท่าที่ยังไม่อาจบรรลุถึงขั้นโลกุตระธรรม-อริยะบุคคล และเลยเหนือขึ้นไปจนถึงขั้นอรหันต์ นิพพาน ที่ใคร ๆ ก็ใฝ่ฝันจะไปอย่างนั้น แต่ก็ไปยากยิ่งแม้แต่ผู้ที่เข้ามา บวชอยู่ในศาสนาของพระพุทธองค์เกือบจะทั้งหมดก็ตกใจเดียวกัน

เมื่อข้าพเจ้าได้พยายามเคลียร์ออกมาให้เห็นดังนี้ เราก็ควรจะพอจับความได้มากยิ่งขึ้นละว่า ในการที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้พยายามคิดดี ทำดีให้เป็นที่ยอมรับปรากฏออกมาในทางไหน ๆ บ้างก็ตามแต่ในลักษณะเพื่อเขาเพื่อเรา เพื่อเราเพื่อเขา มิใช่เพื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดฝ่ายเดียว ซึ่งจะเป็นการขัดธรรมชาตินี้ทั้งเป็นการเอาเปรียบมาก-มารู้กันตลอดเวลา และในที่นี้ข้าพเจ้าใคร่

ขอกล่าวซ้ำถึงผลแห่งงานของตัวข้าพเจ้าเองสักเล็กน้อย โดยหวังว่าท่านผู้อ่านคงไม่ตำหนิว่าทำไมข้าพเจ้าจึงต้องกล่าวถึงผลแห่งงานเขียนหนังสือของตัวเองขึ้นมาเจือปนกับการเขียนเรื่องสั้นๆ กันแหละ คือเหตุที่มาทำให้ข้าพเจ้าต้องมาบ่นๆ บอๆ คิคคั่นให้หัวข้อเรื่องของหนังสือเล่มนี้เป็นหัวใจ เป็นแม่บทสำคัญขึ้นมาใหม่คือ ไม่ใช่หลวงพ่อ หลวงพี่ หรือครู-อาจารย์ท่านไหน ๆ มัวมากอยสอนมนุษย์อยู่แต่ว่า “ทำดียอมได้ดี” อย่างเลื่อนลอยหาหลักประกันรับรองในทางสังคมมนุษย์อะไรอย่างนั้นอยู่เพราะยังไม่อาจเกิดเป็นธรรม-วิทยาการ หรือเป็นลักษณะวิทยาศาสตร์สังคม ได้สักเท่าใด

ครับ ! ทำดีย่อมได้ดีแน่ ๆ แต่พิโรธถึงอัยก็จะได้ดี
อย่างกำสอนนั้น ๆ ใ้ได้ง่าย ๆ ซะเมื่อไหร่ล่ะ เพราะบางทีเราอาจ
เห็นว่ามันเป็นความดีของเรา เยี่ยมยอดของเราแน่ ๆ แต่ว่า
สำหรับมนุษย์อื่น ๆ ทั้งคนที่รู้จักใกล้เคียงกัน หรือไม่รู้จักใกล้
ไกลอย่างไร เราทั้งหลายก็ย่อมกล่าวได้ว่ายังไม่เห็นจะดีอะไร-ไม่
เห็นจะเยี่ยมยอดอะไร ตรงไหนเลยนี่เนีย ๆ หรือไม่รู้ว่าจะให้
ประโยชน์นักหนาอะไรบ้างตรงไหน ?

หรือแม้บางทีเขาอาจจะเห็นจะรู้ ๆ เหมือนกันว่า เออ ของ ๆ เขา หรือสิ่งที่เขาได้พยายามคิดทำขึ้นมาเนี่ย เขาทำดีมาก เหมือนกันสำคัญมากเหมือนกันนะ เราเองก็ทำอย่างนั้นไม่ได้หรอก แต่ถ้าใคร ๆ เขาไม่ได้ยื่นมือยื่นน้ำใจไมตรีมาช่วยกันอุดหนุนกันและกันเพื่อให้เกิดชาตินิยมอะไรกันง่าย ๆ เท่าที่ควรอีก ผลมันก็ไม่ได้ดีอะไรระหว่างกันต่อไปอยู่ที่แหละ

คิดมากคิดไป เขียนไปเขียนมา ข้าพเจ้าก็คงไม่แคล้วที่จะถูกมองถูกหาเป็นคนประสาทขี้รุนแรงแน่ ๆ คงจะถูกมองเป็นคนไม่เต็มคนไปก็ได้นะนี้ กับปัญหาเกี่ยวกับจิตมนุษย์ที่แสนจะจับยาก และน่าอัศจรรย์ใจมากที่สุดในโลกไม่มีอะไรแปลกปลาดอัศจรรย์เท่า และเกี่ยวกับปัญหาที่เต็มไปด้วยเส้นผมบังตาบังทะเล และบังจิตอันสับสนและมากไปด้วย อาการขัดแย้งอย่างไม่มีสิ้นสุดสรุปลงได้ง่าย ๆ

ต้องขออภัย เท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวอย่างนี้ ท่านผู้อ่านที่มีจิตมโนธรรมเห็นว่าเป็นอย่างไร น่าจะถูกต้องหรือไม่ หรือว่าคงจะยังไม่ถูกต้อง เพราะโดยปกติเรื่องความคิดความเห็นที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งมันมีอยู่มากมายกายกองอยู่แล้วในทางสังคม

โลก สังคมชาวนุษย์ที่ยังมีกิเลสมากกิเลสเล็กน้อยคลุกคลีตีโมงอยู่ด้วยกัน มิใช่ว่าจะสามารถจะกระทำหรือจะกล่าวอะไร ๆ ออกมาให้ถูกต้องแท้จริงอย่างลงตัวแน่นอน เหมือนกับเครื่องจักรกลที่มีผู้คิดค้นให้ถูกหลักลงตัวจึงทำให้เครื่องยนต์กลไกขับเคลื่อนวิ่งได้เดินได้ดีที่ความมนุษย์มากมายนักโดยจะไม่มีหน้าไหนคอยแต่อ้าปากกระดกค้นหาช่องทางขัดแย้งตะแคงข้างได้อยู่ล้าไปนักในเวลาค่อนข้างจำกัดมาก ไข้ไหมครับ และพร้อมกันนี้ หากข้าพเจ้าจะกล่าวถึงผลแห่งงานเพื่อชีวิต เพื่อสังคม เพื่อหลายสิ่งหลายอย่างที่ออกมาในรูปของหนังสือไม่ว่าจะเป็นเล่มที่ท่านกำลังอ่านอยู่ขณะนี้ ที่อาจจะกล่าวได้ว่าออกจะเป็นทางที่ยากยิ่งกว่าการคิดดี **ทำดียอมได้ดี** ในทางสามัญธรรมดาอื่น ๆ อย่างมากมายนักที่มีให้เห็นทั่วไปอยู่ทั่วบ้านทั่วเมืองทั่วประเทศ เขียนมาถึงตอนนี้นี้ดูข้าพเจ้าจะพาท่านออกนอกทางสักหน่อยนะครับ การที่หนังสือของข้าพเจ้าจะมีส่วนจำหน่ายได้บ้างที่ไม่ถึงกับต้องขาดทุนหมดเนื้อหมดตัวล่มจม หรือไม่ถึงกับจำหน่ายได้ตั้งตั้งเหมือนความรู้แบบฉาบฉวยเฟิน ๆ ไปวัน ๆ ทั้งไร้โฆษณาผ่านวิทยุ โทรทัศน์ น.ส.พ. รายวันอะไรเลย ก็ต้องหมายความว่า

ข้าพเจ้า ก็ต้องพบเจอคนที่ดี เช่นเดียวกับเรากล้ายกลิ้งไถลไถ่
เคียงกับเรา ที่เขาก็ต้องชอบกิตติ ทำดี ค้นหาตัวความรู้อะไร
ดี ๆ ที่ให้เนื้อหาประโยชน์ได้มากจริง แม้จะดีมากไม่ตลอดทุก
หน้าหรือหมดทั้งเล่มเป็นการตอบแทนการกิตติ ทำดีออกมา
ปฏิบัติใช้ระหว่างกัน สมเหตุสมผลดีต่อกัน จึงจะสอดคล้องกัน
ไปดังนี้

นี่คือ ข้อพิสูจน์ด้วยหลักวิเคราะห์ หรือหลักธรรมสากล
ทำการแยกแยะให้เห็น (แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ข้าพเจ้าหมายถึงในทาง
โลก ๆ ในทางสังคมมนุษย์อีกน่ะแหละ) ส่วนในทางพระ ทาง
ธรรมที่ท่านใดสามารถมุ่งปฏิบัติธรรมเพื่อการหลุดพ้นจากสิ่ง
เกาะเกี่ยวจริง ๆ ไม่หลอกล่อหลอกลวงใคร ๆ และก็ไม่ได้หลอก
ตัวเอง ทั้งไม่สนใจที่จะประกอบกิจการงานอะไรเพื่อชีวิต เพื่อ
ครอบครัว เพื่อความเป็นอยู่เหมือนคนทั่วไป ไม่สนใจโชคลาภ
แก้วแหวนเงินทองอะไรทั้งนั้น ตลอดจนไม่สนใจอำนาจศักดิ์
อะไรทั้งนั้นไม่ว่าจะเป็นไปได้หรือเป็นไปไม่ได้ หากแต่เป็นการ
ทำดีเฉพาะตัวเอง ลักษณะหลักหนี่งที่กล่าววล้อมจากสารพัดกิเลส
พ้นไปจากหมู่สังคมนุญย์ออกไปแต่ลำพังโดดเดี่ยวจริง ๆ ได้

อย่างนั้น สามารถตัดบ่วงหมู่มารไปได้จริง ๆ อย่างแน่นอนสิ้นเชิง นั้นต้องกล่าวอีกลักษณะหนึ่ง ต้องสอนไปอีกอย่างหนึ่งไม่เหมือนกัน

ข้าพเจ้าอยากจะขอเน้นย้ำเพิ่มเติมว่า คำว่า...ทำดีได้ดีนั้น จริง ๆ แล้ว คำๆ นั้นจะเป็นคำสอน ซึ่งใช้ในความหมายในทางพระ ทางธรรม เพื่อการปฏิบัติธรรมสู่สวรรค์-นิพพาน เสียมากกว่า

หมายความว่า...การทำดีได้ดีในที่นี้ชั้นก็คือการที่จะต้องไม่คิดหวังสิ่งตอบแทนทั้งหมด เพราะถ้ายังคิดหวังสิ่งตอบแทน หรือยังมุ่งหวังเอาสิ่งตอบแทนเอาตัวความดีในแบบของโลก ๆ ตอบแทนในการคิดดี ทำดีอะไรอยู่อีก เขาก็ไม่เรียกว่าเป็นการทำความดี แต่กลับจะถูกมองว่ายังหลงติดอยู่กับกิเลส ความอยากได้ใคร่ดีเหมือนกับชาวโลกอยู่อีกต่อไปนั่นเอง (ประหลาดพอใช้ใช่ไหมครับ)

ที่นี้ เมื่อใครต่อใครนำเอาคำสอน คำพูดคำ ๆ เดียวกันนี้ มาพูดมาสอนกับทางโลก-ทางสังคมมนุษย์ที่เต็มไปด้วยธรรม เต็มไปด้วยมิจฉาทิฐิ เต็มไปด้วยการเห็นแก่ตัวแก่ตนในทางไม่ควร

มากกว่าควรเสมอและเต็มไปด้วยความลุ่มหลง ความมีติดบอดในทางความคิด สติปัญญา เต็มไปด้วยความไม่ค่อยจะสนใจใส่ใจที่ ว่าความดี-ความไม่ดี คืออะไร ความเร็ว กับ ความไม่เร็ว คืออะไร ? จึงออกจะเป็นเรื่องที่เข้าด้วยกันไปด้วยกันไม่ค่อยจะ ได้เช่นเดียวกับ น้ำมันก๊าซกับน้ำอย่างธรรมดา ที่ย่อมจะปนกัน เข้ากันไม่ค่อยได้ก็ดูๆเดียวกัน ถึงจะนำมาพุดมาสอนกันอะไรกัน ได้ผลก็จะได้ไม่มากไปกว่า 10 % เป็นอย่างมากเท่านั้นที่เหลือนอกนั้นทั้งหมดจะไปคนละทิศละทาง

ในความสับสนปะปะหาความถูกต้องเป็นสัจจะ ธรรมอะไรเกือบจะไม่มีเลยเหล่านี้ ถ้าคนใดพวกใดจะทำตัวเป็นแกะดำ แกะต่างเป็นเหมือนปลาไหลปลาไหลแบบที่ว่าเป็นจอมประจบ สอพลอเลียแข้งเลียขาเก่ง ทำที่เป็นนัยยอຍຍ่องเจ้านายเก่ง กระล่อน เจ้าเล่ห์เพทุบายเก่ง รวมทั้งชอบนำเอาออกมาใช้กับบุคคลอื่น ๆ ได้เก่ง ถูกหรือไม่ถูก ดีหรือไม่ดี จะเสียหายผู้อื่นที่เกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ ไม่รู้มันละ ก็ช่างหัวมันประไรละ

ใครที่ทำดี ในลักษณะอาการที่เรียกว่าเกินดี-เลยดีอะไรอย่างนี้ ว่ากันว่ามักจะเป็นคนที่ทำให้เจ้านายเกิดความพอกพอก

ใจมากเป็นพิเศษกว่าใคร ๆ (หมายถึงเจ้านายที่บ้ายศบ้ายอหรือ
ก่อนข้างเป็นคนบุญญาอ่อนในบางเรื่องบางอย่างน้อย)

ว่ากันอีกว่า มนุษย์ประเภทเหล่านี้ ไม่ว่าจะเข้าทำงาน
ข้าราชการ หรืองานเอกชนกับใคร ๆ ที่ไหน ๆ พวกเหล่านี้มัก
จะได้เลื่อนชั้นได้เร็ว ได้รับเงินเดือนเงินพิเศษถูกเพิ่มไวกว่าผู้
อื่นเสมอในท่ามกลางสายตาของคนที่มีภูมิความรู้ในระดับดี หรือ
คนดี ๆ ที่พยายามทำดี ปฏิบัติดี ที่ไม่ขาดดีหรือเกินดี-เลยดี
จริง ๆ ทั้งไม่ชอบประจบสอพลอยยกยอใคร ๆ ที่ยังไม่สมควรจะ
ยกยออะไรนักจนออกนอกหน้าเลยเถิดพล้ำพล้ออะไรนัก

นี่ครับ! ลักษณะคำสอนของคำว่า **ทำดีได้ดี-ทำชั่ว
ได้ชั่ว** ในกระแสทางโลก ทางสังคมมนุษย์คงจะหมายความว่า
หมายถึงเอาตรงจุดนี้ ตรงจุดที่ต้องรู้จัก **“ทำดีได้ดี”** อย่างที่
ว่ามานี้จุดสำคัญจุดหนึ่งจึงจะเข้าข่ายที่จะเป็นผู้มีโอกาสดีได้ดิบได้ดี
กับเขาได้ (น่าจะย้ำกันตรงจุดนี้เป็นพิเศษมากกว่าเรื่อง คิดดี
ทำดีในทางอื่น ๆ มากเป็นพิเศษนะครับ

หมายความว่า ถ้าใคร ๆ หัดทำอย่างที่ว่ามานี้กับใครเขา
ไม่เป็น หรือทำเป็นแต่ว่าไม่ชอบทำออกมาเพราะจะเดินชนวัง

ชนจนหัวบันหัวหมน หรือเป็นบ้างไม่เป็นบ้าง แม้ว่าจะถูกกาลละ
 ดิบางทีก็คงจะสู้ไอ้ประเภทแกะดำแกะต่างนั้นไม่ได้อยู่ดี (ทั้งนี้
 เว้นเฉพาะเจ้านาย หรือบุคคลบางคนที่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร รู้ว่า
 ใครทำดีทำไม่ดี ใครทำถูกที่ดี ทำไม่ถูกที่ดีอะไรอย่างนี้ ไอ้
 ประเภทแกะดำแกะต่างก็คงหงายท้องอย่างไม่เป็นท่าเป็นผลได้
 เหมือนกัน แต่ก็เป็นไปได้น้อยมากในเมื่อมนุษย์ปุถุชนส่วนใหญ่
 ใหญ่ที่สุดต่างก็ชอบให้ใคร ๆ มายกมายอให้เลียแข้งเลียขาตาม ๆ
 กันอยู่แล้ว แม้แต่บุคคลหรือมนุษย์ประเภทเสือ สิงห์ กระติง
 แรด พวกทำตัวเป็นนักเลงก่อนมาทางเกะกะเกร หรือพวกทำ
 ตนเป็นเจ้าพ่อเจ้าถิ่นที่มีความคิดหยาบสมองหยาบร้ายทั้งหลายก็
 ชอบเหมือน ๆ กันทั้งนั้น

ที่นี้ สำหรับการคิดดี ทำดีเพื่อหวังความดีตอบแทน
 ในเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมดนั้นก็เป็นเรื่องที่รับรอง รับประกันเอา
 นิยายอะไรไม่ได้เหมือนอย่างที่ได้ยกตัวอย่างให้เห็นเป็นที่พอเข้าใจ
 ในตอนต้น ๆ ที่ท่านได้อ่านผ่านมาแล้ว

เรื่องความเป็นอยู่เป็นไปอะไรต่าง ๆ ของสังคมโลกเรา
 นั้น มันมีลักษณะเป็นมาเป็นอยู่เป็นไปแต่อย่างนี้จะเปลี่ยนเป็น

อย่างอื่นหาได้ไม่ในรูปแบบของสังคมเดิม ๆ กลไกเงื่อนไขเงื่อนไขของรัฐของสังคมแบบเดิม ๆ ซึ่งมีเป็นเรื่องตรงกันข้ามกับการทำดีในทางพระ ทางธรรม ประพฤติธรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับวัตถุธรรมใด ๆ มาเพื่อบำรุงบำเรอความสุขมากหรือน้อยให้กับตนเอง หรือเพื่อครอบครองเพื่อหมู่คณะบริวารของตัวเอง อย่างเช่น พระพุทธองค์ตลอดจนพระโพธิสัตว์สาวกทั้งหลายที่ท่านแต่ละองค์สามารถพากายใจของตนเองไปสู่การบรรลุถึงซึ่งธรรมแห่งความว่างเปล่าเป็นจุดหมายในยุคมัยต่อ ๆ มา

แต่ว่า ในจำนวนสรรพสัตว์ที่เกิดมากันมามากเหลือคณานับ หรือในจำนวนผู้บวชเป็นพระภิกษุ-สามเณรจำนวนแสน ๆ องค์จะทำไปได้อย่างที่ว่านั้นได้สักองค์สององค์หรือไม่ ก็เป็นปัญหาอยู่ทั้งนั้น

สรุปความว่า เมื่อสรรพสัตว์ทั้งหลายก็ดี ผู้บวช หรือเป็นเพียงนักบวชสมมุติสังฆทั้งหลายก็ดีต่างไม่สามารถจะจิตสละตัดขาดหลีกหนีออกไปจากทางโลก ทางสังคมมนุษย์ไปได้ยากแสนยากอย่างนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าเราทั้งหลายที่ยังพากันสนใจ เต็มใจ พอใจอยู่ทำมาหากินอยู่ในวิถีทางโลก ๆ หรือแม้จิต

ในหมู่มนุษย์บางส่วนจะมีจิตแบบเครื่องโลกเครื่องธรรม จะไปก็ยัง
 ไม่อยากไป จะอยู่ก็ไม่เชิงจะอยากอยู่ตึงหน้าตึงหลังอะไรอย่าง
 นั้น มากกว่าที่จะไปในหนทางที่ย่ำแล้วซ้ำอีก ข้าพเจ้าก็คิด
 ว่า เราทั้งหลายก็ควรจะหันมาศึกษาเรียนรู้ในด้านของ-ธรรม
 -วิทยาการ-ธรรมเพื่อชีวิต ในหลักการแบบ สุขเราสุขเขา
 -ดีเราดีเขา -เจริญเราเจริญเขา ในทางสังคมมนุษย์ที่อยู่ใน
 ขอบข่ายที่แต่ละคนจะกระทำกันได้ แก่ไขกันได้ ปฏิบัติดี ปฏิ-
 บัติชอบระหว่างกันได้ อย่างที่จะไม่หลอกตัวเอง และหลอกผู้
 อื่นเป็นเรื่องสำคัญขึ้นมาด้วย เพื่อให้ได้มาซึ่งความเป็นมนุษย์
 ธรรม-ความสุขใจ-สบายใจ และการทำดี-กิตติ ที่สมควรต้อง
 ให้ได้รับผลแต่ทางดีทางเดียวและเป็นไปอย่างเหมาะสมมีสัดส่วน
 ของความดีนั้นๆ แต่ทางเดียวอย่าให้ไหลกลับเป็นไม่ดี (เป็นชั่ว)
 เป็นการกระทำความดีที่ต้องประกอบไปด้วยการได้มาซึ่งวัตถุ
 ธรรมที่ควรจำแนก แบ่งสรรปันส่วนกันให้ดีให้ถูกต้องจริงๆ
 เท่าที่จะดีได้ ไม่ว่าจะเป็นวันนี้ พรุ่งนี้ต่อๆ กันไป บุคคลใด
 ที่มีโอกาส มีความรู้ที่เกิดจากการคิดเป็นเข้าใจเป็นพร้อมทั้งมี
 ส่วนใส่ใจเพิ่มเติมความรู้ที่ดีต่างๆ จากหนังสือที่มีจำหน่ายทั่วไป

และแม้จะเป็นหนังสือในแนวทางของข้าพเจ้าเองด้วยอีกผู้หนึ่งที่เขียนออกมาช่วยกันก็แล้วแต่ ควรคัดเลือกมาเป็นผู้กำกับสังคม กำกับกลไกอะไรต่าง ๆ ให้มีลักษณะถูกต้อง ให้ดีจริง ๆ เพื่อให้สมกับคำว่า...เป็น ๆ ๆ ๆ ไม่ใช่แทบไม่เป็นอะไรเลยก็ยังชักชวนกันมาพากันมาให้เป็นกันอยู่ได้

(ก็ไอ้เรื่องเพราะว่าเป็นญาติเดียวกันบ้าง เป็นพี่เป็นน้อง เป็นลูกเป็นหลาน เป็นพวกเป็นพ้องอะไรกันนี้แหละ และหมายรวมเป็นพวกไอ้เซ่ ไอ้โง่งมาด้วยกันนี้แหละมันกล่าบบากมากอยู่นะ เรื่องที่ใคร ๆ อยากจะให้เห็นสังคมประเทศไทยจะดำเนินให้ถูกต้องเกิดความเป็นธรรมระหว่างกันได้อย่างไร)

จะอย่างไรก็ตาม ถ้าหากภาคพื้นของสังคมมนุษย์ได้เริ่มพากันปฏิบัติธรรม-แบบธรรม-วิทยาการ-ธรรมสากล

โดยให้ความเป็นธรรมในทางชีวิต ในทางโลก ๆ ที่เป็นดวงดาว- (ดาวพระเคราะห์) ดวงหนึ่งที่ลอยหมุนแคว้งคว้างอยู่กลางอากาศนี้อย่างดีต่อกันแล้ว ทุกคนทุกกลุ่มไม่มีใครกลุ่มใดแสวงสุขมั่งคั่งเกินฟ้าเกินดินจนเลยเถิดไป เกินขอบเขตอันตราส่วนมากไป และทุกกลุ่มอีกมากมายกายกองที่

ทั้งมีเวรมาก มีเวรน้อย ที่ไม่ว่าจะทำกันมา ติดตัวกันมาใครเป็นฝ่ายทำกรรมแต่ไหนไหน ๆ ก็ตามแต่ ไม่ให้ยากจนกันแค่นั้นมากจนเกินไปอะไรอย่างนี้

ต่อจากนั้นแล้วใคร ๆ ที่ยังพยายามคิดปรารถนาจะคิดเอาดีหลีกเลี่ยงหนีออกไปอยู่ป่า อยู่เขาอยู่ถ้ำเพื่อหาทางบริสุทธิ์ผุดผ่องในทางรักษาศีลภาวนาเพื่อให้สำเร็จโลกุตระธรรมอรหัตต์โดยไม่สนใจใยดีในเรื่องวัตถุธรรมแก้วแหวนเงินทอง โชคลาภ ลาภยศ เพื่อความอยู่ดีมีสุขพอควรในทางสังคมนมนุษย์ก็ขอให้ว่ากันไปได้ตามแต่ใจปรารถนา หากยังพยายามเห็นว่ายังจะมีความจำเป็นมากกับชีวิตของตนเองที่จะหาทางออกอย่างนั้น ก็ขอให้ว่ากันไปตามสบาย คงจะไม่มีใครใดตอออกมาขวางกันขวางความศรัทธาในหนทางสายนั้น ๆ

ในการที่หากมนุษย์จะได้แสดงออก กระทำออกซึ่งความดี ความถูกต้องมีธรรม-แบบธรรมวิทยาการในขอบข่ายของภาคพื้นมนุษย์ได้มากได้สูงเท่าใด มีจิตอธิศีลกรรมในบาป-เวรที่ใครต่อใครที่อาจมีต่อกันมาก่อน ไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใดที่มนุษย์รู้เท่าไม่ถึง ๆ ข้อผิดพลาดถูกผิดชั่วดีต่อกันมาก่อนอย่างไรไม่ว่าจะเป็นชาตินี้หรือชาติไหน ๆ มาแล้วก็แล้วแต่

ในโลกแห่งวิญญาน ของชีวิต ภายหลัง การตาย ของมวลมนุษย์ ที่มีนรกแต่ละขุมที่ผลุดโผล่ขึ้นมาเองที่หลัง เช่นเดียวกับคุกตะรางที่สร้างขึ้นที่หลังบนโลกตามคนผิด ตามคนทำบาป ทำชั่วอะไรต่าง ๆ ที่หลัง ก็คงจะอันตรายลดน้อยถอยลง ๆ เจ้าแห่งยมพาล-ยมทูต ก็คงจะมีงานกิตติบัญญัติคอยลงโทษมนุษย์ที่สร้างแต่บาป-เวรจริง ๆ น้อยลง หนักมากหนักน้อย มีความเหนียวแน่นน้อยลง-ตลอดจน เทพเทวดาฟ้าดิน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงในจักรวาลก็คงจะพลอยขึ้นชมยินดี พร้อมกับร่วมอโนโมทนาในความดี มีคุณธรรมของมนุษย์ที่ได้มีต่อกันมากขึ้น มากกว่าที่จะไม่แสดงความชื่นชมอโนมทนาอย่างแน่แท้ เพราะสวรรค์เทพเทวดาฟ้าดิน ย่อมมีความปรารถนาคนที่มีความดีมากกว่าประเภทอื่น ๆ แน่แน่นอนแท้อยู่แล้ว

ใกล้จบเรื่องทีออกจะวาดภาพเพลิดพริ้งเป็นความใฝ่ฝัน ฝัน ฝัน ที่ออกจะไกลเกินกว่าที่มนุษย์จะคาดคิดที่จะอะไรบางอย่างได้ ชนิดที่คิดว่ายังไม่ถึงกับสมบูรณ์แบบเป็นที่พอใจของข้าพเจ้านัก หากจะตั้งคำถามเพิ่มเติมอีกสักเล็กน้อยเกี่ยวกับคำว่า...“ทำดีได้ดี” หรืออีกนัยหนึ่ง คำว่า “ความดี” คืออะไร?

อะไรคือ “ความดี” ความดีอยู่ตรงไหนในตัวมนุษย์ ในโลก
เราอย่างไรที่ควรเรียกว่าเป็นการกระทำความดีที่แท้ ที่ควร
ยกย่องเทิดทูนบูชา

อย่างเช่นคนที่ทำกิจการค้า หรือประกอบธุรกิจอะไร
สารพัดสารพันต่าง ๆ ตั้งแต่กิจการแบบกระจก่องง่อยเล็กที่
สุด ไปจนถึงกิจการใหญ่โตมโหฬารที่สุดทั่วประเทศ ทั่วโลกก็ดี

การทำนา ทำสวน ทำไร่ ทำการประมงก็ดีได้เข้าทำงาน
รับราชการตั้งแต่ระดับคนกวาดถนนพาลโรง หรือระดับเล็กที่
สุดไปจนถึงชั้นสูง ๆ ขึ้นไปใหญ่ ๆ เบิ้ม ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ จน
ถึงชั้นสูงสุดเท่าที่มีอยู่ก็ดี

เป็นดารานักแสดง นักร้องทั้งตังมาก ตังน้อยก็ดี เป็นผู้
อยู่ระหว่างการเล่าเรียนศึกษาอะไรต่าง ๆ ตลอดจนบวชเป็นพระ
ภิกษุ-สามเณร ที่เข้ามาบวชฟังในศาสนาของพระพุทธองค์ก็ดี
และได้บวชโดยนับถือบูชาพุทธศาสนาในฐานะอย่างใดกันแน่ ก็
ดี (ทั้งนี้ไม่นับรวมทางทุจริตผิดกฎหมายของบ้านเมืองทุกอย่าง
ต่าง ๆ เหล่านี้) อยากทราบว่าเป็นเรื่องการกระทำความดีหรือไม่
อย่างไร?

ข้อนี้ก็พอจะให้คำตอบ หรือตีความหมายไปอีก ลักษณะหนึ่ง กล่าวคือ ถ้าจะมองว่าเป็นเรื่องการทำดี ก็เป็นไปได้เพื่อความดีของตัวเองเป็นไปเพื่อตัวเองของแต่ละบุคคล แต่ละกลุ่มมากกว่าจะเป็นอย่างอื่น คือจะเป็นความดีจริง ๆ แท้ ๆ ก็เห็นจะยังไม่เชิง หรือจะเป็นความไม่ดีก็ไม่ใช่อีก แต่ว่าที่แน่ ๆ นั้นดูเหมือนจะเป็นเพียงลักษณะกลาง ๆ หรือเป็นเพียงเรื่องของการประกอบธุรกิจการทำมาหากินในตำแหน่งอาชีพในแต่ละแบบของใครของมัน วงการใครวงการมัน แยกใครแยกมัน-รายได้ใครรายมัน ความสามารถใครสามารถมัน โอกาสใครโอกาสมัน สบายใครสบายมัน ลำบากใครลำบากมันในแต่ละเส้นทางของวิถีชีวิตอันมากมายก่ายกองที่แตกต่างฐานานุรูปกันไป ที่ต่างจะต้องอยู่ด้วยการที่แต่ละบุคคลจะคิดสร้าง คิดลงทุน คิดหาอะไรทำอะไรมาคอยเสนอสนองความต้องการมากน้อยแลกเปลี่ยนกันไป ต่างหายใจเข้าออกอยู่ด้วยตัวของคำว่า.... ประโยชน์อันพึงมีพึงได้ระหว่างกันพร้อม ๆ กับการอยู่ด้วยการได้เปรียบเสียเปรียบกันและกันโดยตลอด ซึ่งต่างจำเป็นจะต้องคิดกระทำกันไปเพื่อความ เป็นอยู่ของชีวิต ของครอบครัว ของหมู่คณะที่จะต้องประกอบ

กิจการกันไปอยู่แล้ว ถูกบังคับในตัวเองอยู่แล้ว ใครที่ไม่คิดประกอบอะไร หรือไม่มีคุณภาพ สมรรถภาพในตัวเองเลยไม่ว่าทางหนึ่งทางใด เขาก็อาจต้องพบกับความลำบากยากเข็ญกันไปเอง ถึงใครจะมีทรัพย์สินสมบัติอะไรอยู่ก่อนแล้ว แต่ถ้าหากมีไม่มากเข้าขั้นจริงไม่ใกล้เคียงเป็นเศรษฐีจริง หรือไม่ถึงขั้นนั่งกินนอนกระดิกเท้ากิน ไม่มีตอกผลเงินฝากธนาคารอย่างเพียงพอกับรายจ่ายรอบตัวได้ ทรัพย์สินที่มีอยู่ก่อนนั้นก็อาจมีสิทธิต้องหมดไป ๆ ๆ จากการกินใช้ทั้งนอกเรื่องในเรื่องแต่ทางเดียวในที่สด

ในลักษณะอย่าง^{นี้}ที่ตอบมานี้ หมายความว่า เป็นเพียงเป็นเรื่องอย่าง^{นี้} ๆ สามัญของชาวโลก ๆ สามัญธรรมดาในเรื่องที่มนุษย์ทั้งมนุษย์าลุ่มที่มีสี่สรร ชาติ ชั้น วรรณะ ต่าง ๆ กันที่ต่างจะต้องไผ่หา แสวงหาประโยชน์แก้แหวเงินทองให้ได้มาแบบหัวใครหัวมัน สามารถใครสามารถมัน ซึ่งต่างจะต้องแข่งขันกันทั้งสุดเหวี่ยง และไม่สุดเหวี่ยงระคนกับการอ่อนกำลังพ่ายแพ้สู่กับทางชีวิตไม่ไหวก็หยุดตัวเองกันไป และบ้างก็มากถึงขั้นฆ่าตัวเองปิดฉากเกมชีวิตตัวเองหนีโลกอันข่มขืนกันไป

แม้แต่จะเป็นเรื่องที่จะต้องจนกว่าโอกาสอะไรต่าง ๆ ในลักษณะของมือที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ได้รวดเร็วกว่าใคร หรือใครกลุ่มใดมีทุนมีกำลังมีเล่ห์กลมากกว่าใคร จึงจะเป็นฮีโร่ที่น่าหน้าออกหน้ากว่าใคร ๆ คน ๆ นั้นเขาก็จะมีโอกาสกอบโกยร่ำรวยทรัพย์สมบัติแก้วแหวนเงินทองได้มากกว่าใคร ๆ ยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่งกว่าใคร ๆ

ใครที่หัวไม่ไว หัวเรื่อย ๆ เอื่อย ๆ แบบคล้าย ๆ เรือเกลือไม่โลดโผนซิกแซก ไม่กล้าได้กล้าเสี่ยงอะไรต่าง ๆ คน ๆ นั้นก็จะไม่มีโอกาสที่จะพลิก หรือจะมีโอกาสร่ำรวยอะไรกับเขาขึ้นมาได้ และในทางตรงข้ามก็อาจจะล่มกลางคันก็ได้ หมดตัว หมดกระเป่าก็ได้อีกเช่นกัน เพราะการเสี่ยง ๆ ข้อนี้อย่อมเป็นไปได้ทั้งสองแบบเหมือนกัน แล้วแต่ละท่านแต่ละบุคคลในลักษณะที่เรียกว่า เอาความแน่นอนแน่แท้ย่อมยืนยันคำประกันในโลกเรา^๕ ไม่ได้ ก็เข้าหลักเดียวกับคติคำทำดีแต่ได้ไม่ดี ก็มีอยู่มากมายที่ว่ามาแล้วนั่นแหละ

ข้าพเจ้าจึงขอสรุปความตกท้ายว่า หวังหลายเหล่านี^๕ ก็เป็นเพียงเรื่อง ของกิจกรรมการอาชีพธุระ การงานที่เป็นไปอย่างธรรมดา ๆ ของโลก ธรรมดา ๆ ของสามัญมนุษย์ทั่วประเทศ

ทั่วโลก ที่ต่างจะต้องกระทำ ต้องประกอบ ต้องต่อสู้ดิ้นรน ขวายน ^๕ทั้งคืนมากตื่นน้อย ทั้งต่อสู้มากต่อสู้ ^๕น้อย ลำบากมากลำบากน้อย หรือไปจน ^๕นั้น ๆ แอน ๆ เดินไปเดินมาเฉย ๆ เงินทองก็ไหลมาเทมาในแต่ละคนแต่ละกลุ่มก็มีถมไป อย่างที่เขาให้สมญาว่า เสือหรือช้างนอนกิน นังกิน หรือตลอดจนมีตำแหน่งอำนาจแต่ไม่มีธรรมให้กินอย่างท่วมท้นแสนสบายต่างก็ว่ากันไป

เพราะฉะนั้น ^๕เรื่องราวเหล่านี้ อย่างที่ ^๕ว่ามานี้ จึงยังไม่ถึงกับเกี่ยวว่าเป็นการกระทำดีแล้วแท้ ๆ หรือกระทำไม่ดีอะไรทั้ง ^๕สองแบบดังกล่าแล้ว สิ่ง ^๕ที่ควรนับว่าเป็นการกระทำดีแท้ ๆ หรืออะไรคือ ^๕ความดี แท้ ๆ นั้นควรหมายถึง การทำความดีที่ไม่เพียงแต่จำเป็นกระทำทั้งเพื่อตนเอง เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่คณะของตัวเองให้มีความสุข ความเจริญร่ำรวยเป็นสำคัญเท่านั้น ^๕

แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็ควรต้องมีจิตใจทำความความดีโดยเริ่มต้นด้วยการคิดดี กล่าววาจาดี มีอัธยาศัยไมตรีดี หรือมีลักษณะเป็นมนุษยสัมพันธ์ดี ให้เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร ใครมาดีหรือมาไม่ดี อะไรที่เห็นสมควร ^๕เกอ ^๕กุก ^๕กัน ^๕ได้ ก็ควร ^๕เกอ ^๕กุก ^๕กัน

ไปชนิดไม่เหลือมากกว่าแรงแบบ สุขเราสุขเขา-ดีเราดีเขา-เจริญเราเจริญเขา ต่างฝ่ายต่างตั้งกันและกันขึ้นมา เราตั้งเขา เขาคือเรา แม้จะไม่ได้ยื่นมือช่วยเหลือกันถึงขั้นให้ทุนรอน ให้ทรัพย์สินเงินทอง แต่ให้หนทางให้แง่มุมในการทำมาหากินในทางสุจริตดีทุกอย่าง ทางใครทางมันที่ไม่ถึงกับขัดแย้งกันในเรื่องประโยชน์ เรื่องรายได้อะไร ๆ ก็ควรเกื้อกูลกันไป ไม่ควรที่ใครจะกระทำความ เป็นมนุษย์เกินฉลาด - ฉลาดเกิน - เกินดี - ดีเกิน - เกินรู้ - รู้เกิน - เลยรู้ - รู้เกิน ชนิดหาหลักการหลักเกณฑ์เหตุผลสมควรไม่ได้อะไรอย่างนั้น

พร้อมกันนั้น ก็ควรจะต้องมีจิตใจระทำความดี แบ่งปันความดีของเราเพื่อผู้อื่นด้วย

เช่น ผู้ใดหรือบุคคลใดที่มีโอกาสในทางชีวิตที่สามารถตั้งตัว ตั้งหลักฐานมั่นคงดี ร่ำรวยเหลือกิน เหลือล้นได้ก่อนใคร ๆ ชนิดเหลือเพื่อเหลือหลายอย่างนั้น

ถ้าบุคคลนั้น ๆ ครอบครัวยุ ๆ หรือหมู่คณะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนั้น ๆ ไม่ว่างการใด หากว่าเขาเหล่านั้นจะได้นำเอาเงินส่วนเกิน อย่าง มากมาย ส่วนใด ส่วนหนึ่ง มา ช่วย ออกทุน พิมพ์

หนังสืออะไรที่ให้ความรู้ความสว่างใหม่ ๆ ดี ๆ ชนิดพิเศษ นอกเหนือไปจากหนังสือ ออกมาบังคับใช้ ใน การเรียน มากมาย ของกระทรวง โดยแจกจ่ายเพื่อเป็นวิทยากร - วิทยาทานบ้าง จำหน่ายแพร่ออกไปบ้างก็ดี เพื่อให้มีทุนเขียนพิมพ์ความรู้ที่ดี ๆ ได้ต่อไป นำออกมาตั้งมูลนิธิเพื่อช่วยเหลือในการศึกษาเล่าเรียน แก่เด็กนักเรียนที่ยากจนก็ดี นำออกมาช่วยสร้างโรงพยาบาล สร้างโรงเรียนในแหล่งที่ยังไม่ค่อยมีให้มีทั่วถึงก็ดี นำออกมาสร้างเป็นโรงงาน เพื่อช่วยเหลือคนที่ยังไร้อาชีพ ไร้งานไร้เงิน ไร้ที่ทำมาหากินในเขตต่าง ๆ ของประเทศก็ดี ต่อเมื่อคนใดได้มี อาชีพมีงานมีเงินพอควร แล้วก็ให้หมุนเวียนช่วยตัวเองไปเรื่อย ๆ สลับกันไป พร้อมด้วยการอบรมแนะนำให้เขาได้ความรู้ ที่ดีด้วย

และข้อสุดท้าย แม้จะนำรายได้ส่วนเกินมาก ๆ ออกมา สร้างหรือซ่อมแซมวัดวาอารามเท่าที่เห็นว่าจำเป็น เห็นสมควร เพื่อการศาสนา-ศาสนาเพื่อเรา 50% และ ศาสนาเพื่อชีวิต เพื่อสังคมออกมาด้วย 50% ไม่ใช่ศาสนาเพื่อศาสนาแต่ทางเดียว อย่างที่เป็นมาเป็นอยู่ มิฉะนั้นศาสนาก็จะกัดกล่อนกินตัวของ ศาสนาเองให้หมดไปด้วยฝีมือของมารหรือกาฝาก เช่นเดียวกับ

ประเทศอื่น ๆ ที่กลืนกินตัวศาสนาของเขาเอง ไปแล้วก็มีหลายประเทศเนื่องจากมีแต่ศาสนา เพื่อแต่ศาสนา เพื่อแต่กับวชประเภทแอบแฝงแต่อย่างเดียว แต่ออกมาเพื่อชีวิตเพื่อสังคม ควบคู่กันไปด้วยแทบไม่มีเลยตลอดมานั้นเอง ฯลฯ

ถ้าผู้ใดที่มีโอกาสในทางสังคม ในทางวิถีชีวิตดีกว่าใคร ๆ ได้เปรียบกว่าใคร ๆ มาก ๆ มีทรัพย์สินสมบัติเงินทองกว่าใคร มาก ๆ เหลือใช้เหลือกินกว่าใครมาก ๆ มีจิตเป็นมหากุศลโดยการแสดงออก กระทำออกในด้านความดีพิเศษนอกเหนือออกมาจากกิจการอาชีพที่ประกอบอยู่ เป็นการกระทำดี เพื่อผู้อื่น เพื่อชีวิตเพื่อสังคมในแต่ละทาง ทางใดทางหนึ่งออกมาอย่างนั้น ควบคู่กับการทำดีเพื่อตัวเอง หรือเพื่อหมู่คณะของตัวเองด้วย

อย่างนี้แหละ จึงจะชื่อได้ว่าเป็นผู้ที่เกิดมาทำความดี หรือกระทำความดีแท้ ๆ ควรแก่การยกย่องเชิดชูแท้ ๆ อันเป็นลักษณะนอกเหนือจากความเป็นอยู่อย่างสามัญธรรมดา ทั้งเป็นการกระทำความดีโดยไม่หวังไม่ปรารถนาตัว ของความดีตอบแทนใด ๆ ด้วยว่าหากความเป็นอยู่ของชีวิตใคร ครอบคลุมใคร หมู่คณะใคร ถ้าหากอึดอัดไม่มีความลำบากเดือดร้อนดั้นรนอะไรอีกต่อไปแล้ว

มีบุคคลใดบ้าง จำนวนเท่าใดที่ได้กระทำความดี ที่เป็นความดีชั้นสูงทางจิตใจที่เรียกว่าเป็นความดีแท้ ๆ ข้าพเจ้าและตลอดจนเทพเทวดา พ่าดินสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก ทั้งหลายขออวยพรให้ท่านผู้มีจิตใจสูงส่งเหล่านั้นจงได้รับแต่ความสุข ความเจริญยั่งยืนนานถาวรสืบไป ตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่ และหากสุขติภพ สรวงสวรรค์ ณ ภาวโศมิ์จริงแล้วไซ้ร้ เชื่อได้ว่าบุคคลที่มีจิตใจสูง จิตใจงามเหล่านั้นย่อมจักได้ไปสู่สุขติภพนั้นๆ ด้วยอย่างทั่วถึง ภายหลังเมื่อบุคคลที่มีจิตใจสูงใจงามแต่ละท่านได้ถึงกาลเวลาดับจิตละร่างทิ้งไว้ทั้บถมโนปฐมพื้นแล้ว... ฯลฯ

จบ ธรรมวิทยาการ หรือ ธรรมวิทยาศาสตร์สังกม
ความดี คืออะไร ? ทำได้อย่างไรจึงจะได้ดี ทำดีได้ชั่ว-ทำชั่ว
ได้ดี-มีไหม ? เรื่องเป็นไฉน ?

โดยย่อเพียงนี้ โปรดอ่านบทสมทบเพิ่มเติมข้อมูล.....
“ความดี” คืออะไร ? ต่อจาก.....“แผนมืด” จากผู้หญิง
บางประเภทต่อเนื่องกันไปครับ.

หากพบข้อความไหนผิดบ้างพลาดน้อยอย่างไร ถ้าหาก
จะมีเจอบนอยู่บ้างจริง ๆ อย่างรู้เท่าไม่ถึงอะไรไปบ้างแล้ว ก็หวัง

ได้รับการอภัยจากท่านด้วย และโอกาสต่อไปถ้ายังมีเวลา ข้าพเจ้า
จะพยายามกตัญญูแก่ไขและขยายออกมาให้ดียิ่งขึ้น จะแจ่มยิ่งขึ้น
ต่อไปอีก เพราะเส้นผมบังตา บังตา บังจิตบังใจยังมีอีกมากโข
หากสติปัญญาสมองยังไม่อัปทิมบริบูรณ์เกินไปนัก ก็จะได้ช่วย
คลี่คลายกันต่อไป... ฯลฯ

๑ ดีเรา ดีเขา-เจริญเรา เจริญเขา-สุขเรา สุข
เขา-และอัมเรา อัมเขา อัมคนเดียวไม่ดี

นี่เป็นคำพูดเป็นแนวคิด หรือเป็นนโยบายของใครก็ช่าง
เถิด ข้าพเจ้าและตลอดจนคนอื่นหลายสิบล้านในสังคมมนุษย์
ประเทศไทยอยากจะได้เห็น รัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่ง ทั้งไม่ว่า
รัฐบาลในวันนี้หรือในวันพรุ่งนี้ ได้นำเอาออกมาเป็นหลักนำ
ใหม่ ๆ ทางสังคมจริงๆ...

สัตว์ตบะ (จ. วชิรสัตว์ตบะ)

อ่านรู้เรื่อง-การป้องกันเหตุเฉพาะหน้าอีกแบบหนึ่ง แผนมด จาก ผู้หญิง

บางประเภท

และการตีความแง่ กฎหมาย การช่มชื่น กระทำอนาจารหรือ
ไม่ใช่กระทำอนาจาร นั้นอย่างไร?

ขยายโดย—สัตตยะ

กล่าวกันว่า เรื่องราวบางสิ่งบางอย่างที่เราทำยังไม่เคย
ประสบ ไม่เคยได้ยินได้ฟัง หรือไม่เคยได้ผ่านมาก่อนเลยใน
ชีวิตของเราเอง เราก็คงจะต้องจัดการรับมืออย่างไร ภายใน
เวลา 20-30 วินาทีแรก ซึ่งสมมุติว่าอยู่ ๆ จู่ ๆ เกิดว่าวันใดวัน
หนึ่งเราต้องตกอยู่ในภาวะ โดยถูกผู้หญิงประเภทที่อยู่ในข่าย 18
มงกุฎ เจ้าเล่ห์เพทุบาย หรือพวกผู้หญิงประเภทที่เหี้ยมทารุณย์
แต่ในทางทุจริตคดมิชอบเที่ยวเป็นพิษ เป็นภัย ที่พึงจะได้รู้จัก
มักจี้กับเราสัก ๆ ร้อน ๆ เพียงไม่กี่วันได้พาญาติหรือพวก
เพื่อนผู้หญิงวายร้ายมีเขี้ยวเล็บตัวแสบมาประชิดประจบเลื่องงาน
เราพร้อมกับพวกคุณเธอได้แสดงเปิดฉากพูดกับเราอย่างไม่เป็น
มิตรไมตรี แสดงการชิงชังลวดลายส่งเสียงค่อนข้างดังตึงตังเอา

เรื่องเอาราวกับเราเพื่อให้เราเกิดหวั่นวิตกใจผ่อเสียก่อน และเพื่อให้เราเสียหน้าได้รับความอับอายใคร ๆ ว่า พวกฉันจะไปแจ้งตำรวจประเดี๋ยวนี้แหละ ถ้าคุณจะไม่รับจ่ายค่าเสียหายที่คุณได้ทำกันฉันแล้วละก็ คือ...คำก็จะแจ้ง สองคำก็จะแจ้ง เมื่อหล่อนเห็นเรายังทำโอ้อ้อท่าทางติดจะงง ๆ แบบไม่สบายใจระคนใช้ความคิด หรือไม่ยอมล้วงกระเป๋าพกเงินให้พวกหล่อนได้ตั้งใจโดยเร็วไว หรือแม้เราจะตอบโต้อะไรกับหล่อนออกมาบ้าง แต่ก็อาจเปราะบางเกินไปคล้าย ๆ กับว่าเรามีความผิตติดตัวไม่ค่อย ซึ่งข้งเหมือนพวกหล่อนที่เจนเวทีในทางร้าย ๆ ซึ่งหล่อนชอบประพฤติก็นอยู่จนชำนาญการเป็นนิสัยสันดานมานานแล้ว

ในกรณีอย่างนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขบอกว่าเป็นกรณีที่เราไม่จำเป็นจะต้องเสียทรัพย์สินแต่อย่างใดแม้แต่บาทเดียว และในขณะที่เดียวกันผู้หญิงที่พาพวกมาช่วยแสดงบทบาท แสดงท่าทางเล่นงานเรานั้นจริง ๆ แล้วหาได้มีสิทธิ์ที่จะมา ช่มชู้เพื่อรีดทรัพย์จากเราได้เลย นอกเสียจากพวกเธอจะมาพูดมาแสดงเพื่อขูเขิงคุกท่าทางว่าเรา จะเป็น คนอ่อน โลก - แก่ โลก มาแล้ว มาก น้อยเพียงใด หรือจะเป็นเกนโกงเอาตุ๋นเพียงใด หรือจะรู้เหลี่ยมเล่ห์

รู้เท่าทันพวกเธอหรือไม่กันไว้ก่อนในฉากนี้ ๆ เท่านั้นเอง เพราะถ้าหากว่า พวกเธอตัวแสบทั้งหลายไม่ว่าจะต้อนจะตัมจะทำอะไรทำนองใดจริง ๆ พวกผู้หญิงที่ชอบหาเงินในทางชอบแบบลึกลับเหล่านี้ ก็จะได้รับผลบทยไป รวมถึงการที่ไม่กล้าไปแจ้งความตามที่เธอข่มขู่ไว้แต่ต้น ๆ เพราะในเมื่อพวกเธอรู้ดีอยู่แล้วว่า ถ้าไปแจ้งก็จะกลายเป็นแจ้งเท็จเป็นเรื่องหมิ่นประมาท ไม่มีน้ำหนักระไรเลย

หมายความว่า ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งที่มาลุ่มเล่นงานเรานั้น ยังไม่ได้ถูกเราข่มขืนแต่อย่างใด แม้แต่จะกระทำหรือพยายามจะกระทำอนาจารก็ไม่ได้ทำ แต่หากอาจจะมีเหตุที่มา หรือเราได้ก่อชนวนเพียงแค่ว่าจับต้องถูกเนื้อถูกตัวอาจจะเลย ถึงการที่ท่านอยากจะทำอะไรกับเธอ คุณก็สงสัยว่าเธอจะโอ้อ่อนผ่อนตามด้วยกับเราหรือไม่ แต่เมื่อเห็นว่าเธอไม่โอ้อ่อนผ่อนตามไม่โอเค โดยที่เธอจะคิดของเธออย่างไรก็แล้วแต่ ครั้นแล้วเราก็กบายคลายมือถอนกายห่างออกไปคือไม่ได้ลุยต่อ ไม่บุกต่อ เหมือนกับผู้ชายบักมหน้าด้านหน้าทนน จนทนไม่ได้ทั้งหลาย หากเรื่องเป็นเพียงเท่านั้น ไม่เลยเถิดไปกว่านั้น และต้อง

เกิดในเคหสถานบ้านเรือนหรือในห้องนอนส่วนตัวของเราเอง ด้วย คือไม่ใช่ในสถานที่อื่น ๆ เช่น ในที่สาธารณะในที่ ๆ มี คนขวกไขว่เดินผ่านไปมา บนรถเมล์ เรือเมล์ ในโรงแรม หรือ แม้แต่ไม่ใช่ในบ้านของเธอเอง ฯลฯ

ในลักษณะของเรื่องแบบที่ว่ามานี้ เราก็สามารถที่จะ ปฏิเสธกับพวกเจ้าหล่อนกระหายเงินอย่าง ชิงชังถึงทั้งอะอะมะ- เเท็งตักลับให้พวก เธอหงายท้อง ล่องจุนหนีไม่ทันได้เลยอยู่แล้ว โดยไม่ต้องไปกลัวไปหวาดหวั่นอะไรพวกเธอ (เสียผู้หญิงหรือ กระสือกระหังผู้หญิงวายร้ายพวกนี้แต่อย่างใด)

หรือมิฉะนั้นทางที่ดีกว่านี้ ท่านก็เกลี้ยบอกเธอด้วยท่าทางทำทีเกรง ๆ เธอ แล้วพูดเบา ๆ อย่างเจียมตัวเจียมใจว่า ตอนนี้เงินในตั้มไม่ค่อยมี ช่วยรอสักประเดี๋ยวเดี๋ยวก่อนนะ กรุณาย่ำรื้อบรื้อนไปไหนนะ ผมจะไปเอาเงินมาให้ตามต้องการ ตอนนี้น่า่านก็รีบออกไปแจ้งความที่โรงพักใกล้ตัวท่านที่สุดเตรียม สักตไว้เลยพร้อมกับ พาเจ้าหน้าที่ ตำรวจมาจับ พวกเธอ มาสอบสวนดำเนินคดีฐานได้เข้ามาบุกรุกถึงในบ้านในห้องส่วนตัวของ ท่าน ยิ่งกว่านั้นยังจะพาใคร ๆ มาข่มขู่กรรโชกทรัพย์ตลอดจน

กล่าวหาว่าเราทำมิดีมิร้ายกับเธอ ซึ่งไม่เป็นความจริงแต่อย่างใดจะให้พิสูจน์อย่างไรก็ได้

เพียงเท่านั้นเอง เธอทั้งหมดที่ให้แก่มาคลุ้มคลั่งจะเล่นงานเราก็จะต้องถูกจับดำเนินคดี และอาจมากถึงถูกติดคุกตะรางอย่างไม่ยากเย็นอะไรอีกก็ยังไม่ช้า หากพวกเธอจะไม่ไหวตัวรีบเผ่นหนีไปเสียก่อน ก่อนที่ท่านจะพาเจ้าหน้าที่ตำรวจมาตระครุบจับพวกเธอเสียก่อนในช่วงนั้น ๆ

ในการรับแก้ปัญหา รู้ทางหนีทีไล่เหตเฉพาะหน้าที่จะต้องรีบทำเสียก่อนในปัญหาหรือเรื่องราวทำนองนี้ ซึ่งบางที่อาจจะเกิดกับคนดี ๆ คนมีคุณธรรมรวมทั้งไม่มีนิสัยสันดานกะล่อนเจ้าเล่ห์ และมีเงินทองอยู่บ้างที่มักไม่ทันเหลี่ยมเล่ห์ ผู้หญิงที่ชอบประพฤติเป็นพิษภัยต่อผู้อื่นทั่วไป ก็มีอยู่อย่างที่กำลังกล่าวมานี้ และเพียงเท่านั้น

แต่.....เรื่องทำนองเดียวกันนี้ เหตุใดเพื่อนที่ดีของข้าพเจ้าคนหนึ่งจึงต้องเสียทรัพย์ไปจำนวนมากโข ทั้ง ๆ ที่เพื่อนข้าพเจ้าไม่ได้ลงมือข่มขืนผู้หญิงแต่อย่างใด ทั้งเหตุที่มาของเรื่องก็เกิดจากห้องส่วนตัวของเพื่อนข้าพเจ้าเองด้วย

เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับเพื่อนจากเรื่องราวอย่างที่ว่ามาแล้วเมื่อไม่นานมานี้

โดยข้าพเจ้าได้ถามไถ่เพื่อน ผมด้วยความรู้สึกที่แสนจะขบขัน ระคนกับรู้สึกสมเพศในความเป็นคนที่ช่างเป็นคนอ่อนต่อโลก โลกที่เต็มไปด้วยเล่ห์กลเล่ห์ร้ายต่าง ๆ นา ๆ ตอนหนึ่งเมื่อพบกับเขา หลังจากที่เขาระบายให้ผมฟังมาก่อนว่าทำไมแกช่างเป็นคนบรมเช่อกมากมายอย่างนี้ ทั้ง ๆ ที่แกไม่ได้ลงมือข่มขืน—หรือขืนใจ ผู้หญิงประเภทคนจรรยาหมิ่นพรวรค์นั้นสักหน่อยเลย แต่แกกลับล้วงกระเป๋าตังเงินของตัวเองที่คงจะหาได้ไม่ง่าย ๆ นึกจ่ายเป็นค่าเสียหายบ้านอคอคแตกไปตั้งมากโข ยิ่งกับเด็กปัญญาอ่อนสอนง่ายว่าง่ายได้อย่างไรกัน ไหนลองเริ่มเรื่องให้กันฟังใหม่ดี ๆ อีกทีซิ และตอนช่วยให้ผู้หญิงคนนั้นแกจ่ายให้ที่ไหน แล้วตกลงกันยังไ้ เริ่มต้นเรื่องเป็นอย่างไร และจบลงอย่างไร เริ่มแต่ต้นเลยนะ?

เอา! โอเค “เราจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเราว่าเราถูกกระสือคล้าย ๆ กับ 18 มงกุฏ ผู้หญิงประเภทไม่คืนมาใช้เล่ห์วิธีการล้วงกระเป๋าเราไปกินสบาย ๆ ง่าย ๆ ได้อย่างไร เสียทำให้มันไปง่าย ๆ ได้อย่างไร?”

“แรกเริ่มของเรื่อง ก็มีอยู่ว่า ได้มีแฟนเก่าของพี่ชายกันคนหนึ่ง ที่เลิกกันไปแล้ว ได้ชักพาผู้หญิงเชื้อสายลาวคงจะมาจากภาคอีสาน จังหวัดใดจังหวัดหนึ่งอะไรนี้แหละ มาหาพี่ชายกันเอง เพื่อให้พี่ชายช่วยหางานให้ทำหน่อย จะเป็นร้านขายอาหารก็ได้ แต่พี่ชายกันไม่รู้ว่าจะไปติดต่อที่ไหนให้ทำได้ในขณะนั้น และแทนที่จะปฏิเสธไปเสียแต่แรกเลย แก่ก็ไม่ทำอย่างนั้น ทว่าค้นพามาโยนให้กันต่อชะนี เพราะคงจะเห็นว่ากันได้ทำมาค้าขายอะไรอยู่บ้าง คงจะพอช่วยให้เป็นลูกจ้างลูกมือได้บ้าง และเผอิญว่าไอ้กันเองก็ ครองตัวเป็น พ่อหม้าย ชายเดี่ยว ไร้คู่มานานแล้ว มีเมียก็เหมือนไม่มีเมีย มีลูกก็เหมือนไม่มีลูก อยู่กันคนละทิศละทาง คนละบ้านคนละเมือง นาน ๆ จะได้พบลูกสักครั้งหนึ่ง”

“พุง่าย ๆ ว่าเราเองตกอยู่ในสภาพโหวเหวว่าเหวกับตัวเองมานานขาดคู่คิดคู่ใจไม่ต่างอะไรกับต้นไม้ที่ไร้น้ำไร้หุ่ย หรือไร้แสงแดดสาธสอสงมาถึง ทำให้รู้สึกว้าซาดกฎเกณฑ์ทางธรรมชาติกับตัวเองไปมาก และกันก็ไม่ใช่ นักบวช วังนั้นเถอะวะ”

“แต่เมื่ออยู่ ๆ จู่ ๆ เมื่อมีคนที่รู้จักกับกันได้พาผู้หญิงที่

มีรูปร่างหน้าตาพอไปวัดไปวาในตอนเช้าๆ พอได้ อายุอานาม
ราวๆ ไม่เกิน 24-25 ปี มาโยนให้กัน กันก็เลยตกลงช่วยรับเอา
ไว้พร้อมได้ถามไถ่ความเป็นมาคุณเธอผู้หญิงคนนั้นเล็ก ๆ น้อย ๆ
ว่า ขณะนั้นบ้านพักอยู่ไหน อยู่ไกลไม่คำรถวันละเท่าไร ?

“ผู้หญิงคนนั้นก็ตอบว่า อยู่พระประแดง คำรถไปมาวัน
ละเท่านั้นเท่านั้นบาท”

“เราก็คว่า หน้อยอยู่ไกลไปหน้อย คำรถก็มากไป เอาจิตที่ว่า
วันสองวันนี้จะให้พี่ชายติดต่อหาที่พักให้ใหม่ ที่อยู่บนตึกหลัง
เดียวกันนั้นแหละคงพอมี เพราะที่กว้างมากมีห้องแยกพี่ชาย
เขาสนิทกับคนดูแลสถานที่ดีกันนักดี ให้เขาช่วยพูดให้คงไม่มี
ปัญหาอะไร?”

“พอสองวันต่อมาก็พาผู้หญิงที่ซ่อนความเป็นกระสือ
18 มงกุฎ ที่ทำที่ท่าซ่อนข้างซื่อ ๆ เรียบร้อยในสายตากคนนั้นมาก
ถึงที่ห้องเช่าห้องพักของเราตอนใกล้มืดพอดี ซึ่งเราอยู่ตาม
ประสาของพ่อหม้ายกับพี่ชายก็เป็น พ่อหม้ายเช่นกัน ทั้งคู่แหละ
วะ อยู่ ๆ มีผู้หญิงติดตามมากล่อเคลียใกล้ชิดอย่างนั้น ใจคอก็รู้สึก
ติจะมีอารมณ์เพศก็กั๊กขึ้นมาหน่อย ทำนองนำตาลใกล้มืด มด
ใกล้น้ำตาลอะไรแบบนั้นแหละวะ”

“และที่กันพูดกับผู้หญิงที่ติดตามมาด้วยว่า จะให้พักชั้นบนของตึกหลังเดียวกันนั้น ตกลงผู้หญิงคนนี้ก็แสดงท่าที่ไม่ค่อยเต็มใจจะขึ้นไปนอนเสียแล้ว หลังจากกินข้าวปลาอาหารด้วยกันเสร็จสรรพผ่านไป และก็นั่งพูดเฝ้าคุยกันไปตามเรื่องหนึ่ง ๆ หนึ่ง ๆ กันไปจนถึงราวห้าทุ่ม ก็คิดว่าสมควรจะดับไฟหลับนอนกันเสีย”

“ก่อนจะพักผ่อนหลับนอน เราก็ถามผู้หญิงคนนั้นว่า ตกลงหนูจะนอนที่ไหนล่ะ ในเมื่อไม่นอนข้างบนนั้น หรือว่าจะนอนนอกห้องก่อน แต่ก็คงไม่เหมาะอยู่ดี เพราะมีใคร ๆ เดินไปมาดีไม่ดีเหตียาวเขาอาจเดินเหยียบเอา แล้วก็เป็นผู้หญิงด้วย สักทีกว่าคนนั้นนอนด้วยกันในห้องนี้แหละนะ ต่างคนต่างนอน รับรองไม่มีอะไร พวกผมก็ถือศีลกันอยู่แล้ว พูดไปอย่างนั้นเอง แต่จิตใจมันก็ชอบเกิดอารมณ์เพศสิงสู่อยู่แล้วละ บอกกันตรง ๆ ลูกผู้ชายเหมือนกันอายุอะไรกัน”

เออ...แล้วไงต่อไป ไกลจะได้เรื่องแล้วใช่ไหมล่ะ ข้าพเจ้ากระทุ้งเป็นเชิงกระเช้าเพื่อนผู้เชื่อ แล้วอยากนอนฟูกนอนเตียง จึงต้องเสียท่าเสียเหลี่ยมเชิงชายให้ผู้หญิงสะเทอะ ๆ อะไรไปเสียได้ เจ็บใจแทนเพื่อนผมจริง ๆ ผ่าเถอะครับ!

ที่นายว่าใกล้ได้เรื่องแล้วใช่ไหม ? “ยังหรวกไว้อยู่สินนั้น ทั้งคืนก็นอนตัวแข็งหนาวๆ ยุยกึกหัวใจทั้งคืนเชื่อว่าละอยากจะกระเถิบตัวเองเข้าไปกระเซะกอดก่ายเธอต่อๆ ตอนดึกๆ และตึกเข้าไปอีกใจก็ไม่ค่อยจะกล้าแตะต้องเจ้าหล่อนเสียเลย เพราะใจไม่ค่อยกล้าเหมือนผู้ชายทั่วไป จนเวลาล่วงเลยมาจนถึงสว่างวันรุ่งขึ้นของเช้าวันใหม่ราว 8.30 น. นั้นแหละจึงได้เรื่องขึ้นมา”

เออ... “คงจะได้รสชาตสมใจอยากของแกละที่นั่นใช่ไหมเอ้าว่าต่อไปซิ เพราะเราจำเป็นต้องฟังให้ตลอดและให้จบ เพราะจะต้องเขียนให้คนอื่นเขารู้กัน อ่านกัน จะได้รู้จักวิธี หลบหลีก บ่อนกันตัวเองได้บ้าง ไม่บรมเชื่อเหมือนกับแกนี่ล่ะ”

อูะ ! “นายนี้ชอบถือโอกาสสับโขลกเราอยู่เรื่อยเชียวนี้ นายอย่าลืมนะว่า อย่างที่เขาพูดๆ กันว่า สัตินห้าตีนยังรู้พลาด นักปราชญ์บัณฑิตยังรู้พลั้ง ไ้เรื่องรู้เท่าไม่ถึงอะไร คิดไม่ถึงอะไรต่าง ๆ ที่มันมีมา ที่มันจะเกิดขึ้น มีขึ้น ทั้งแบบ กระทั่งหันจวนตัวด้วยแล้ว มันยอมเป็นไปได้ในคนทุกระดับชั้นแหละที่จะต้องเสียทำให้มัน”

“ไ้เรื่องบางเรื่องไม่ไ้ก็เหมือนไ้ไม่น่าจะเสียทรัพย์โดย

ใช้เหตุ แต่เราก็ต้องเสียมันออกไปแว็บ ๆ ไปเลยละ อย่างนี้ก็
ไอ้ที่เขาพูดว่าพลิกตำราไม่ทัน หรือประสาหมิ่นงเครียดยู่กับ
เรื่องอะไรมา ๆ อยู่แล้วก็กลายเป็นเรื่องสมองสั่งงานไม่ทันทั่ว
ทีอะไรแบบนั้น”

“หรือบางทีมีบางคนเขาพูดกันว่าเออ...อะไรที่เสียไปแล้ว
ก็ให้มันเสียไป นึกว่าฟาดเคราะห์มันไปซะ เพราะถ้าบางทีไม่
เสียอย่างนี้ เราก็อาจไปเจอเรื่องอื่น ๆ ที่มากกว่านี้ก็ได้ สำหรับ
คนที่ดีมา ๆ นั้นเชื่อว่าเขาจะไม่ว่าใคร ล้มทับใคร ๆ หรือกะ
เพราะว่าดีไม่ติดก็พบกับตัวเองเข้าบ้างก็ได้ ไม่เรื่องใดก็เรื่อง
หนึ่ง อย่าว่าอะไรกันนักเลยซีพวก”

“ยิ่งไอ้คนอย่างเรานี้ ไม่มีสันดานเป็นคนกะล่อนเจ้าเล่ห์ไม่
เป็นเหมือนใคร ๆ เขาตัวอยู่แล้วละก็ ก็ไปกันใหญ่ คืออะไรเป็น
มาอย่างไร มากน้อยแค่ไหนก็ชอบ ที่จะพูดไปตาม ความจริงอย่าง
นั้นเสียด้วยเรียกว่ามีความดี ความจริงบวกกับความเชื่อกับเบ็ด
เชื่อ ปฏิเสธเป็นไฟอย่างพล้วลไม่คอยได้เสมอแน่แหละ กันก็
มักตกเป็นเหยื่อแก่อีกฝ่ายหนึ่ง ที่พวกเขาจะพูดจะใช้ อะไรมามัน
ช่างรวดเร็วยิ่งนัก”

อ้อ-อ้อ! “การมัคคกายของแกก็ยังเก่งดีเหมือนเดิมแต่
ไม่ว่าเลย ว่าแต่เมื่อมันแกเล้ามาถึงจุดไหนแล้ว เตี่ยจะลืมนุค
ต่อไปซิคงจะใกล้เคียงแล้วมั้งนี่”

“ขอให้แน่ใจเ็นๆ ทนฟังไปอีกหน่อยแล้วกัน แต่ว่า
เมื่อมันแกเล้ามาถึงไหนแล้ว เออ...มาถึงตอนเช้าวันรุ่งขึ้นที่เริ่ม
เป็นได้เรื่องได้ราวขึ้นมาอีกทำให้เราต้องเสียทรัพย์สินตามติดๆ มา
โดยใช้เหตุไปมากโขทีเดียว ก็อีตรงที่คุณเธอนอนตะแคงโซ้ว
สะโพกผายผึ่ง หันหลังคุยง กะจูงใจยั่ววนให้มันน้ำลายหก ยังงั้น
แหละ กันมันนอนมอมอยู่ห่าง ๆ แค่มุกหายใจลดถึงกันด้วย
ความรูสึกอยากเผด็จสวาสอยู่เป็นครู่ และแล้วจิตใจของมันก็เริ่ม
อยู่นิ่ง ๆ โดยที่จะยึดมันไว้ไม่ให้มันออกมาไม่ได้เสียแล้ว โดย
กันเซถิบตัวเองเข้าไปประชิดคุณเธอคั่นตุงะกั้มิตที่ท่าที่นอน
สงบนิ่ง ที่กำลังมาตะครุบกัณที่กันไม่ได้เฉลียวใจว่าจะเป็นไฟ
ร้อนมาถึงเรา ปากของมันก็สะออะหลุดพุกกับคุณเธว่า ผมขอ
นอนใกล้ ๆ ด้วยคนได้ไม้ครับ กันพูดแล้วแขนข้างหนึ่งของกัน
ก็ถือโอกาสกอดคุณเธอ พร้อมกับลำตัว ของกันกระชับแนบกัน
หลังของคุณเธอ”

“เท่านี้เองแหละวะ เจ้าหล่อนได้ลุกขึ้นนั่งแสดงอาการ
 ไม่เป็นที่สบอารมณ์ทันที ปากของคุณเธอก็พูดใส่เราว่า...อ้าว...
 นี่ทำไมถึงทำกับหนูอย่างนี้ หนูไม่ใช่ผู้หญิงอย่างที่น่าคิดนะ
 พูดพรางเจ้าหล่อนก็ผลัดดึงมือของกันออกจากการสัมผัสแต่กาย
 นอกเล็ก ๆ น้อย ๆ ออกเสียแล้วคุณเธอก็พูดว่าใส่กันอีกว่า...
 หนูคนมีพ่อแม่แม่นะมาแสดงแบบนี้ เรื่องที่จะให้ชายของเป็นอัน
 ว่าหนูขอเปลี่ยนใจไม่ขายแล้ว พูดแล้วหล่อนก็ยกนากะลุกขึ้นเดิน
 ไปเปิดประตู ทำที่ท่าเหมือนจะหนีออกไปไหน แต่เธอก็หัน
 กลับเข้ามานั่งด้วยท่าทางยังไม่เป็นที่สบอารมณ์เธออย่างเคย แล้ว
 คุณเธอก็ลงนอนเอาผ้าห่มเล็ก ๆ ผืนหนึ่งห่มตัวเธอต่อไปอีก
 ก็นั่งก็เลยพูดกับเธอแบบเรื่อยเปื่อย คือไม่ได้ใช้ภาษาความรัก
 ออกไปว่า...นี่ขนาดหลุดเข้ามาถึงในรังแล้ว ยังจะยังงี้อีกหรือนี่
 ขนาดเขาอยู่ห่างกันมาก อยู่คนละบ้านคนละห้อง เขายังถูกเนื้อ
 ถูกตัวกันได้ นี้อยู่กันแค่นี้ ยังถูกไม่ได้ คงถือว่าสวยหรือไง
 (ที่จริงไม่ถึงกับสวยเท่าไรหรอก ก็อย่างที่ว่าพอไปวัดไปวาใน
 ตอนเช้า ๆ พอได้นั้นแหละ) และกันก็พูดแบบไม่ได้มีความรัก
 อะไรในตัวเธอ เพียงแต่พูดไปตามอารมณ์ใคร่ ๆ ชั่วขณะเท่านั้น
 เองอีกไม่กี่คำ

“ครั้นแล้ว กันก็แต่งตัวเสร็จแล้วก็ค่อย ๆ ออกจากห้อง เพื่อออกมาทำมาหากินเหมือนอย่างเคย แล้วพูดกับเธอว่า เอ้า ลูกขึ้นไปกันเถอะ เตี้ยวหาข้าวหาปลากินกัน เรียกว่ายังเอาใจอยู่”

“เจ้าหล่อนก็ตอบว่า ไปก่อนเถอะเตี้ยวจะตามไปที่หลัง เอง”

“กันรู้สึกอะไรขึ้นมาในใจ ๆ ว่าทำไมหล่อนจึงไม่ยอมลุก ขึ้นออกจากห้องพร้อม ๆ กัน ถ้าให้เจ้าหล่อนอยู่แต่ลำพัง ข้าว-ของบางอย่างที่มีราคาอยู่บ้าง หล่อนจะไม่ถือวิสาสะขนออกไป หมกตะหรือ?”

“เมื่อเวลานี้กันขึ้นมากัน ก็เลยพูดขึ้นข้างซึ่งซึ่งล้นให้เธอ รับแต่งตัวโดยเร็วแล้วออกไปพร้อมกันเลย เพราะถึงอย่างไร ประตุต้องลือตอยู่ดี กันว่านี่”

“เท่านั้นเอง คุณเธอจึงค่อยตาม จึงออกมาข้างนอกขึ้น รถเมล์สายหนึ่งมาพร้อม ๆ กันโดยมีเธอขึ้นตามมาด้วย พอถึง จุดหมายปลายทางกันก็ลง คุณเธอก็ลง แต่ว่าคุณเธอได้แยกไป อีกทางหนึ่งโดยไม่บอกกล่าวแก่สิบอะไรเลย แต่กันก็ปล่อยไป ตามสบาย ของเธอโดยที่กันได้คิดไว้ว่า ภัยเสีย ทรัพย์สิน โดยใช่เหตุ กำลังใกล้จะมาเยือนกันแล้ว”

“จากนั้น อีกราวหนึ่งชั่วโมงเศษ ๆ ต่อมา คุณเธอก็มาหาฉันพร้อมด้วยพรรคพวกผู้หญิงอีกจำนวน 3 คน รวมเป็น 4 คน”

“พอฉันเห็นบุคลิกแปลกใจนิดหน่อย ว่าทำไมเจ้าหล่อนจึงเห่มาทำไมกันตั้งหลายคน ล้วนแต่แปลกหน้าไม่เคยเห็นทั้งนั้น เว้นแต่คนหนึ่งที่เราจักกันมาก่อนบ้าง”

“พอพวกเขามาถึง คนที่รู้จักกับฉันมาก่อนนิดหน่อยที่วานี้ได้ถามกันว่า เมื่อเช้า^๕คุณทำอะไรเขา (หมายถึงคุณเธอนั่น) ในจุดที่ทำมาค้าขายที่กันขายอยู่”

“ฉันก็ตอบไปว่า ทำอะไร? ผมไม่ได้ทำอะไรใครนี่ ทันทีก็นึกออกคนหนึ่งได้เริ่มเปิดฉากใส่กันทันทีว่า...คุณทำอย่างนี้ คุณทำไมไม่ถูกนะ คุณจ้างเขามาเดือนละไม่กี่ร้อยแต่จะเอาเขาเป็นเมียด้วย มันคุ้มกันหรือไม่ อยู่ ๆ คุณจะใช้วิธีรวมลัดทำเป็นเมียกันง่าย ๆ นี่หรือ ถ้าเขาท้องขึ้นมาละก็คุณจะทำไง คุณจะรับผิดชอบหรือไม่ เขาก็ลูกมีพ่อแม่ไม่ใช่พวกกะหรี่หาเงินตามสนามหลวง—
—แต่ผู้หญิงหาเงินสนามหลวงก็เยอะ คุณลองไป ปล้ำเขาง่าย ๆ ก็ไม่ได้เหมือนกัน เขาก็คิดค่าเสียหายกับคุณก็ได้เหมือนกัน คุณจะลองดูก็ได้ เอามา...”

ไอ้โฮ! “ยายบ้านนั้นท่าทางร้ายกาจมาก ปากคอตลาดๆ จัดจ้านมากทีเดียว ก็นักตอบอย่างอ่อยๆ เรียบๆ แบบคนไม่ถนัดในการพูดจาแบบนี้ และแบบไม่เคยประสบพบผ่านกับเรื่องทำนองนี้มาก่อนออกไปว่า เอ! นี่ ผมไม่ได้ฝืนใจใครเขาเลยนี่ครับ สมมุติว่า เช่นผมจะชอบใครสักคนหนึ่ง ถ้าเขาไม่ชอบตอบด้วย ผมก็ไม่อะไรกับเขา ไม่ฝืนจิตใจใครทั้งนั้น แล้วอย่างนี้ผมไม่ดีตรงไหน แหม...ไม่นึกเลยว่า หนูคนนี้ (หมายถึงคุณกรณี) จะเป็นคนที่มีเกียรติมีศักดิ์ศรีมากเหลือเกิน”

“พอกลิ่นหลุกคำนั้นออกมา จึงทำให้คุณเธอไม่พอใจใหญ่ เธอเลยทำแยกตัวออกจากกลุ่มปากก็พูดว่า พูดอย่างนี้ดีแล้วฉันจะไปแจ้งตำรวจเดี๋ยวนี้ คุณเธอพูดพร้อมกับก้าวเดินออกไปทันที แต่เพื่อนอีกคนหนึ่งรีบวิ่งไปตักกลับมาอย่างเดิม แล้วเธอก็พูดว่า นี่พวกเรารออยู่ตรงนี้นะฉันจะต้องไปตามอีกคนหนึ่ง (หมายถึงญาติของกัน) เพราะตอนแรกฉันได้มาพบและได้รู้จักกับเขาก่อน ๆ จะมาพบคน ๆ นี้” (หมายถึงกัน)

เสียงคุณเธอพูดต่อ แล้วถึงพวกผู้หญิงคนหนึ่งออกก้าวเดินผละออกไปด้วยกิริยาท่าทางรีบร้อน

“สัปดาห์ต่อมา คุณเธอก็พาญาติของกันมาพบ ญาติของกันได้แสดงสีหน้าไม่ค่อยสบายใจ กรอ ย ๆ คงคิดมาตลอดทางว่า กันคงปลุกปล้ำข่มขืนคุณเธอเข้าแล้วจริง ๆ เมื่อญาติของกันมาหยุดอยู่ตรงหน้ากัน แก่ก็ดึงมือกันมาท่าง ๆ จากกลุ่ม 18 มงกุฏหญิง แล้วพูดกับกันเกือบไม่ได้ยินว่า...กูว่างานนี้มันต้องเสียเงินให้เขาแล้วละ กันก็ตอบค่อย ๆ ไปว่า จะต้องเสียอะไร? ก็เราไม่ได้ทำอะไรเขาเลยนี่นา”

“ญาติก็ตอบกันว่า เขาว่าเราต้องเอาเรื่อง ถ้ามันจะไม่ยอมจ่ายเงินเป็นค่าเสียหายให้เขาและต้องไม่ชำนักด้วย”

“เมื่อกันได้ฟังคำพูดของญาติผู้ชายอายุใกล้ 50 ปีแล้วกัน ก็หันมาพูดกับกลุ่ม กระสือกระหาญเงินในทางยังไม่สมเหตุสมผลออกไปว่า นี่พวกเธอรอตรงนี้ประเดี๋ยวละ ฉันจะไปหาเงินจำนวนหนึ่งมาให้ ขณะที่ที่ตัวเองไม่ค่อยมี”

“กันพูดจบแล้ว ก็รีบเดินก่ายาว ๆ ออกไปด้วยจิตใจว่าวุ่นพอคว”

“และที่กันเดินออกมา นั่น ก็เพื่อหลบมาขอปรึกษาตำรวจร้อยเวรคู่สักหน่อย เพื่อว่าจะหาหมุ่มา มาลุ่นมาตีกลับ กับพวก

คุณเธอได้อย่างไร พูตง่าย ๆ ว่า กันต้องการรู้ทางหนีที่ไรที่ถูกที่ต้นนั้นแหละวะ อย่างไรแล้วก็จะได้มายึดตัวพุดกับเธอตั้ง ๆ ไม่อ้อแอ้ได้สักหน่อย ถ้าทราบแน่ว่าคุณเธอไม่มีสิทธิจะเอาผิดเอาค่าเสียหายอะไรเลยได้จริง ๆ แล้ว”

“แต่พอกันเดินผ่านหน้าประตูเข้า มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์กันก็เลยหักมุมเดินเข้าไปในธรรมศาสตร์ เพราะ— นักขุ่นมาได้ว่า ในที่นี้เขามีแผนกรับปรึกษากฎหมายเหมือนกัน นี่หว่าเพื่อกันจะได้ทราบเสียก่อนให้แน่ ๆ ว่า ถ้าคุณเธอเกิดมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายบ้างบอกอแตกได้จริง ๆ แล้ว กันก็จะได้ตัดความยุ่งยากให้เรื่องมันจบลงเสียก่อน ๆ ที่คุณเธอจะวิ่งเงื่อนไปแจ้งความกับตำรวจให้กันต้องพบกับความหัวหมุน ทั้งไม่อาจจะทราบว่าจะต้องพบกับหัวเรียวหัวต่อมากมายไปอีกอย่างไร...”

“และอีกอย่าง ยิ่งกันเองเป็นคนไม่ชอบในการที่จะก้าวขึ้นโรงพักพบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่แล้ว ไม่ชอบไปนั่งทำหน้าแห้ง ๆ เหนือหรือให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมาสอบสวนซักไซ้หาข้อเท็จจริงอะไรกันนักก็แล้วแต่.....และที่สำคัญต่อมา ยิ่งใคร ๆ เขาพุดกันว่า ผู้ชายเรามีเรื่องทะเลาะกับผู้หญิงถึงโรงพัก

แล้ว ตำรวจมักจะชอบถือหางเบนเข้าช่วยฝ่ายผู้หญิงมากกว่าผู้ชายเสียด้วย” (เขาคงจะมองพวกผู้ชายเป็นเพศไม้ป่าเดียวกัน อาจทำให้ไม่เกิดฟิลลิ่งก็ได้นะ)

“และบรรดาพวกผู้หญิงตัวแสบ ๆ ซ่า ๆ ก็ยิ่งกระหึ่มได้ใจมากถ้าพวกคุณเธอจะมีเรื่องขึ้นโรงพักกับผู้ชายธรรมดา ๆ ไม่มีเขี้ยวเล็บพิษสง ยิ่งเห็นว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจชอบยืนอยู่ข้างคุณเธอด้วยแล้ว”

“ฟังแกล่มาอย่าง เป็นคั่งเป็นแคว ก็เพลินดีเหมือนกัน แม้จะยึดเยื้อไปหน่อยก็พอฟังไหว”

อ้อ! “นี่นายคงไม่อยากฟังต่อรีไร” เพื่อนผมสวนมา

“ต่อชีวะ แล้วกัน ต่อให้จบเลย คงจะใกล้แล้วนะ”

“เออเน่า ขอให้นายพยายามช่วยฟังไปอีกนิดแล้วกัน”

“เฮ้ย! ต่อไปเลย” ผมกระทุ้ง

“พอเราก้าวขึ้นบรรทัดเดียว ๆ ขึ้นไปบนตึกของชั้นล่างไม่กี่ก้าวกันก็เห็นป้ายเขาเขียนติดไว้ว่า...รับปรึกษากฎหมาย เราก็แวะเข้าไปด้านในเล็กน้อยซึ่งมีกลุ่มนักศึกษาแผนกวิชากฎหมายนั่งอยู่คนละมุมสองมุมนหลายคน”

“พอเขาเห็นกัน เขาก็เชิญให้เรานั่ง พร้อมกับถามถึงการ
มาธุระของกันด้วยท่าทีค่อนข้างสุภาพดีหน่อย”

“กันก็เริ่มเรื่องทั้งหมดย่อ ๆ ทำนองเดียวกับที่ให้นายพ่
มาแล้วให้เขาฟังอย่างพาช่อตรงไปตรงมา แล้วลงท้ายด้วยคำถาม
เขาว่า ฝ่ายผู้หญิงเขาจะมีสิทธิที่จะเรียกร้องความเสียหายหรือไม่
อย่างไร และเพียงใด?”

“นักศึกษาแผนกกฎหมายคนหนึ่งในงานหลายคนที่นั่ง
ต้อนรับการมาของกันได้อธิบายคำถามของกันออกมาว่า ถ้าฝ่าย
หญิงเขาแจ้งความ เมื่อเจ้าหน้าที่ตำรวจเขามาเชิญตัวคุณมา
ตกลงกันชั้นโรงพักในจังหวัดนี้ หากฝ่ายหญิงเขาต้องการเรียกค่า
เสียหายอย่างไรก็แล้วแต่ หากตกลงกันได้ เขาก็จะปล่อยตัวคุณ
กลับ แต่ถ้าคุณยังตกลงกับฝ่ายหญิงยังไม่ได้ โดยฝ่ายหญิงอาจถือ
โอกาสอะไร ๆ มากไปแล้วคุณยังไม่โอเคตกลงด้วย อาจเห็นว่า
เหตุผลของฝ่ายหญิงไม่เพียงพอ”

“คือสรุปง่าย ๆ ว่าเมื่อตกลงชั้นโรงพักไม่ได้เจ้าหน้าที่
เขาก็จะฝากขังคุณไว้ก่อน แล้วให้คุณกับฝ่ายหญิงไปสู้กันที่ศาล
กันเอาเอง แต่คุณมีสิทธิประกันตัวได้”

ไอ้หะ ! “กัณฑ์ฟังคำตอบของนักศึกษาแผนกที่เขาเรียนทางกฎหมายและรับ ทำการปรึกษากับเราแล้วทำให้ใจไม่ปกติมากที่สุดทีเดียว เรื่องจะใหญ่มากถึงขนาดนี้เชียวนะ เรานึกในใจ แล้วถามต่อไปว่าต้องใช้เงินประกันเท่าไร? เขาตอบว่าในวงเงินไม่เกิน 12,000 บาทประมาณนี้แหละ ฝ่ายนักศึกษาแผนกกฎหมายได้ถามเราว่า ตอนนั้นฝ่ายผู้หญิงเขาพูดกับคุณแล้วหรือยังว่า เขาต้องการค่าเสียหายเท่าไร?”

“กัณฑ์ตอบว่า แกจะเรียกเอาทั้ง 4,000 บาท ครับ”

“ฝ่ายให้คำปรึกษากว่า โอ ! ทำไมเอากันมากเกินไป สัก 2,000 ก็มากเกินไปแล้ว แล้วตอนนั้นผู้หญิงคนนั้นเขาอยู่ไหนล่ะ? คุณไปพาเขามาพูดตกลงกับผมที่นี่ก็ได้ จะได้ไม่ต้องยุ่งยากที่โรงพักดีไหมครับ”

“เราก็ตอบว่า กิตีเหมือนกัน แล้วผมจะพามา แล้วกัน ก็ลาเขากลับด้วยใจคอหงุดหงิดกับเรื่องไม่เป็นเรื่อง”

“เมื่อลุกขึ้นก้าวเดินออกมา พร้อมกับได้รับคำปรึกษาออกมาแล้วตกลงว่า กัณฑ์ไม่ได้แถมม หรือได้ช่องทางมาชนะอะไรกับเจ้าหล่อนได้เลย จึงทำให้กัณฑ์เงินอย่างคนใจลอยเพราะ

กันไม่ใช่คนรวยอะไรนักนี่อยู่ ๆ จะต้องเสียทรัพย์อย่างไม่เข้าใจเรื่องมากขนาดนี้ ใช่ไม๊วะ”

“เออ...นายเดินไปไหนต่อล่ะ” ผมถามต่อ

“กันก็เดินตรง มาหากลุ่มผู้หญิงที่กันให้ออกมาก่อนตรงที่ค่ายของกันนั่นแหละซึ่งอยู่ห่างธรรมชาติไม่ไกลนัก”

“แล้วเรื่องไปยังไงต่อไป” ผมถามอีก

“กันก็ถามคุณุกรณ์ด้วยเสียงค่อย ๆ อ่อย ๆ ไม่เต็มเสียงนัก ว่า...เอ้อ...นี่หนูคิดว่า หนูจะเอาอย่างไรแค่ไหนกับเรื่องเพียงเล็กน้อยแค่นี้ การที่นำได้แสดงไม่สู้ดีกับหนูไปบ้างเล็กน้อย ถ้าเพื่อนจะขอร้องให้เหลือเพียงครึ่งหนึ่งจะช่วยกันได้ไหม ถ้าหนูเรียกทีเดียวขนาดตั้งตัวได้เลย โดยที่หนูยังไม่ได้ลงทุนออกแรงอะไรเลย หนูก็ไปเอากับน้ำที่ศาลก็แล้วกัน”

“พอกันพูดอย่างนี้กับคุณุกรณ์ ผู้หญิงวงนอกที่ติดตามมาด้วยและกุมเชิงเป็น พี่เลี้ยงท่าทางหิวเงิน และกระหายเงินมากก็เว็ดเสียงดัง ๆ ใส่กันแทนคุณุกรณ์ของกันว่า... “อ้อนี่คุณต้องการให้เรื่องมันยาวใช่ไม๊ ? ก็ตาย-ด ถ้าคุณต้องการอย่างนั้น ถ้าเรื่องสั้นไม่ชอบละก็ เรื่องสั้นโรงพักโรงศาลนะพวกฉันถนัด

อยู่แล้วถึงไหนถึงกัน...นี่เธอเรารีบไปแจ้งความกันเดี๋ยวนี้ดีกว่า
เดี่ยวเขาก็รู้เอง อย่ามัวเสียเวลาพูดอะไรมากกับเขาอยู่เลย”

“แล้วตัวแสบที่คุมเราอยู่ด้วย ก็พูดแบบได้ทำได้ดีขึ้นซะเลย
กับกันต่อไปว่า...ว่าไง คุณจะเอาใจก็ว่ามา จะเอาเรื่องสั้นหรือ
เรื่องยาว พวกฉันไม่มีเวลาพูดกับคุณมากกว่านี้ ฉันมีธุระที่
จะต้องไป”

“พอมาถึงตอนนี้ ญาติผู้ชายสูงอายุของกันที่ยืนอยู่ด้วยได้
โผล่ออกมาว่า...เก็บของชายเถอะวะ ถ้าเขาจะเอามาก ๆ ขนาด
นี้ หิง ๆ ที่เรื่องไม่มีอะไรนักหนา เดี่ยวพากันไปตกลงกันที่
โรงพักพร้อม ๆ กันเลย เอ้า! เก็บ ๆ ไปเลย กูช่วยเก็บด้วยก็
ได้ ญาติของกันพูดพร้อมกับลงมือช่วยเก็บของชายกันใหญ่เลย
แสดงความไม่พอใจอย่างมากกับพวก ผู้หญิงกระสือเหล่านั้น แทน
กันด้วย เพราะกันชายหนังสือบ้างอื่น ๆ บ้างแบบอยู่ประจำบ้าง
เคลื่อนที่ไปไหน ๆ บ้างสลับกันอยู่”

“พอกันเก็บของเสร็จสรรพ ก็ขึ้นไปไว้ที่สำหรับไว้ถือกุญ
หนึ่งสังเกตว่าผู้หญิงกระสือกระหังพวกนี้คอยเดินตามแจเลยกลัว
เราจะหนีไปไหนงั้นแหละ”

“เออ...แล้วไงต่อไป ล้างเงินยอมจ่ายให้ผู้หญิงพวกนี้ตอนไหนลงจุดจบเลย” ผมว่าต่อเพราะฟังเรื่องที่เพื่อนข้าพเจ้าสาธยายให้ฟังก็เข้าใจความละเอียดและให้ความเพลิดเพลินได้อยู่ แต่สาระเนื้อหาอันน้อยไปหน่อย แต่ก็ซื้อ ๆ ตรงไปตรงมาดี

“ก็ตอน ที่กันรับเดินห้าง ๆ มาแวะ ขอคำปรึกษา กับเจ้าตำรวจกลางคนที่นั่งประจำตุ๋ยมไกล่ ๆ กับท่าพระจันทร์นี่เองวะ เล่าเรื่องให้เขาฟังพอเข้าใจสั้น ๆ เจ้าตำรวจกลางคน ๆ นั้นให้ความเห็นว่า คุณลองไปปรึกษากับนายร้อยเวร ดูก่อนก็ได้เขาจะว่ายังไงกันก็แสดงความขอบใจ แต่พวกกันขยับตัวจะก้าวออก เจ้าตำรวจกลางคน ผู้นั้นกลับพูดเหนียว กันไว้เสีย อีกว่า.....เออเดียว ๆ อย่างนี้ก็ได้ ตอนนี้ผู้หญิงคนน้อยไหนละคุณไปเอามาตกลงที่นี้ก็ได้ เอามาเลย ผมจะช่วยให้ตกลงเรียบร้อยไปเลยก็ได้”

“กันก็หันมาโบกไม้โบกมือให้กลุ่มผู้หญิงกระสือซึ่งยืนมองเราห่าง ๆ อีกฟากหนึ่งด้วยความสงสัยว่าเรียกให้พวกคุณเธอมาที่ตุ๋ยมตำรวจทำไม และก็คงจะสงสัยอีกว่ากันมาเกาะตุ๋ยมคุยกับตำรวจด้วยเรื่องอะไร?”

“แต่พวกคุณเธอ ก็เดินข้ามฟาก ถนนรยนต์ มาที่ตุ๋ยมตำรวจด้วยท่าทางแคลง ๆ ใจ”

“ไหนละคนไหน ไหนเข้ามานั่งข้างในก่อนซิ เรื่องมันเป็นอย่างไรวะ?”

“จำประจำตั๋ยมตามพวกคุณเธอ.....คู่กรณีของกัน ยังไม่มารับ แต่แสดงตัว ก้าวเข้าไปนั่งลงบนเก้าอี้ ตัวหนึ่งในตั๋ยมแล้วจากกลางคน ๆ นั้น ก็สอบถามเรื่องราวฝ่ายหญิงทันทีโดยไม่ยืดยาวอะไรนัก”

“พอสอบถามเสร็จสรรพ คุณจำแกก็หันมาตามเราด้วยเสียงตึงตืดหน่อยว่า เอ้อ! คุณเข้ามาใกล้ ๆ ซิ นี่ผู้หญิงเขาเรียกค่าเสียหายของเขา 4,000 บาท คุณว่าไงละ? พอมิให้เขาไหมละ?”

“แต่สำหรับกันกะในใจไว้แล้วว่า ถ้าคุณเธอจะตกลงไม่เกิน 2,000 บาท อย่างที่เราขอร้องคุณเธอไว้ก่อนแล้ว เพื่อให้เรื่องมันจบลงง่าย ๆ นอกโรงพัก กันก็จะจ่ายอมจ่ายให้คุณเธอเหมือนกัน ไม่นึกว่าต้องฟาดเคราะห์หามยามเฮงอะไร ก็ต้องนึกไปอย่างนั้นอยู่ดีแหละวะ”

“เออ...แล้วไงต่อไป ผมไล่ตามต่อไป.....”

“กันก็ตอบว่า ถ้าเขาต้องการขนาดนั้น กันก็ต้องจ่ายผ่อนให้เขาครึ่งละ 500 บาท เดือนละครึ่งแล้วจะเอาทีเดียว

มาก ๆ ผมจะมีที่ไหน แต่ถ้าครึ่งหนึ่งก็จะจ่ายครึ่งเดียวเลย คัดความยุ่งยากไปเลย ผมทนลำบากหาไปใหม่ได้”

“จำตำรวจผู้ทำหน้าที่เป็นคนกลาง ก็ถามคุณเธอว่า ว่างตกลงกับเขาไหม เอ้า! ตกลงนะเดี๋ยวให้เขาออกไปซื้อดอกไม้มารูปเทียนมาขอขมาเลย จะได้จบ ๆ เรื่องกันไปซะ คุณจำเขาพูดกับคุณเธออย่างนั้น ไห้หะ นี่ขนาดไม่ได้ลงมือข่มขืนใจอะไรพี่แกเลยสักนิดนะ ยังมากมายถึงขนาดนี้ ขนาดเสียเงินอย่างมากหน่อย ดันแถมพกให้กันซื้อดอกไม้มารูปเทียนมาขอขมาลาโทษ คุณนายเอ๊ย คุณเธอเสียอีกแน่ะ ฎอยากเอาหัวฟาดดินสั้ก 100 ครั้งจริง ๆ วะ”

“ตกลงผู้หญิงเขาว่าไง” ผมซัก

“ตกลงแกฟังตำรวจพูดถึงประโยคหลัง แก้มอยู่ในหน้าพร้อม ๆ กับเราต้องเดินออกไปล้างเงินของตัวเองซื้อพวงมาลัยอีกพวงละ 10 บาท มาขอโทษขอโพยคุณเธอเหมือนเด็กว่านอนสอนง่ายไปเลย เสียยี่ห้อตัวเองนำคุชมเซียแหละ”

“อือ--ม้ เรื่องของตัวเองสนุกดีมาก สนุกแบบซื่อป้อป้อคืออะไรพรรคนั้น แล้วแกก็ควักเงินชำระจ่ายให้ผู้หญิงคนนั้นไป

ในจังหวะนี้เอง ณ. ที่บ่อมยามตำรวาใกล้ประตูธรรมศาสตร์
ท่าพระจันทร์นี่เอง โดยไม่มีข้อแม้หลักหลบใด ๆ ไซ้ไม่วะ เออ
แล้วแกขอขมาเขาไปว่าไงวะ”

“กันก็พูดแล้วว่า ที่ผมได้ล่วงเกินไปบ้างเล็กน้อยเราโหล
กันนะ พุดแล้วก็ส่งเงินที่ควักเตรียมไว้ก่อนหน้าแล้วยื่นให้คุณ
เธอไป และตามติดด้วยพวงมาลัย 1 พวง คุณยังกะว่า เราทำผิด
คิดร้ายอะไรมาแล้วมาขอขมาขอโทษขออภัยจากเจ้าแม่ผู้ศักดิ์สิทธิ์
และไม่เห็นตัวตนจริง ๆ อะไรแบบนี้ไม่มีผิดเลย”

“ก็นี่แหละ ที่เรื่องไม่เป็นเรื่อง ต้นตอสิ่งมาเกิดกับกันได้
ไงก็ไม่รู้เหมือนกัน เป็นอันว่าเรื่องของกันก็จบลงในลักษณะนี้
ขอบใจที่นายอู่สำหังนั่งฟังเรื่องพิลึก ๆ ที่ผู้หญิงนิลนามที่กันยัง
ไม่ทราบ ห้วนอนปลายตีนคนนั้นได้ต้มเงินเราไปได้มากโข อย่าง
เหนาะ ๆ สบายหือในเวลาอันสั้นเพียงใช้เวลาไม่กี่ชั่วโมง โดยที่
เธอยังไม่ทันลงแรง ลงทุน หรือกระทำความดีอะไร ๆ ให้กันได้
เห็นเสียก่อนอย่างคุ้มค่าคุ้มประโยชน์เลย นายอยากจะทำเรื่อง
แบบบรมเซอะโง่ ๆ จัง ๆ ของกันไปเขียนให้ใคร ๆ เขาร่านกัน
รู้กันก็เขียนไปได้เลย แต่อย่าได้ลงชื่อแท้จริง ๆ ของกันลง
ไปก็แล้วกัน อายเขาตายหะเลย...”

“อันที่จริงเองเป็นคนพุดจาเก่งพอควร แต่เองไม่น่ามาตายแบบที่เขาพูดกันว่า ตายอย่างน้ำตั้น ๆ อย่างไร้ปัญญา อะอีเรื่องแค่นี้ กูเสียตายนเงินที่เองเสียให้กะผู้หญิงอะไรคนนั้นพวกนั้นจริง ๆ วะ ไ้อ้หอกถ้าเองจะเอาเงินจำนวนนั้นไปนั่งร้อเบียร์แล้วเวะเที่ยวอีหุนุระดับเกรตตี้ ๆ ก็ไ้ตั่งพะเลอเควียน เออ... ..เดี๋ยวันหน้าวันหลังบางทีกันจะพาผู้หญิงงาม ๆ ใครสักคนหนึ่งมาวางแผนง่าย ๆ กะเองอีกสักที คราวนี้เรียกให้หนักกว่านี้อีกสักสองสามเท่าเลยเป็นใจ กูว่าเองคงมีเงินตุนไว้อีกเยะนะนี่...”

เฮีย...! บ้าใหญ่แล้ว พอเล่าให้ฟังหน่อยคันจะมาวางแผนล้มทับเป็นผีซ้ำคำมพลอยเข้ามาอีกแล้วใจ เรื่องเสียท่าเสียที่เสียรู้คนนะไม่ว่าเรื่องไหน ๆ แบบไหน ๆ ปกติแล้วถ้าคนไม่สนิทกันจริง ๆ แล้วละก็ไม่มีใครเขามาเล่าเปิดเผยให้ใครรู้ใครฟังหรอกจะบอกให้ เพราะพุดไปปากสว่างไปแล้ว ส่วนมากมีแต่คนหัวเราะใส่ และคอยแต่จะเข้ามาล้มใส่ให้มันแฉ่งไปอีก สันดานคนมันอย่างนั้นชะด้วย ไม่ค่อยมีใครคอยช่วยประคองใครหรอกกันนะเสียท่าเสียอะไร ๆ คนมาหลายเรื่องแล้วแต่ละเรื่องไม่ซ้ำ

กันเลย ถ้าคนไม่รักกันไม่สนิทกันขนาดนายละก็ กันไม่เล่า
เปิดเผยให้ใครรู้หรือกลัวจะบอกให้...วลา

ท่านผู้อ่านที่เคารพ ท่านได้อ่านเรื่องราวอันเป็นตัวอย่าง
อย่างแท้ ๆ ประสบมาแท้ ๆ เรื่องหนึ่งของเพื่อนข้าพเจ้ามาแล้ว
ท่านมีความเห็นเป็นประการใด ท่านจะซ้ำเติมเขาหรือเปล่าว่
เขาเป็นคนโง่แล้วยากนอนฟูนอนเตียงกับเขาบ้างใช่ไหมครับ
อย่าไปคิดอคติซ้ำเติมอะไรเกตุกว่านะครับ กล่าวกันว่า ไม่ว่า
คนชั้นไหน ระดับไหนถึงไหน ไ้บ่ปัญหาเรื่องตายอย่างน้ำขึ้น ๆ
ก็ดี รู้เท่าไม่ถึงกับสิ่งที่ไม่เคยได้ประสบพบผ่านได้ยินได้ฟังมา
ก่อนก็ดี เส้นผมบังตาบังเขา บังทะเลก็ดี อยู่ ๆ ชั้วงวิ่งมาชน
ตาที่มตาเอาตอ ๆ ก็ดี และรวมตลอดการศึกษางานอย่างเรา
มองข้าม ๆ กันไปก็ดี ไ้้อย่างนั้นมันย่อมเป็นไปได้ เกิดได้กับ
คนทั่วไปได้ทั้งนั้นทั้งเพไม่มากก็น้อย ต่อให้คนที่หัวตำราชอบ
แต่ตำรา ถือแฟ้มหัวแฟ้ม แสดงให้เห็นเป็นผู้คร่ำ อยู่บน
ถนนแห่งความรู้สรรพปัญญาเล็กน้อยแค่นั้น อยู่ ๆ เขาก็อาจ
มีอันเสียแต้มเสีย คุเสียรู้เสียที่แก่คน ที่มาจาก ท้องทุ่งท้องนาป่า
เขามาจากบ้านนอกคอกตอเหต้อ ๆ หต่า ๆ ซึ่งไม่เคยชอบถือ

ตำราไม่เคยถือเพิ่มวิชาความรู้อะไรมาก่อนเลยเอาเสียง่าย ๆ ก็
ได้ไม่ใช่ไม่ได้ ถ้าขณะใดเราปล่อยใจปล่อยตัวคิดประมาทเพียง
นิดเดียวเท่านั้น อย่าล้อเล่นเชียวนะครับ ไม่งั้นแล้วเราท่านก็
คงไม่จำเป็นต้องมาอ่าน มาเล่าเรียนศึกษาหาความรู้อะไรให้เสีย
เวลากันอยู่ทำไมตั้งมากมายเล่นนั้นเล่นนี้ ถูกไม้ครับ

ในที่นี้ ผมอยากจะขอเข้าเรื่องของเพื่อนผู้นำสงสารของ
ผมอีกสักเล็กน้อยดีกว่า

คือ...ตัวอย่างของเรื่องที่เกิดขึ้นกับเพื่อนที่ดีคนหนึ่งของ
ข้าพเจ้านั้น จากข้อผิดพลาดที่มีอันต้องสูญเสียทรัพย์สินไปจำนวน
หนึ่งโดยใช่เหตุกับเรื่องเล็ก ๆ เรื่องยังไม่เข้าข่ายจะเป็นเรื่อง
อะไรนั้น นับเป็นเรื่องที่ยังไม่มีความจำเป็นจะต้องไปขอคำ
ปรึกษาจากกลุ่มนักศึกษาแผนกวิชากฎหมายที่เขายังอยู่ในระ-
หว่างยังไม่จบในชั้นตอนแรก ๆ แต่อย่างไรทั้งสิ้น รวมทั้ง
ทนายความทั่วไป ตลอดจนเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย

เพราะการวิ่งไปขอคำปรึกษาจากใคร ๆ นั้น หากไม่ใช่
พวกพ้องไม่ใช่ญาติกันอะไรกันจริง ๆ แล้ว ส่วนมากเขาเหล่านี้นะ
จะตอบให้ความจริง ให้ความสว่างแก่เราไม่ค่อยได้หรอก

ตรงกันข้ามเขามักจะให้คำตอบแบบอำพราง ๆ เราไว้ก่อนเสียละ
มาก บางทีเรื่องไม่มีอะไรนักหนา แต่เขาก็ชอบตอบให้มันมี
เรื่องมาก ๆ หน่อย หรือบางทีเรื่องมีเพียงนิดเดียว เขาก็ชอบ
ตอบให้เห็นว่า เรื่องมันมากนะอย่างนั้นอย่างนี้ทีเดียว

เพราะอะไร? ก็เพราะเขาคงจะมองว่า ใครก็ตามที่ถ้อย
ความรู้ ด้วยการศีกษา และตลอดจนไม่ได้เล่าเรียนวิชากฎหมาย
โดยตรงเหมือนเขา บางทีเขาจะดูเรา มองเราเป็นเหมือนอาหาร
เหมือนเหยื่ออย่างคืออย่างหนึ่งที่วิ่งเอาตัวของผลประโยชน์ทั้งโดย
ชอบและไม่ชอบมียื่นป้อนให้แก่เขา

ก็ขอให้คิดเล่น ๆ ดูเอาเองสักนิดก็ได้ว่า การที่ใคร ๆ
ที่ได้พากันเล่าเรียนศึกษาวิชาค่านนี้มาเพื่ออะไร ถ้าไม่ใช่ศึกษา
กันมาเพื่อหารทรัพย์ หารายได้ หรือหาประโยชน์จากคนที่กำลัง
มีทุกข์ ที่ผั่งกำลังเข้าตาหิมตา หรือมีปัญหอย่างใดอย่างหนึ่ง
มาถึงแล้ว-แล้วเขาจะไปหาจะพวกรใครที่ไหนได้ไม่เช่นนั้นแล้ว
เงินทองที่เขาลงทุนเล่าเรียนกันมามาก ๆ ก็จะต้องสูญเปล่าเท่า
นั้นเอง (ส่วนใหญ่จะเป็นอย่างที่ว่านี้จริง ๆ).

ไอ้เรื่องเหล่านี้ บางทีเขาจะได้กิน ได้ผลประโยชน์ทั้งสองฝ่ายทีเดียว แต่ไอ้ที่แน่ ๆ ฝ่ายที่ตกเป็นผู้กล่าวหา ต้องหาหรือฝ่ายจำเลยนั้นมันจะต้องเป็นฝ่ายเสียมากหม่มากเป็นพิเศษ ถ้าเขาไม่ใช่คนยากจนนักไม่ว่าจะมีความผิดจริงหรือยังไม่จริงก็ตาม

ส่วนฝ่ายผู้แจ้ง ฝ่ายเป็นโจทก์ ถ้าจะต้องเสียบ้างก็ต้องหมายความว่า เขาต้องได้รับจากฝ่ายจำเลย หรือฝ่ายผู้ต้องหากันเสียก่อน หรือถ้าไม่ได้รับเลยเขาก็จะเสียค่าวิ่งเต้นอะไร ๆ ก็ต้องเสี่ยงควัก ๆ ไปก่อนเท่านั้น แต่ลงท้ายบางทีก็เข้าเนื้อไปได้อีกเหมือนกัน

ตกลงว่า ฝ่ายทนายก็ดี ฝ่ายบุคคลที่มีสี่สรวอื่น ๆ ก็ดี เขาย่อมมีโอกาสยิงนกครั้งเดียว แต่เขาอาจได้นกได้หมูสองตัวพร้อม ๆ กันไป กองสนุกของเขา ไม่ใช่สนุกของเราแม้แต่่น้อยเลย ผู้ที่เคยประสบพบผ่านมาก่อนแล้วคงรู้ดี

อย่างไรก็ตาม อย่างกรณีที่เกิดขึ้นกับเพื่อนของผมนั้น ถ้าเขาจะบริหารจัดการแก้ปัญหาแบบเฉพาะหน้าเสียก่อน ก่อนอื่นอย่างที่ได้อธิบายมาแล้วจากตอนต้น เขาก็จะปลดทนายโดยไม่จำเป็นต้องสูญเสียทรัพย์สินโดยใช่เหตุแต่อย่างใด

แต่ถ้าเรื่องที่เกิ^๕ดขึ้นเขนาดลงมือข่มขืน หรือแม่ฝ่ายหญิง

จะยอมให้ขึ้นใจกับความเต็มใจแท้ ๆ สนุกบรรเทิงเริงรมย์ด้วยกันแท้ ๆ รวมทั้งไม่ได้เกิดในห้องส่วนตัวของเรา ทั้งไม่ว่าอายุของฝ่ายหญิงจะยังไม่เกิน 16 ปี หรือมากกว่า 16 ปี ขึ้นไปแล้วก็ตาม แต่เกิดว่าคุณเธอได้ตกลงด้วยการเล่นไม่ซื่อตลบหลังวางแผนแบล็กเมลล์มีคิมิชอบต้องการตบกระป๋าทบทรัพย์มาก ๆ ที่หลัง ถ้าเป็นกรณีแบบนี้ ก็นับว่าจะแย่มากทีเดียวครับ นับว่าเป็นคราวเหมือนมีเคราะห์หามยามเสง (อัยยามร้าย) มาเยือนเราทีเดียวละครับ เรื่องอย่างนี้ ไม่ว่าใคร ๆ ไม่ว่าคนมีสี คนไม่มีสี ไม่ว่าพวกเจ้าแก นายห้าง นายหอ นักธุรกิจมือทอง ตลอดจนคนอย่างชาวบ้านชาวเมืองธรรมดา ๆ เขาโดนกันมาอ่วมมอหัยกันมาแล้ว กับเรื่องพรรค์นี้ เรียกว่าหลีกเลี่ยงปฏิเสธไม่ได้เอาเลย หมกกับหมก เสียกับเสียลูกเดียวจริง ๆ ไม่ว่าเราจะไปเริงสำราญในที่ไหน ๆ ในโรงแรม ในกระท่อม กลางทุ่ง ชายป่า ที่ปลอดตาคนที่ไม่อาจจะเห็นได้ ณ ที่ใดก็แล้วแต่

ครับ เรื่องแบบนี้ คล้าย ๆ ทางกฎหมาย กฎอะไร ๆ ดูเหมือนได้เปิดช่องทาง เปิดโอกาสอย่างเต็มที่ให้แก่ฝ่ายหญิงทั้งไม่ว่าแสบมาก แสบน้อย ทั้งร้ายมาก ร้ายน้อย ที่ทางการผู้ชาย

ชอบมองว่า เขาเป็นเพศอ่อนแออะนะคุณ ไม่น่าไปทำเขาเลย แต่
หารู้หรือไม่ว่า ผู้หญิงที่ร้าย ๆ เต็มไปทั่วช่วยเลืบ หรือยิ่งกว่า
แม่มดทำมาหากินในทางมีก็มีร้ายก็มีอยู่มากที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่า
ผู้ชายจอมวายร้าย เหมือนกันนะ ไม่ใช่ไม่มี...ข้อนี้ผมอยากจะให้
ช่วยมองกันให้ถึง ๆ หน่อยก็จะเป็นการดีมาก

ต่อจากนี้ขอให้ท่านได้อ่านความรู้เพิ่มเติม เกี่ยวกับ
กับลักษณะใด ที่เรียกว่าเป็นการกระทำชำเราข่มขืน
อนาจาร และลักษณะใดที่เรียกไม่ได้เต็มปากว่าเป็นการ
ข่มขืนอนาจาร

ผมเคยสำรวจอ่านหนังสือ กฎหมายที่อยู่ในกลุ่มความผิด
ทางอาญามาตราอันเกี่ยวกับโทษของการที่ฝ่ายชายข่มขืน หรือ
กระทำอนาจารเพื่อให้สำเร็จความใคร่ให้สมอยากกับตัวเอง ผม
ได้พบข้อความไม่กี่มากนักอยู่ที่เรียงรายอยู่เพียงไม่กี่หน้าบรรทัด
และไม่พบข้อความให้รายละเอียดแยกแยะเพื่อให้ทราบว่าลักษณะ
ใดที่ควรเรียกว่า เป็นการข่มขืนกระทำอนาจาร หรือพยายามจะ
กระทำอนาจารก็แล้วแต่

ปัญหาแง่มุมเหล่านี้ น่าจะมีข้อความให้ทราบ เช่น ถ้า
กระทำข่มขืนโดยสำเร็จความใคร่ หรือแม้จะยังไม่สำเร็จความ

ใคร่ หากว่าเป็นการกระทำอยู่ในที่ลับเพียงสองต่อสอง ไม่ใช่ที่โจ่งแจ้งมีผู้คนผ่านไปมาพบเห็นได้เช่น บนรถเมล์ เรือเมล์ ริมถนนหนทางกลางวันแสด ๆ ไม่มีกลัวความอายต่อผู้พบเห็นอะไรอย่าง^๕ ควรเรียกเป็นการกระทำข่มขืนอนาจารหรือไม่ ?

เพราะความหมายคำว่า อนาจาร หรือทำแบบประจานกันนั้น ย่อมหมายถึงว่าฝ่ายชายไม่ได้คำนึงว่าจะเป็นที่ไหน ๆ จะเป็นบนรถ บนเรือเมล์ บนถนน ริมถนนหนทางที่มีผู้คนขวักไขว่ไปมาเสมอ ๆ ลงบ้างกามบ้างค้นหาหน้ามี^๕คั้นมาเมื่อไหร่พอเป็นแสดงออกมิตีมีร้ายต่อผู้หญิงตะไป โดยไม่อายใคร ๆ

หากเป็นแบบกรณีเช่นที่ว่านี้ การลงโทษก็ควรต้องเป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดไว้แล้วนั้น ๆ ก็ต้องว่ากันไปให้เหมาะสม สมควรแก่กัน

แต่ถ้าเป็นในลักษณะแบบตรงกันข้าม หมายถึงอยู่ในที่หลบตาลับตามิตชิดเหมือนเช่นที่ว่ามาข้างต้นนั้น ๆ ย่อมจะเรียกว่าเป็นการกระทำอนาจารหาได้ไม่ เนื่องจากไม่ได้กระทำการเป็นที่น่าอายขายหน้าใคร ๆ หรือไม่ได้ประจานให้ใคร ๆ ได้เห็นเลย

ในกรณีเช่นนี้ หากจะต้องได้รับโทษ หมายถึงฝ่ายหญิง
ได้มาแจ้งความเอาเรื่องภายหลังไม่ว่าจะไม่สมัครใจ หรือสมัครใจ
สมยอมเอง แต่เกิดเล่นไม่ซื่อ เพื่อต้องการตอบทรัพย์รีดเงินจาก
ฝ่ายชายมาก ๆ แบบผู้หญิงจอมเจ้าเล่ห์ทะเลบทะเลงั่วไป ที่
หลังอย่างนี้ ทางผู้ถือกฎหมาย กฎอะไร ๆ นั้นควรพิจารณาให้
ความเป็นธรรมให้ดีๆ หนึ่งก็จะเป็นผลดีแก่ทุกฝ่ายในทางสังคม
มนุษย์ต่อไป

เท่าที่ผมได้ ช่วยเขียนเชิง วิเคราะห์ แยะ แยะ พอ เห็น
ได้เข้าใจดีพอควรได้มาตามนี้ก็น่าหวังอย่างมากว่าผู้ที่อยู่ในระหว่าง
การร่ำเรียนวิชากฎหมายอยู่ก็ดี ที่ออกมาแล้วก็ดี ตลอดจนผู้อยู่
ระหว่างถือ กฎหมายปฏิบัติกฎหมายตามหน้าที่ – ที่ไม่ขาดหน้าที่
และไม่เกินเลยหน้าที่อยู่ก็ดีก็จะช่วยกันพิจารณาว่า อะไรเป็น
อย่างไรด้วยดีและก็ด้วยความชอบธรรมกันต่อไปนะครับ.

บทสมทบข้อมูลเพิ่มเติม ชั้นที่ 1

ความดี คืออะไร ?

ความดีอยู่ตรงไหนในจิตคนแต่ละคน

สัปดาห์

ใคร ๆ ในโลกนี้ ต่างก็ชอบสิ่งที่ดี ชอบความดีมากกว่าความไม่ดีมิใช่หรือ ?

ถ้าเช่นนั้น ความดี คืออะไร ? ความดีอยู่ตรงไหนในจิตใจคนแต่ละคน รวมทั้งจิตใจของผู้บวช หรือนักบวชทั้งหลายที่นับถือพุทธศาสนาด้วย และหมายถึง ต่างนับถือในฐานะอย่างไร ?

จากแง่มุมที่ออกมาคล้าย ๆ คำถามนี้ คำตอบง่าย ๆ อันตบแรก นั่นก็คือ...อันว่าสิ่งใดที่ใครชอบ หรือตรงกับมายาจิตตรงกับนิสัยใจคอความประพฤติของเขา เขาก็ว่านี่แหละ คือเป็นความดี เป็นของดีของเขาละ

ยกตัวอย่าง เช่น อย่างใครที่เขาชอบดื่มสุรายาเมาเป็นประจำ เขาก็ว่านี่แหละเป็นความดีเป็นของดีของเขา-ใครที่ชอบ

คิม^๕นำหวาน^๕น้ำส้ม^๕หรือน้ำผึ้ง^๕ เขาก็ว่านี่แหละ ความดีของดีของเขา-ใครที่ชอบเล่นการพนัน^๕ขันต่ออะไรทุกอย่าง หว่ยเอาทั้งใต้ดินบนดิน มวยเอาเข้าสนามม้าเอา ไฟไฟโป๊บน อะไร ๆ ก็เอา เขาก็ว่านี่แหละเป็นความดีของดีของเขา-ใครที่ชอบตะกั่วชอบกระเบื้อง เขาก็ว่านี่แหละเป็นความดีของดีของเขา ใครที่ชอบทองคำชอบเพชรนิลจินดาเขาก็อ่านี่แหละเป็นความดีของดีของเขา-ใครที่ชอบเป็นนักปล้นปล้นตระหลบตะเลงหลอกหลวงต้มหตุ้นคตโกงเก่ง เขาก็ว่านี่แหละคือความดีเป็นของดีของเขา-ใครที่ชอบทุจริตกินโกงทั้งเงินประชาชน เงินหลวงอยู่เบื้อง ๆ แบบชอบสุขของเรา แต่ทุกข์ยากคนอื่น ร่ำรวยเหลือล้นของเรา แต่ยากจนคนอื่น เขาก็ว่านี่แหละคือความดีของดีของเขา คือได้เงินทองมาได้มากเท่าใดจะได้มาทางควร หรือไม่ควรอย่างไรไม่รู้ละ ถือว่าเป็นความดีของดีมากกว่านั้น-ใครที่ชอบเล่นเครื่องรางของขลังหรือไม่ขลัง เขาก็ว่านี่แหละเป็นความดีของดีของเขา-ใครที่ชอบแต่หนังสืออ่านเล่น ประเทภรรยาเท็งเร็งรมย์เร็งโลเกียรวมทั้งหนังสือปกขาว เขาก็ว่านี่แหละเป็นความดีของดีของเขา ถ้าจะมีใคร ๆ ดันทุล่งเอาหนังสืออย่างใดอย่างหนึ่งที่ทำให้ความ

คิด ข้อคิดเตือนจิตเตือนใจเป็นการศึกษาเพื่อให้รู้ถึงความดีความไม่ดี-ความชั่วความไม่ชั่ว คืออะไร? เขาก็จะพูดว่า อย่าเอาหนังสืออย่างนั้นมาให้ผมอ่าน ผมไม่ชอบวะ มีหนังสืออย่างว่า ๆ ไม้ละ ผมจะช่วยซื้ออะไรเหล่านี้เป็นต้น เขาก็บอกว่านี่แหละเป็นความดีของดีของเขาละ

หรือรวมตลอดแม้กระทั่ง หากโอกาสใดวันใดข้าพเจ้าได้นำหนังสือที่ข้าพเจ้าได้เพียรพยายามใช้พลังสมอง พลังความคิดสติปัญญาเท่าที่พอ จะมีอยู่บ้างในตัวเองทำการกระทำ ออกด้วยการเขียน-แต่ง พร้อมลงทุนสั่งพิมพ์ขึ้นมาเองเป็นรูปเล่มเพื่อความคล่องตัว เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ หรืออุดมคติ อุดมการณ์โดยไม่จำเป็นต้องผ่านการอ่านตรวจสอบจากท่านใด เพราะว่าต่างคนต่างสำเร็จมาคนละแบบคนละทาง มีความรู้ความเข้าใจอะไรต่าง ๆ มาคนละด้านทั้งอาจเหมือนกันไม่เหมือนกัน ทั้งซึ่งมากซึ่งน้อยไม่เท่ากันในเชิงแนวความคิด ความรอบรู้ที่แตกต่างกันไปที่จะเป็นประโยชน์ต่อชีวิต และสังคมได้อย่างไร ซึ่งไม่ว่าจะเป็นเรื่อง... “ผู้ชายกับเหล้า” - “ผู้หญิง กับ เงิน” - กฎของกรรม กับ กฎของสังคม” มีผลสะท้อนต่อชีวิตอย่างไร อยู่อย่างพระ-สบายอย่างพระ จริงหรือไม่? “บุญ-บาป” คืออะไร? มีรูปร่างหน้าตาเป็นเช่นใด?

หรือแม้จะเป็นเรื่องล่าสุด ที่ปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นใหม่ บนหัวข้อเรื่องที่ว่า... “ความดี” คืออะไร ? ความดีอยู่ตรงไหนในจิตคน และ “ทำดีได้ชั่ว - ทำชั่วได้ดี” นั้นอย่างไร ? “นักศึกษา-ประชาชน” คือใคร ? มีความสำคัญต่อตนเองมากน้อยเพียงใด ? ทำการตระเวนออกแนะนำประชาสัมพันธ์ไปในที่ต่าง ๆ ทั้งในวงการนักเรียน นักศึกษา ตลอดจนชาวบ้านชาวเมือง ชาวไร่ชาวนา ชาวชนบททั่วไปโดยเฉพาะหนังสือชุดของข้าพเจ้าเพื่อว่าท่านทั้งหลายจะได้มีไว้อ่านสลับฉากกับหนังสืออื่น ๆ ไว้บ้าง อะไรอย่างนี้ สมมุติว่า ข้าพเจ้าจะทำการแนะนำประชาสัมพันธ์เพื่อตั้งความปรารถนาที่ดีออกไปว่า หนังสือชุดนี้ หรือเล่มใดเล่มหนึ่งที่ ข้าพเจ้าได้นำมา^{นี้} หากท่านจะใช้เวลาว่าง ๆ ช่วงใดช่วงหนึ่งไว้อ่าน โดยการสละทรัพย์ของท่านเพียงราคาขายเล่มละ 10-15 บาท รับรองว่าจะสามารถ ช่วยพาให้วิถีชีวิตที่ดีอยู่แล้วให้ยิ่งขึ้นไปอีก และที่ยังไม่ค่อยดีอะไรหลาย ๆ อย่าง ก็จะช่วยทำให้ดีขึ้นเป็นลำดับได้จากการอ่าน ที่จะเกิดคุณประโยชน์ มากมายในทางแนวคิดแนวสร้าง อะไรทำนองนี้

เชื่อไหมครับว่า จะมีคนจำนวนถึงร้อยละไม่น้อยกว่า 95% หรือมากกว่านั้นจะต้องแสดงออกมาในทางลบมากกว่าทางบวก จะออกมาทางไม่ประสานความดีมากกว่าประสานความดี จะออกมาทางไม่ประสานความเจริญมากกว่าประสานความเจริญ ในลักษณะเจริญเราเจริญเขา สุขเราสุขเขา นุกตึงกันและกัน ขึ้นมาอย่างมากเท่ามากที่เดียว

แน่เสียยิ่งกว่าแน่ ข้าพเจ้าจะได้รับการต้อนรับด้วยคำพูดต่าง ๆ ในลักษณะที่ว่า.....

เฮ้ย! “ไอ้หนุ่ม” เองเอาอะไรมาขายกะพวกข้าเองควรวาของที่ถูกใจพวกข้าชีวะ ถ้าเองหาเหล่าโรงแม่โขง หรือไม่กี่หาเลข 2 ตัว 3 ตัวที่มันแน่ ๆ ยอด ๆ มาให้ข้า เท่าไหร่ก็เอา หรือไม่กี่พวกของใช้ไม้สอย กับข้าวกับปลาตุ๋ก ๆ เองก็จะขายได้มาก

หนังสือที่เองเอามาให้ข้า ชื่อนี้ พวกข้ามันอ่านเป็นเสียเมื่อไร ถึงใครเขาอ่านเป็นเขาก็ไม่มีเวลาจะอ่านกันนักหรอกวะ นี่หมายถึงถ้าข้าพเจ้าพาตัวเองเข้าไปในหมู่คนประเภทลูกทุ่ง มีลีลาพูดออกกติก ๆ จะมาทางนักเลงน้อย

แต่ถ้าใน วงการ ของ นักเรียน นักศึกษา ที่เปรียบเหมือน

นกน้อย ๆ ที่ถูกจับยัดใส่อยู่แต่ในกรงในสุม่ครอบ และเป็นอาหารอย่างต้อยต่ำพิเศษของเจ้าของระบบแห่งการศึกษาของประเทศ เขาวชนและชนที่พ้นนิติภาวะแล้วเขาทั้งหลายก็มักจะไพร่ถามว่า หนังสืออย่างนั้น (หมายถึงหนังสือประเภทที่เขาต้องเรียนต้องใช้ในส่วนแบบบังคับใช้ตามระบบ โดยตรงของเขา) มีไหม ถ้าไม่มีก็ไม่ว่าจะซื้ออะไร ตอบพรางก็จะหยิบหนังสือที่ข้าพเจ้าแนะนำประชาสัมพันธ์พลิกดูหน้าสองหน้าโดยไม่ได้สนอกสนใจอะไรนัก แล้วก็วางแะลงพรางก็เลี้ยงเห็บไปไปทางอื่นเสีย ซึ่งอย่างนี้เราได้ประสบพบเห็นมากมายอยู่แล้ว

เห็นไม่ว่า ขนาคอายุ ข้าพเจ้า ครึ่งคนกว่า มามากแล้ว ข้าพเจ้ายังไม่อาจจะรู้ว่า อะไรคือ “ความดี” ความดีคืออะไร? ความดีอยู่ตรงไหนในตัวคนหรือในจิตใจคนแต่ละคน และในทุกระดับ ทุกสี นอกเสียจากจะให้เห็นในลักษณะที่ยกตัวอย่างมาแล้วจากเรื่องที่ 1 เพียงบางส่วนนั้น ๆ เป็นเกณฑ์เท่านั้นเอง

ก็ในเมื่อกระแสทางสังคมโลก - สังคมมนุษย์มันออกจะตลกที่สุดในโลกอย่างนี้ คำสอนดั้งเดิม ซึ่งปัจจุบันก็ยังนำมาใช้สอนกันอยู่ข้อหนึ่งที่ว่า “ทำดีได้ดี - ทำชั่วได้ชั่ว” จะยังคงนำมาพูดมาสอนกันก็อยู่อีกหรือครับ

จะนำมาสอนได้ถนัดอย่างไร ในเมื่อสังคมโลก คอยแต่

นกฉวยช่วงชิง แอบอ้างลักขโมยซ่อนถักกันอยู่อะไรอยู่เสมอให้
สลดน ในแบบที่ไม่มีใครไม่อยากเห็นใครดีกว่าใคร เติ่นกว่าใคร
ใครไม่อยากเห็นใครสำคัญ ไม่อยากเห็นใครมีชื่อเสียงในทางดี
งามกว่าใครอย่างน่าดูชมออกปานนั้น ถ้ายังใครมีทรัพย์น้อย
กำลังน้อยก็จะยิ่งหนักไปใหญ่ ลำพังมีแต่สมองอย่างเดียวก็ยัง
เข็ญกันไม่ไหว

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมาพิจารณาทำการวิเคราะห์มาก
แง่หลายมุมออกมาแล้วว่า คำและหัวข้อเรื่องที่ควรนำมาพูดมา
สอนชั้นเสียใหม่แต่บัดนี้เป็นต้นไปน่าจะไม่มีหัวข้อไหน เหมาะ
เท่ากับคำว่า “ความดี” คืออะไร? ความดีอยู่ตรงไหนใน
ตัวคนในจิตใจคนแต่ละคน และ “ทำดีได้ชั่ว” – “ทำชั่ว
ได้ดี” นั้นมีไหม? เรื่องเป็นอย่างไร? นี่แหละครับ น่าจะ
เหมาะสมเป็นที่สุด

ท้ายบทสมทบเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอฝากฝังหัวข้อเรื่อง
นี้ไว้ให้ท่านที่มีสติปัญญาดีไม่ยิ่งหย่อน กว่าข้าพเจ้าหรือแม่จะดี
ยิ่งไปกว่าข้าพเจ้าช่วยกัน วิจัยนัยให้คลายตัวออกมาในทาง ที่ถูก
ต้องเข้าหลักเกณฑ์ที่ดีที่สุดเท่าที่จะดีกว่าเดิม ๆ มาเพื่อนำมาให้เป็น
เป็นเสมือน ดวงประทีปส่องทาง แก่สังคมโลกสังคมมนุษย์สืบไป

สัตตยะ (จ. วชิรสัตย์)

เล็ก ๆ น้อย ๆ ขยายเล่าสู่กันฟังท้ายเล่ม

ย่อมเป็นการแน่นอนอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าจะกล่าวว่า ไม่ว่าใคร ๆ เมื่อได้คิดลงทุน ลงสมอง ลงความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งออกมาเพื่อการค้าขายแลกเปลี่ยน ซึ่งกันและกัน ไม่ว่าใครจะมีทุนมากมหาศาล มากพอประมาณ หรือมีทุนน้อยค่อนข้างจำกัด ไม่ใช่เกิดมาเป็นลูกหลานนายธนาคาร หรือนายพล นายพัน ไม่ว่าใครจะมีสมอง ความรู้ ความสามารถดีมาก หรือดีพอไปได้ทุกผู้ ทุกคน ทุกหมู่เหล่าในโลก เชื่อได้ว่าต่างย่อมคิดหวังถึงความเจริญร่ำรวย ต้องการมีฐานะเป็นอยู่ที่ดียอยู่แล้ว ให้ดียิ่งขึ้น ๆ ที่ยังมีฐานะยังไม่ดีอะไรนักก็อยากจะให้มันกระเตื้องขึ้นด้วยกันทั้งนั้น

คงจะไม่มีใครหรอก ที่ในเมื่อได้ลงหลายสิ่งหลายอย่าง ลงไปแล้วเหนื่อยสมอง เหนื่อยแรงลงไปแล้ว ไม่ว่าจะลงกี่ครั้งกี่หน หรือไม่ว่าสู้แค่เท่าที่มี เท่าที่เหลือ เท่าใดก็ตาม การที่เขาอยากจะพบกับความผิดพลาด ผิดหวัง แท้งล้าง อับเฉา คงไม่มีแน่ ๆ เพราะในเมื่อชีวิตทุกชีวิตในทางโลกต่างจะต้องพึ่งพาอาศัย การเงิน การเศรษฐกิจต่อกันอยู่ตลอดชีวิตและตลอดกาล

ที่กล่าวมานี้ลักษณะใด กับเรื่องเกี่ยวกับการคิดค้นเขียน
แต่งหนังสือ พร้อมลงทุนลงลอนเท่าที่พอจะมีอยู่บ้างไม่กี่มาก
น้อยของข้าพเจ้านี้ด้วยก็ดี ว่าไปแล้วข้าพเจ้าก็คิดหวังปรารถนา
ในลักษณะเดียวกันเช่นที่กล่าวแล้วนั้นเหมือนกัน ก็เข้าใจว่า คง
ไม่น่าแปลก หรือจะต้องผิดอะไรตรงไหนใช่ไหมครับ

และนั่นต้องหมายความว่า หากจะเป็นไปได้จะรับวัน
แต่จะเป็นไปไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ไม่หวังอะไรทั้งนั้น ถือว่าแล้วไป
เพราะในเมื่อเป็นสิ่งบังคับบัญชาอะไรไม่ได้ และอีกประการหนึ่ง
ว่ากันว่า ความดีที่ตีมากตีในชั้นสูงทางความคิด จิตใจไม่ว่า
ข้าพเจ้า หรือใครก็ตามที่ กระทำออกมา ก็จะได้ความดี ด้านแต่ตัว
นามธรรมมากกว่าที่จะเป็นด้านวัตถุธรรมเสมอไปแหละ แต่ก็
ต้องอ้าสอองแขนรับไว้ แม้จะได้รับนามธรรมก็เอาไว้อยู่ดี

อนึ่ง อย่างเรื่องของงานที่ก่อนมาทางคิดค้นเขียนแต่ง
หนังสืออย่างข้าพเจ้านี้ ดู ๆ จะแตกต่างไปกว่าการลงทุนทำอะไร
ในทางอื่น ๆ อย่างมาก กล่าวคือ แม้ข้าพเจ้าจะได้ลงทุนลงสมอง
ผ่านมาแล้วจนถึงเล่ม 11 ในขณะนี้ เพียงแต่จำนวนพิมพ์ออก
แต่ละครั้งไม่มากนัก คือไม่เกินครั้งละ 2,000-3,000 เล่ม เป็น

อย่างมากตามแต่กำลังทุน แม้ว่าจะไม่เห็นวิ๊แว่วว่าจะพบกับความ
เจริญร่ำรวยขึ้นมากับเขาได้สักที ยังไม่เห็นจะสอดคล้องกับคำ
สอนที่ว่า “ทำได้ก็ดี” สักที แต่ก็แสนประหลาดอย่างเหลือ
ประมาณว่า ทำไม ? และเหตุใด ? ข้าพเจ้าจึงยังต้องจับปากกา
ชอบแต่คิดค้นเขียนแต่งซีต ๆ เขียน ๆ อะไรต่ออะไรอยู่เรื่อย ๆ
และก็ยังลงทุนอยู่เรื่อย 5-6 เดือน ออกมาได้ 1 เล่ม ก็ยัง
ต้องทำอยู่ และทุนที่ลงไปนั้นก็ไม่ถึงกับหายสูญไปหมด หรอก
ครับ เรียกว่าได้กลับคืนทั้งหมดเกือบทุกเล่มที่ได้ออก หลัง
จากต้องใช้เวลา 6-7 เดือน ให้หลัง แต่ผลกำไรหรือผลได้ก็
ไม่ต้องกล่าวถึงกันละครับ เรียกว่าไม่เหลือเป็นกอบเป็นกำอะไร

ก็จะมีผลได้ ๆ อย่างไร เพราะในเมื่อทุกเล่มไม่มีค่า
สมองอะไรเหลืออยู่เลย เมื่อถูกหักค่าพิมพ์ ค่าแบ่งให้ตัวแทน
รับฝากจำหน่ายตามห้างร้านหนังสือ รวมเจ้าของร้านหนังสือ 3
รายการนี้ ผลรายได้ที่อยู่ในหนังสือแต่ละเล่มก็เกือบหมดแล้ว
ครับ หากท่านไม่เชื่อ ท่านจะมีสถิติปัญญาทำออกมาได้บ้าง ก็
ลอง ๆ ตูมบ้างซีครับ ท่านจะรู้ว่ารสชาติเป็นอย่างไร ถ้าจิตของ

ท่านจะไม่มีอะไรเพื่อสังคมประเทศอย่างมากแล้ว รับรองว่าท่าน
ทำไม่ได้หรอก แม้แต่จะชักชวนให้ใคร ๆ มาหุ้นด้วยก็จะหาผู้
ร่วมหุ้นในทางนี้ไม่ถนัด เพราะปกติคนทั่วไป เมื่อจะทำจะลง
ทุนอะไรนั้นเขาก็หวังผลกำไรดี ๆ เร็ว ๆ และไม่หมดตัวง่ายอยู่
แล้วด้วยกันทั้งนั้น

อย่างไรก็ตาม ด้วยจิตใจของข้าพเจ้าที่อยากจะได้พบเห็น
สังคมมนุษย์ดำเนินไปแบบสุขเราสุขเขา ดีเราดีเขา เจริญเรา
เจริญเขา เจริญคนเดียว พวกเดียว กลุ่มเดียวไม่ดี มาแต่ไหนแต่
ไรนี่เอง จึงทำให้ข้าพเจ้าละทิ้งเฉยเมยอยู่ไม่ค่อยได้ จึงทำ
ให้ข้าพเจ้าต้องคิดออก กระทำออกดังให้เห็น ให้ได้อ่าน ให้ได้
เป็นที่ปรากฏเป็นเล่มที่ 11 ดังกล่าวเข้านี้แล้ว

ถูกละครับ ถึงข้าพเจ้าจะช่วยคิดดี ทำดี ให้เป็นที่ปรากฏ
ออกมาดีมากขึ้นน้อยขนาดไหนเพียงใดก็แล้วแต่ แม้ข้าพเจ้าจะไม่
ได้ดิบได้ดี ในทางวัตถุแก้วแหวนเงินทอง เหมือนใคร ๆ ที่ทำ
อะไร ๆ ร่ำรวยในทางอื่น ๆ สักที ข้าพเจ้าก็ยังคงอดทนกระทำ
ออกมาอยู่ดี จนกว่าจะไม่อาจจะทำต่อไปได้ หรือจนกว่าจะสิ้น

เรียวแรงเมื่อไรก็เลิกเมื่อนั้นแหละครับ เรามาอย่างไรก็กลับไป
อย่างนั้น เมื่อวันสุดท้ายมาเยี่ยมเยือน ถูกไหมครับ.

หมายเหตุ:-

สำหรับผลแห่งพลังงาน ที่ก่อนมาทางคิดค้นเขียนแต่ง
ใหม่ ๆ ทั้งจากอดีต และปัจจุบันของข้าพเจ้า ทั้งมีบางเรื่อง
ซึ่งได้รับการวิจารณ์ชมเชยในทางที่ดีมากกว่าในทางไม่ดีจากกลุ่ม
นักการศึกษาระดับสูง จากมหาวิทยาลัยชั้นนำในประเทศ ดังนั้น
คือ.....

1. ความตกต่ำของคนไทยส่วนมากเกิดจากสาเหตุอะไร ?
2. ประชาชนเป็นใหญ่ในประเทศ หมายถึงอย่างไร ?
3. ทำไมไทยอยู่ป่า มากกว่าอยู่เมือง
4. ความเสมอภาค มีจริงหรือไม่ ? ต้องทำอย่างไร ?
5. คุณประโยชน์ที่ควรบูชาของ-พระภิกษุ-สามเณร
มีให้สังคมอย่างไรบ้าง ? และสุภาสิต คติธรรม

คติไทย คำสอนจุดสำคัญหลายอย่างที่มีช่องว่างกลางลำ
ผิดพลาด อันเป็นเหตุทำให้สังคมใช้แนวคิดหรือทัศนคติ ๆ
มานานเท่านาน โดยช่วยแก้ไขให้ถูกต้องรัดกุมเพื่อให้เกิดผล

แห่งความที่ร่วมกันยิ่งขึ้น แม้ว่าจะไม่ใช่ฐานะหน้าที่ของข้าพเจ้า โดยตรงแม้แต่นิดเดียวก็ตาม แต่ก็อดนึกดูตายอยู่ไม่ได้ คนที่มำตำแหน่งหน้าที่สำคัญ ๆ ใด ๆ มากมายในบ้านเมืองเสียอีกกลับชอบละเลยเพิกเฉย หรืออาจนึกคิดบางอย่างไม่ออกก็ไม่ได้ นะครับ.

สำหรับเล่มล่าสุด คือ..... เรียนรู้เรื่อง “คนลวงโลก” หรือ “คนใจบาป-ปากพุดดี” “ผู้ชายกับเหล้า-ผู้หญิงกับเงิน” “บุญ-บาป คืออะไร?” “อยู่อย่างพระสบายอย่างพระจริงหรือไม่? รวมทั้งชุดความรู้รอบสมอง อีกหลายอย่าง อย่างนี้เป็นต้น.

โปรดทราบ.....! โอกาสต่อไป หากข้าพเจ้ายังมีเวลาพอที่จะคิดค้นเขียนแต่งได้อีก บางที่ท่านจะได้อ่านเรื่องดังต่อไปนี้ คือ.....

1. มนุษย์โลก ควรอยู่ด้วยกฎแห่งการแก้ไข
ไม่ใช่อยู่ด้วย กฎแห่งกรรม-เวร เสมอไป
2. คนชาวไทยส่วนใหญ่ กับ การด้อยทางความคิด
อย่าง สดกั
3. คนชาวไทย กับ จุดอ่อน จุดเสื่อม มากอย่างที่ไม่อาจจะแก้ไขกันได้ง่าย ๆ

4. คนชาวไทย กับ ความเหลวไหล เลื่อนแป๊บน
5. ถ้าวันใด คอม ฯลฯ มาจริง ๆ ศาสนาจะอยู่ได้หรือไม่ ?
6. คนชาวไทย อาจหมกชาติ เพราะสิ้นเศรษฐกิจได้หรือไม่ ?
7. คนชาวไทย กับ การยึดติดยศศักดิ์ ตัวบุคคลมากกว่ายึดถือตัวแห่งความรู้ แท้จริงหลายสิบช่วงตัว เพราะเหตุใด ?
8. อยู่อย่างไทย ๆ คิดอย่างไทย ๆ และ มัวเมาอย่างไทย ๆ
9. นักคิดค้น กับ นักศึกษา ใครมาก่อนใคร ? ใครเป็นผู้ให้-ให้-และให้มากกว่าใคร ?

แต่ละหัวข้อเรื่องที่เรียงรายนี้ ถ้าลงมือ ลงสมอง ลงทุนได้เมื่อไร เสร็จเมื่อไร ก็เหมือนนั้นทุกอย่างขอเป็นว่าไม่มีข้อผูกมัดต่อกันนะครับ ๑

อ. บุญช่วยการพิมพ์ 348 ถ. สุทธิสารแยก 1 ห้วยขวาง กทม. 103100
น.ส. สุภา สุวรรณวัฒน์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา 2528 โทร. 2770035